

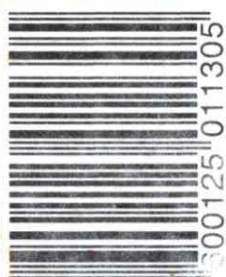
KIRK HAMILTON

DOCK HOLIDAY

CENA 400 DINARA

BROJ 203

DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU

8 300125 011305

KANJON MESEČINE

★ **DOK HOLIDEJ** ★

203

KIRK HAMILTON

KANJON MESEČINE

NIŠRO FORUM OUR MARKETPRINT

DOK HOLIDEJ
Broj 203

Glavni i odgovorni urednik:
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik:
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:
Kirk Hamilton
SEVEN GUNS TO MOONLIGHT

Recenzija:
Radomir MILOSAVLJEVIĆ

Adaptacija i prevod:
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor:
Sava DAMJANOV

Tehnički urednik:
Lajoš ILES

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
Edit AMBRUS-LEPRAFT
Iren GALAMBOŠ

Stampa: 23. IX 1987.
Tržište: 7. X 1987.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Vojvode Mišića
1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ.
Naslov originala: Kirk Hamilton — SEVEN GUNS TO MOONLIGHT.
Copyright: UNIVERSUM PRESS.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u
celni, ili delimično, ili na bilo koji način.
Oslobodeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretari-
jata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-279/73. od 10.
maja 1973. godine.

I

Posle samo nekoliko dana Dok Holidej je počeo pomišljati da za čoveka naviknutog na fizički napor i dinamiku života u divljini, život u civilizovanom svetu može biti pogubniji od svakodnevnih smrtnih opasnosti. To razmišljanje, podstaknuto nekim neočekivanim događajima, dovelo ga je do uverenja da su, sa izuzetkom bolesti i smrti, zgode i nezgode svakog čoveka izbalansirane prema jezičku neke nevidljive vage, koji uvek stoji blizu ravnoteže. Doslovno rečeno, ozbiljnost nekog događaja ljudi uvek mere prema ranije doživljenim događajima i prethodno stečenom iskustvu, i ukoliko to prethodno iskustvo ima u sebi više gorčine, utoliko im neki drugi događaji, manje ili više lepi i srećni, izgledaju lepši i prijatniji. Polazeći od takvih shvatanja i sa svog stanovišta iskusnog čoveka, Holidej se nadao da će mu posle završene avanture sa braćom Megoven, koja mu je donela konto u banci od petnaest hiljada dolara dobijenih na ime nagrade, blagodeti življenja u civilizaciji pružiti rajski užitak. To je sa razlogom mogao da očekuje jer su, u poređenju sa naporom koji donosi život u preriji i svakodnevnim smrtnim opasnostima, udobna postelja, restorani sa čistim stolnjacima i ukusnom hranom, kafei sa muzikom, skupim pićima i kockarnice sa velikim pokerom, zaista izgledali kao nešto divotno prema onome što je pre toga doživeo u divljini oko Amarila. Ali na žalost, nije bilo tako, tačnije rečeno: ose-

ćaj prijatnosti držao ga je samo nekoliko dana, a onda su se stvari izmenile. U nedostatku ozbiljnijih nevolja Holideja su počele mučiti neke druge, manje sudbonosne, ali ne manje uznemirujuće nezgode. Kada su prošli prvi dani uživanja u lenčarenju pod šarenim suncobranima restorana u kojima su se služila skupa pića i razmenjivali ogovaranja i svakodnevna druga govorkanja, Holideja je počeo mučiti problem koji bi mu dve nedelje pre toga u pustari kod Amarila izgledao beznačajan, ali koji ga je sada, u atmosferi opuštenosti, tištao kao trn u oku. Možda čak i gore jer je pogađao najosetljiviji deo čovekovog bića... njegovu sujetu, koje niko, pa ni Holidej, nije bio lišen.

Već prvog dana po dolasku u Dalas uočio je da ga Ketrin nije dočekala onako oduševljeno kao ranije, a kada je posle desetak minuta časkanja zapitao može li te večeri izaći sa njim na večeru, ona je poziv odbila izgovarajući se zauzetošću. To je bilo čudnovato jer je do tada Ketrin uvek sa oduševljenjem prihvatala svaku njegovu ponudu. No, kada je sutradan opet našla izgovor da ga odbije, a prekosutra zahvalila na njegovom predlogu da odu na piknik, Dok Holidej je znao da nešto nije u redu. Na kraju petog dana sabrao je račune i razočarano zaključio da Ketrin verovatno ima neki razlog za odbijanje njegovih ponuda i njegovih udvaranja, a to je, naravno, bilo dovoljno da u njemu izazove želju da stvari izvede na čistu.

— Do đavola, Ketrin — kazao je nešto povišenim tonom sledeće večeri, kada mu je rekla da ne može poći sa njim jer mora da izađe na večeru sa nekim trgovačkim putnikom koji ju je snabdevao tkaninama — ako tako nastaviš, onda ni sledećih deset dana nećeš imati vremena za mene. Da sam znao da će tako biti, mogao sam da se zadržim u nekom drugom gradu, gde bih našao devojkicu koja bi bila zadovoljna da podeli moje društvo... ako ne i srećna — dodao je sa prizvukom sarkazma. — Neću da skrivam da sam u Dalas došao uglavnom zbog tebe. Ovo tvoje izvrđavanje mi smeta i počinje da me ljuti.

Ketrin mu je stavila ruku na podlakticu i pogledala ga sa senkom ozbiljnosti u očima. — Dok, moram da ti priznam nešto... Htela sam to još onog dana kad si došao, ali... nisam mogla — oborila je pogled i dodala tihim glasom. — Ne mogu više da se vidam s tobom.

Holidej se zaprepasćeno ispravio. — Kako? Zašto?

— Mislim da si dovoljno iskusan i mudar da sam pronađeš razlog — dodala je znatno odlučnijim glasom. — Ali, ako već moram, reći ću ti. Dosadilo me je sve ovo. Šta misliš, kako se oseća devojkica koja nedeljama sedi sama i čeka da se njen dragan vrati odnekuda iz belog sveta i udostoji je svoga društva... a kad si ti u pitanju, to čekanje znači i strepnju da se taj dragan uopšte ne vrati... obzirom na pustolovan život kakav vodiš. Misliš li da je to prijatan osećaj? Misliš li da žena može goditi pomisao da njen dragan sve drugo smatra važnijim od nje? — začuvala je i pogledala Doka.

— Nisam mislio da je to...

— Nisi mislio, je li? — nastavila je ona unoseći notu gorčine u svo-

je reči. — Ne, dragi moj, to nije nimalo prijatno. Naprotiv, čekanje u neizvesnosti je pakleno teško i ja tako više neću da živim. Jednostavno, ne mogu i neću. Ostaćemo dobri znanci i prijatelji, ali o ljubavi ne može više biti govora. Žao mi je, ali to je moja poslednja reč.

Holidej je uzdahnio i lice mu se smračilo. Po Ketrinom ponašanju naslutio je da će se nešto desiti, ali ovakav ishod nije mogao da pretpostavi. No, nije mogao da joj zameri. Sve što je rekla bilo je zasnovano na činjenicama i logičnom razmišljanju. Pa ipak, grizao se u duši zbog toga, jer mu je do Ketrin bilo stalo. Sada kada je bio blizu mogućnosti da je izgubi, čak i više nego pre! I ne samo to. Onaj samoživci deo njegovog bića, u mnogim ljudima uspavan do određenog trenutka, pobunio se protiv toga da bude ostavljen, napušten bez ceremonije, makar da je u njenom glasu treptao prizvuk željenja kada je sve to rekla. A onda, nije mogao da podnese pomisao da će posle njega doći neki drugi muškarac. To mu je izgledalo kao svetogrde. Njegovi osećaji prema Ketrin dosežali su napon tek nešto viši od jače simpatije, ali u trenutku kada ju je gubio, njemu se činilo da su tim raskidom sahranjene mnoge njegove želje i nade.

Taj osećaj razbudio je u njemu razočarenje blisko ljutnji. — Dobro. Onda mi preostaje samo da odem — rekao je suvo. — Adios, Ketrin.

— O, Dok, ne buđi tako na kraj srca...

— Adios — ponovio je Dok Holidej i okrenuvši se, naglo se udaljio.

Ketrin je pošla za njim i zaustila nešto da kaže, ali je prinela ruku usnama i čutke ga ispratila pogledom dok se popločanom stazom

udaljavao prema vratnicama dvorišta. Primetila je da hoda čvrsto i odsečno, a ne gipko kao panter, kako je bila naučila da ga vidi. Ramena je držao nekako, ukrućeno i zategnuto, što je kod Doka označavalo stanje unutrašnje napetosti. Nabrala je zamišljeno obrve, iskreno žalosna što je ona razlog takvog njegovog stanja. Ali zaključila je već ranije, a i sada je nepokolebljivo ostala pri tome, da je njihov razlaz neminovan. Konačno, ona je imala svoj život, jedan jedini kratak i prolazan život i nije ga mogla tračiti u čekanju. Sreću je trebalo hvatati onda kada dođe nadohvat ruke, jer ako jednom prođe, ta neverna fortuna obično se više nikada ne vraća. Da li će joj Kris Večel biti ta sreća, to će još videti, ali u svakom slučaju on nije bio ono što je bio Dok Holidej, nije imao njegovu fizičku privlačnost, muževnost i lepršavost duha ponekad začinjenu cinizmom, ali ipak je imao nešto što je njoj dosta značilo. Voleo ju je, bar tako je govorio, a ona je u to verovala i bio je uvek tu, na licu mesta, a ne negde desetinama milja daleko, u stalnoj životnoj opasnosti. Kris nikad nije odlazio dalje od svog puta u banci, a najveći rizik u koji se ikada upuštao bila je tombola na zabavama udruženja trgovaca.

Idući ka vratima koja je Holidej ostavio otvorena za sobom, pogledala je još jednom na ulicu i videla ga kako istim ukrućenim hodom odmiče trotoarom. Nadala se da se te noći Dok neće uvaliti u neku nevolju. Ali kada je odlazio, na njegovom licu videla je predznake gneva. Bio je napet i znala je da bi u takvom stanju i sitan razlog bio dovoljan da ga navede da eksploplodira.

Ketria je bila u pravu. Dok je išao ka centru grada, u Holideju se skupljao bes i kada je neki kau-

boj slučajno naleteo na njega, on ga je jednostavno kratkim žestokim udarcem pesnice oborio na zemlju. Ošamućeni čovek se pridigao i sedeći na zemlji, zaprepašćeno zatreptao pitajući se šta se to dogodilo. Još više ljut na samog sebe zbog tog glupavog postupka, Holidej mu je pružio ruku, digao ga i čušnuo mu novčanicu od pet dolara u džep pokazavši mu ka vratima najbližeg saluna.

Do đavola, pomislio je, kakva je korist od toga da istreseš nemoćan bes na nekog jadnog pijanog kauboja koji je radio samo ono što bi svaki drugi na njegovom mestu učinio.

Holidej je nastavio da luta bez cilja. U jednom momentu pomislio je da ode u jednu od mnogih kuća u šarenoj četvrti. „Najbolji način da zaboraviš neku ženu je da nađeš drugu“, govorio mu je stari kockar Emeri Bežder, čovek koji je preko glave preturio više nevolja nego petorica drugih ljudi njegovih godina. Setivši se njegovih reči, Holidej se osmehnuo, ali je taj lek za sada odbacio. Znao je da mu ni piće ni žene neće vratiti dobro raspoloženje. Tako je, gurajući se, došao do ulice Pis Krik, centralne ulice šarene četvrti.

Svratio je na kratko u nekoliko saluna i u svakom od njih ispio po čašu viskija i piva. Ali, viski nije razvedrio njegovo mračno raspoloženje i u drugom salonu on je ostao naslonjen na šank sa čašom piva u ruci, zureći mrzovoljno u izgrebanu drvenu ploču šanka, ostajući nešto dalje od ostalih gostiju.

— Natoči svima na moj račun — zagrmio je odjednom iz blizine neki promukli glas i Holidej se razdraženo okrenuo i mrko pogledao nekog starijeg čoveka koji je posrćući naleteo na njega, a onda se rukom prihvatio za ivicu šanka.

Starac je jedva dosezao Holideju do ramena i bio je prilično dežmekast. Lice mu je bilo tamno, opaljeno suncem, koža naborana, a oko lica duž vilice do vrha brade pružao se luk čupavih prosedih bakenbarda koji su se nastavljali u kratku, podšišanu bradu. Starac je pogledao Holideja okruglim vlažnim očima duboko usađenim u očne duplje i ozmehnuo se otkrivajući samo četiri zuba u obe vilice.

— Izvini, amigo — rekao je starac dobrodušno. — Ja malo proslavljam... — ispustivši oslonac, zaljuljao se i ponovo grunuo na Holideja zahvaćen opštom gužvom besposličara i drugih gostiju koji su jurnuli ka šanku da od ožnojenog konobara dobiju besplatno piće. — Šta piješ?

— Ostavite to — rekao je Holidej potmulo i okrenuvši se, pošao da se probije kroz gomilu. Ali, stariji čovek ga je dograbio za ruku da bi ga zadržao i da bi sačuvao ravnotežu pred onima koji su se tiskali.

— Sve je u redu, amigo, imam mnogo para. Evo... Uzmi ovo. Kupi sebi neko piće.

Rekavši to, starac je čušnuo Holideju metalni novčić u džep prsnika.

— Nadam se da ćeš imati dovoljno para da platiš sve ovo, starče — promumlao je konobar gledajući starog veseljaka.

Starac se gromko zasmejao i zavukavši ruku u džep, prosuo po šanku nekoliko komada zlatnog novca. Zatim je još jednom zavukao ruku u džep i izvukao otuda pregrš zlatnika.

— Nego šta da mogu da platim. Samo ti sipaj i ne beri brige — namignuo je Holideju i ovaj je trgao glavu unazad jer ga je starac skoro dodirnuo pesnicom punom novca. — Ja se zovem Ri-

džen... i večeras mahnitam od slavlja.

Zabacio je glavu malo unazad i zaurlao kao vuk. Holidej je samo nabrao obrve i okrenuvši se, laktovim prokrčio sebi put kroz gomilu ljudi i raskrilivši leptir vrata, izašao u noć. Vraški stari šaljivčina, pomislio je. Mora biti da je negde u brdima naleteo na zlatnu žicu.

Zainteresovan ponašanjem starog veseljaka, Holidej je iz džepa prsnika izvukao zlatni novac. Bio je to zlatnik od pet dolara i presijavao se pri svetlosti svetiljki žućkastim blistavim sjajem. No, datum kovanja na njemu bio je od pre četvrt veka. Holidej je nekoliko puta okrenuo novčić u ruci. Zlatnik je bio savršeno nov, baš kao da je iskovan tog istog dana. I ostali zlatnici koje je starac razbacivao izgledali su isto tako sjajni i novi.

Da nije bilo datuma na novcu, Holidej bi možda pomislio da zlatnici potiču iz nekog bančinog trezora i da su Ridženu isplaćeni za iskopano zlato ili srebro. Nesumnjivo da su u optičaju postojali kovani zlatnici od pet dolara iskovani pre dvadeset pet godina, ali bilo je vrlo malo onih koji su mogli biti u tako dobrom stanju kao ovaj koji je Dok imao u ruci. No uprkos tome, stari veseljak je u džepovima imao čitav pregršt takvih zlatnika.

To je Holideja zainteresovalo i on je odlučio da se vrati u salun. No u opštoj gužvi ljudi koji su se gurali i tiskali oko šanka, nije mogao da vidi Ridženovu glavu i lice uokvireno bakenbardima. Slegnuo je ramenima. Do vraga, šta ga se to konačno tiče, pomislio je i ponovo izašao na ulicu.

Na svoje veliko iznenađenje na ulici je ugledao Džonija Kata. Zastudio se jer je Džoni trebalo da

leži u gipsu i nikako mu se nije mogao nadati ovde u Dalasu, na uglu ulice Brazos u šarenoj četvrti. Ali, to je ipak bio on i čak da mu nije video lice, Dok Holidej bi ga prepoznao po rastu i po tome što je obema rukama držao zagrljenu oko pasa po jednu upadljivo našminkanu ženu odevenu u haljinu drečavih boja. Hodao je ispršeno i bahato i Dok je zaključio da je svakako malo pripit. No i dalje se pitao kako je bilo moguće da se Džoni u tom trenutku nađe u Dalasu.

Holidej se osmehnuo i pošao da pređe preko ulice. Kato ga do tada nije video i s rukama obgrljenim oko pasa svojih dveju prijateljica, zastao je pred vratima blistavo obojenog saluna sa nazivom „Vesela devojkica”. Pogledavši svoje prijateljice, nešto im je kratko rekao i one su se nasmejale, a zatim su sve troje pošli prema leptir vratima.

Holidej je već otvorio usta da ga dozove, ali je začutao kao zaliven jer je iza sebe čuo nečiji grub, promukao glas.

— Hej ti, matori nevaljalče. To je moja devojkica.

Kato je zastao i okrenuo se, a isto to su učinile i njegove pratilje. I ostali prolaznici su zastali i pogledali u pravcu odakle je došao glas oštar kao pucanj biča. Na trotoaru iza Holideja stajao je Ridžen, još pijaniji nego maločas, sa nekom ridokosom prostitutkom obešenom o njegovu ruku. Ridokosa je skrenula pogled sa Ridženovog ljutitog lica prema onome koji je taj poziv uputio.

Holidej je tog čoveka poznavao iz viđenja kao Kolorado Brauna. Bio je to opasan čovek koji je živio na ivici zakona, radeći sve poslove koji su mu bili ponuđeni ako se za te poslove dobro plaćalo. i ako čovek nije morao da se pre-

više oznoji. Kolorado Braun je bio dosta vešt na pištolju i u Dalasu je već imao nekoliko obračuna iz kojih je izašao nepovredan, i uvek je uspevao da obračun režira tako da ga onaj drugi izazove i prvi potegne pištolj. Imao je oko tridesetak godina, tamno bubuljičavo lice i dugačku zamašćenu kosu koja mu je u bičevima izvirivala ispod prašnjavog šešira.

Pored njega je stajao njegov brat Sajrus, isto tako nezgodan čovek ali znatno mlađi, ubica koji je voleo da koristi nož u mračnim, za to pogodnim ulicama. Iza Brauna i Sajrusa u senci su stajala još dva čoveka, ali Holidej nije mogao jasno da ih vidi. Učinilo mu se da liče na dvojicu lupeža poznatih pod imenima Pirs i Dugan.

Kolorado Braun se uputio prema Ridženu fiksirajući ga liutitim iskolačenim očima. Prostitutka je pustila starčevu ruku i uzmakla korak dalje od njega. Holidej je izustio kletvu. Znao je da je sve to bila igra. Mora biti da je stari razbacivao previše zlatnog novca u salunu, pa je ridokosa aranžirala njegov sukob sa braćom Braun i njihovim pomagačima.

Holidej je pogledao prema Katu i video da se mali rendžer odvojio od svojih pratilja i sa ivice trotoara namrštenog lica posmatra scenu. I on je u nastupu Kolorada Brauna prepoznao znake nameštaljke, ali nije primetio Holideja.

Kolorado i njegov brat zastali su na nekoliko stopa od Ridžena i Sajrus je pokretom glave dao znak ridokosoj.

— Gubi se.

Bio je to znak da je otpuštena i ridokosa je žurno nestala u senci ostavljajući Ridžena da se, nesiguran na nogama, klati na ivici trotoara. Kolorado je gurnuo starog u rame i ovaj je od toga posrnuo sa trotoara na kolovoz.

— Zar si zato došao u grad da bi mi ukrao devojkicu, matora skitnice? — grmnuo je revolveraš idući za starcem koji je pokušavao ga vratiti ravnotežu.

Kato je zakoračio nekoliko koraka napred, a onda je zastao jer je ugledao Holideja. Osmehnuo se ne obazirući se na dve žene koje su ga zvale da ih vodi u salun „Vesela devojkica.”

Sajrus Braun je zakoračio na ulicu i primetio Holideja. Nekoliko puta je razgibao mišice prstiju i ramena, a onda digao ruku kao da će se počešati iza uha. Holidej je primetio taj pokret i prisetio se da Sajrus Braun ima na leđima ispod vrata specijalno pričvršćene korice sa oštrim nožem za bacanje. Trebalo je samo da pruži ruku, dohvati nož i nagnuvši se napred, hitne se čivo, a da njegova žrtva pri tome ništa ne posumnja.

— Ostavi to, Saj — rekao je Holidej mirno i pošao ka Koloradu, koji je gurao Ridžena prema Pirsu i Duganu. To, dakle, nije bilo obično guranje, kao što je i pretpostavljao. Koloradova grupa primetila je da starac ima dosta zlata u džepu i nameravala je da mu ga oduzme iskoristivši devojkicu kao izgovor za svađu...

Holidej je u nekoliko koraka prišao do Kolorada i kada je Saj viknuo da ga opomene, Holidej je zgrabio Kolorada za rame i okrenuo ga ka sebi.

— Ostavi tog čoveka na miru, Kolorado.

Revolveraš je povratio ravnotežu i prepoznavši pustolova, preteći zažmirio očima.

— Ne mešaj se u ovo, Holideje. Pokušao je da mi otme devojkicu i imam pravo što se ljutim. Ovo je privatna stvar. Prema tome, ne mešaj se.

Ridžen se spotakao i posrnuvši napred, grunuo na Kolorada, koji

se od tog sudara zateturao. Starac je isturio stisnute pesnice ispred sebe i zauzeo smešan borbeni stav, a njegovo bakenkardima obrubljeno lice podsećalo je na lice dobroćudnog patuljka. Ljuljajući se na nesigurnim nogama, on se vrteo u krug i zamahivao pesnicama kao da boksuje sa senkama.

— 'Ajde navalite — izazivao je sa pijanom hrabrošću. — 'Ajde, navalite, mali žutokljunče. Srediću te ja, i tebe i još desetoricu takvih.

Holidej se osmehnuo. Nije mogao da se uzdrži jer je pripiti starac zaista smešno izgledao. Dograbio je Ridžena ispod pazuha i odgurao ga na trotoar. — Ne, nemoj, stari. To si možda mogao pre deset godina, ali sada ne. Za to bi ti trebala mala pomoć, tako mi se čini.

— Pusti me. Mogu ja to.

Dok je Holidejeva pažnja bila usredsređena na pijanog Ridžena, Kolorado je iznenada nasrnuo i mada je čuo Katovo glasno upozorenje, Holidej nije imao vremena da izbegne udarac pesnice u predeo bubrega. Noge su mu kleonule i pred očima mu je sinuo roj zvezdica. Drugi udarac ga je pogodio u vrat i oborio ga na kolena. Kolorado je onda obišao oko njega i zadao mu još udarac kolenom u lice. Bojeći se obračuna revolverima, revolveraš je izabrao obračun pesnicama računajući na brojčanu nadmoć.

Pustolov se zaneo unazad, ali je uspeo da se zadrži rukama i da istovremeno zamahne nogom. Vrh čizme pogodio je Kolorada u trbuh i ovaj je izgubio dah, savio se u pojasu i pritisnuo rukama udareno mesto. Holidej je brzo skočio na noge i primetio da je u međuvremenu Kato preprečio put Saju Braunu. Ovaj poslednji mašio se rukom da uzme nož iz kanije na leđima, ali ga je Kato predupredio. Pre nego što je Saj dohvatio nož,

on ga je grunuo u prsa i obojica su pali na zemlju. U želji da se umeša, Ridžen se doteturao sa trotoara izmahujući staračkim rukama. Holidej je zadao Koloradu jedan kroše, a zatim direkt u lice i Kolorado je poleteo unazad, sudario se sa starcem i obojica su pali. Kolorado se brzo digao, ispljunuo krvavu pljuvačku i jurnuo na Holideja. Ovaj ga je spremno dočekao.

U međuvremenu, Kato je izbegao jedan zamah Braunovog noža. Ovaj je jurnuo na malog rendžera ali Kato je skočio u stranu, zgrabio ga za ruku i dignuvši koleno, svom snagom udario Sajovom podlakticom po butini. Od strahovitog bola Saj Braun je kriknuo i ispustio nož.

Sada su Pirs i Dugan potrčali da se umešaju u okršaj i njihove čizme zatutnjale su trotoarom. Holidej je odbio jedan Koloradov udarac i ugledao Ridžena, koji se bacio na trotoar ispred Pirsu i Dugana, sapleo ih i oborio. Kato je dočekao Pirsu udarom noge u lice, a skoro istovremeno zadao Saju Braunu udarac pesnicom u vrat kada je ovaj izvukao drugi nož i pokušao da ga zarije malom rendžeru u bok.

Ridžen je u međuvremenu ustao i skočio Duganu na leđa gazeći ga svojim iznošenim čizmama sve dok grdosija nije ustao, zaurao i dograbio sićušnog iztraživača i zavitlao ga na zid saluna. Ridžen je tresnuo o zid, a onda kliznuo na trotoar i ostao tamo da leži ošamućen.

Za to vreme tuča se nastavljala. Holidej se sagnuo, izbegao jedan Koloradov kroše i istovremeno mu zario vrh lakta u rebra. Začuo se zvuk sličan krckanju kostiju. Kolorado će biti srećan ako mu rebra nisu polomljena, pomislio je Dok. Kolorado je ustuknuo, zgrčen i bez

daha, a Holidej mu je zadao još dva udarca vrebajući da uluči pogodan momenat i zada mu sekući svong. Kolorado je uspeo da se održi na nogama, ali je uzmičući došao do ivice trotoara i pao. U padu je pružio ruku prema revolveru, ili se Holideju tako učinilo, i on je skočio za Koloradom i zadao mu udarac čizmom u glavu. Kolorado se trgao, otkotrljao dva puta i ostao da leži na zemlji.

Holidej se okrenuo u pravi čas da dočeka i Dugana, koji je nasrnuo na njega. Inercija Duganovog zaleta ponela ih je obojicu preko trotoara do zida saluna. Od udara njihovih tela daske su muklo odjeknule.

Dok se Dugan trudio da ustane, Holidej je stavio koleno i zadao mu udarac u bradu. Dugan je odbačen nazad, ali se dočekao na ruke i uspravivši se, jurnuo na Doka glave spuštene kao bivo. Holidej ga je sačekao, dohvatio ga za kosu i povukavši ga pored sebe, tresnuo ga glavom o zid. Snažan udarac potresao je konstrukciju zgrade i Dugan se sklijokao i ostao nepomično da leži licem okrenut zemlji.

Skoro bez daha od napora, Holidej je uklonio sa očiju pramen kose vlažne od znoja i osvrnuo se da vidi šta je sa Katom.

Mali rendžer bio je zaokupljen Pirsom. Nagnut malo napred on ga je lupao pesnicama kao da udara po džaku. Ali Pirs je bio snažan, izdržljiv, i uporan. Lice mu je ličilo na krvavu masku ali izgledalo je da on za to ne mari mnogo. Posle mitraljeske serije udarača, Kato je svom snagom zamahnuo i tresnuo Pirsu u vrh brade. Pirs je pao na jedno koleno, zatresao glavom i s naporom ustao na noge već posle dve-tri sekunde. Ližući zglavke na pesnicama, Kato ga je sa nevericom gledao. Onda se okrenuo prema Holideju.

— Pomozi mi... do đavola! — povikao je hrapavim glasom kada ga je ogromna pesnica pogodila iznad uha i podigla iznad zemlje. Sićušno rendžerovo telo poletelo je kroz vazduh i uz potnuo tup udar pručilo se na trotoar. Rendžer se lagano počeo dizati grčeći lice od bola, a Pirs je nasrnuo na njega stisnutih pesnica, spreman da nastavi tuču.

No, sada se umešao Ridžen. Stari istraživač je posrćući krenuo na Pirsu i preteći zamlatarao rukama, ali ga je gorostas jednim pokretom ruke odgurnuo s puta. Srećni kopač zlata je odleteo nazad i ponovo tresnuo o zid saluna. Udar ga je ošamutio i on je kliznuo niz zid nerazgovetno mrmljajući. Čudeći se šta mu se desilo, ostao je sedeći na trotoaru.

Kato još nije uspeo da ustane, a Pirs je već pružio ruke da ga dočepa. Dograbilvši ga jednom rukom za prsa košulje, digao ga je sa zemlje i zamahnuo drugom rukom. Taj udarac bi Kata za duže vreme poslao u carstvo snova, a možda bi mu i zauvek izmenio izgled lica. No, na njegovu sreću, Dok Holidej je na vreme priskočio u pomoć.

Holidej je zgrabio Pirsu za zamahnutu ruku i strahovitim trzajem unazad oborio ga na tlo. Kato je pao na kolena i zagrcnuo se. Pirs se pribrao i zamahnuo nogom na Holideja, ali ga je promašio i odmah potom skočio na noge. Jurao je na Holideja kao razjaren bik, ali je Dok skočio u stranu i svom snagom mu zadao sekući udarac dlanom po potiljku. Pirs je nastavio da trej još nekoliko koraka kao da ne može da se zaustavi, a onda je izgubio ritam pokreta, spleo se nogama kao da je pijan i bez svesti se srušio na zemlju.

Još uvek nesiguran na nogama,

Kato je prišao Holideju. — Hvala — rekao je kratko.

— Nema na čemu, to je sitnica — odgovorio je Dok i pružio mu ruku. — Otkuda ti ovde? Mislio sam da si u bolnici u Ostinu.

— Bio sam — rekao je Kato. — Ali, oporavio sam se brže nego što su očekivali, pa sam dobio dve nedelje odsustva. I evo me ovde.

Nedaleko od njih neko je zastenjao i prijatelji su se osvrnuli da vide ko je to. Pomažući se rukama, Ridžen se mučio da ustane na noge. Od ridokose drolje nije bilo ni traga, ali su zato dve Katove pratilje pohitale da mu pridu. Jedna od njih je znalački odmerila Holideja i značajno se osmehnula. Bila je srednjeg rasta, ne previše lepa ali još uvek dosta mlada i čvrsta.

Holidej se napravio da nije primetio njen pogled i obratio se Ridženu. — Jesi li čitav, stari?

— Da. Mučas gracijas, amigos, zaista mnogo hvala. Spasli ste mi glavu. Obojica.

Kato je nehajno odmahnuo rukom. — Zaboravite to.

Holidej je maramicom obrisao raskrvavljenu usnu, a jedna Katova pratilja prišla mu je i krajem čipkastog rupca počela da mu čisti ogrebotinu na licu. Holidej je iznenađeno digao obrvu i pogledao Kata, koji mu je šeretski namignuo.

— Ova noć je naša i to na moj račun — rekao je Ridžen odjednom i obgrlio rukama Holideja i Kata. — Ne, ne, nema nikakvog pogovora, insistiram. Spasli ste mi kožu. Najmanje što mogu to je da vam pokažem koliko to cenim. Imam još dosta novca i hoću da se noćas svojski proveselimo. Pristajete?

Kato je upitno pogledao Holideja, koji se nekoliko sekundi dvoumio, a onda slegnuo ramenima i osmehnulo se. Šta je, konačno, mo-

gao da izgubi ako posle promašenih dana dopusti sebi nekoliko nepromišljenih trenutaka.

— Zašto da ne? — rekao je konačno.

Druga Katova pratilja obgrlila ga je rukom oko struka i okrenuvši se. Ridžen je ispred njih ušao na leptir vrata. Holidej je za trenutak zastao kao da se još dvoumi i pustio Kata da uđe prvi.

Da se nije dvoumio, Ketrin ga verovatno ne bi videla.

Ali, igra sudbine je htela da ga vidi. Mučena grižom savesti da je možda bila previše gruba prema Holideju, ona je pošla da ga potraži i da, ostajući pri svojoj odluci, bar donekle ublaži mučan utisak zbog njihovog razlaza.

Pošla je svojim kolima da ga potraži u njegovom hotelu i stigla do ugla ulice Brazos baš u trenutku kada je posle kratkog dvoumljenja Holidej ušao u salun „Vesela devojka“. Ketrin je videla kada ga je našminkana salunska zabavljačica zagrlila i odvela unutra.

Ketrin je stisnula usne i ošinula konja. Grudi joj je stegao обруč kada i gneva, ali oči su joj se ispunile suzama.

II

Ridžen je sada izgledao nešto trezveniji nego pre toga, za vreme tuče na ulici, i zahtevao je da Holidej i Kato odu u sobu koju je najmio i da se tamo očiste i urede dok on dole u salunu bude sa njihovim devojkama služeći ih pićem i dopuštajući im da na njegov račun nekoliko puta bace kocke u kockarnici.

Salun „Vesela devojka“ vodio je čovek po imenu Marlou, jedan ozbiljan tip koji je doputovao iz Njujorka. U Ostin ga je otuda poslala grupa okorelih poslovnih ljudi koji

su hteli da na Zapadu počnu posao sa salunima.

Marlou je bio vičan igranju karata i pričalo se, tačnije šaputalo se, da je svojim ljudima u kockarnici dao zeleno svetlo da, uz pomoć svih trikova koje su znali, mogu da pelješe posetioce kockarnice. U slučaju neke njihove greške nije nameravao da im pruži podršku, ali ako bi im uspelo da naivce i žutokljunce olakšaju za pun budelar i da taj novac predaju u kasu „Vesele devojke“, Marlou je bio spreman da im za to da procenat.

Pored sebe imao je nekog Vebera, koji ga je retko napuštao. Veber je bio čutljiv čovek poreklom iz Oregona, gde je, kako se govorilo, tražen zbog sedam ubistava. Na bedrima je Veber nosio dva revolvera, dva „kolta“ sa drškama od sedefa u futrolama od uglaćanog crnog boksa.

Veber je stajao naslonjen na zid ispod lučnog svoda u kockarnici i čutke posmatrao Ridžena, koji je nehajno stavljao zlatnike na kockarski sto puštajući crnokosu devojku koja je ušla sa Holidejem da baci kocke. Ona je nekoliko puta bacila kocke, zgrnula priličnu količinu novca koju je pri poslednjem bacanju izgubila. Ridžen je slegnuo ramenima kada je krupije finom grabuljom odvuкао hrpu novca ispred njih i stavio na sto još dva zlatnika. Pri svetlosti svetiljki zlatnici su blesnuli.

Veber je onda prišao, odgurnuo krupijea u stranu i uzeo jedan zlatnik sa gomile ispred njega. Pažljivo je zagledao novac, a onda bezizraznog lica netremice pogledao Ridžena očima koje su izgledale kao otvori zapetih pištolja. Pokušao je pritiskom palca da savije zlatnik, ali nije mogao.

Ridžen se osmehnuo. — Novac je pravi.

Veber je i dalje ćutke zurio u Ridžena, a onda se bez reči udaljio od stola uzevši zlatnik sa sobom. Katova pratilja je uzela kocke sa stola i mučnuvši ih u ruci, spremila se da ih baci.

Ridžen je nabrao obrve ne obraćajući pažnju na devojkicu, koja je zacičala od oduševljenja kada je zbir na kockama pokazao sedam. Pogledom je otrpao Vebera, koji je ušao u Marlouovu kancelariju i zamišljeno napucao svoje smežurane usne.

Posle izvesnog vremena Holidej i Kato su sasvim čisti i doterani sišli u salun i pridružili se devojkama. Ridžen ih je sve odveo do jednog udubljenja u zidu, gde je naručio obilnu večeru i najbolji viski. Sve je to platio novim sjajnim zlatnicima.

Holidej je iz džepa prsnika izvadio zlatnik koji mu je Ridžen pre toga dao. — Ako ti je uzmanjkalo ovoga...

— Ma kakvi, do đavola — rekao je Ridžen. — Tamo odakle sam ih uzeo, ima ih mnogo.

— Jesi li ti to našao neko zakopano blago ili tako nešto? — zapitao je Kato na izgled nezainteresovano, dopuštajući svojoj plavuši da mu iz njegovog tanjira stavi viljuškom u usta zalogaj hrane.

Za trenutak se na Ridženovo lice navukla hladna maska, a onda se njegovo staračko naborano lice razvuklo u širok osmeh. — Već više od pedeset godina tražim zlato širom Teksasa. Desilo se da sam konačno imao sreće, to je sve. I sada bih voleo da sa vama dvojicom podelim tu moju sreću. Naravno, i sa vašim devojkama.

— Odakle ti ovi zlatnici? — zapitao je Holidej. — Sasvim su novi.

Ridžen je neodređeno odmahnuo rukom. — Banka mi je isplatila zlatni prah koji sam doneo. Ali, ostavi to sad, služite se jelom i pićem, večer je tek na početku. Vas dvojica ste našli sebi dame... a ja tek treba da nađem neku.

Devojke su se glasno nasmejale i napravile nekoliko blagih aluzija na Ridženove godine i njegove ljubavničke sposobnosti. On je to primio kao šalu i počeo im pričati priče iz svoje mladosti, kako je posle dosta vremena provedenog u divljini ostao bez konja i hrane i kako je natrapao na neki indijanski logor u vreme kada su svi muškarci bili odsutni, a u njemu ostale samo žene.

Ridžen je značajno namignuo. — Kažem vam, ne znam šta su mi te žene stavljale u hranu, ali...

Nije stigao da završi priču.

Leptir vrata su se uz tresak otvorila i salunom je odjednom zavladała tišina kada su u odaju, sevujući gnevno očima i bučno trupkajući čizmama, ušli Kolorado i Sajrus Braun.

Osmotrivši odaju, njih dvojica su se uputili pravo prema udubljenju i gosti su se počeli uklanjati. Devojke sa Holidejem i Katom odjednom su ustale i žurno se udaljile.

Ridžen je pošao da ustane, ali ga je Kato zadržao pokretom ruke.

— Oni traže mene i Holideja — rekao je mirno.

Kada su se Kolorado i Saj Braun zaustavili na dva do tri metra od udubljenja, pustolov i mali rendžer su ustali. Nije bilo sumnje šta znači izazovni stav Kolorada i Saja. Hteli su da izravnađu račune za čuške koje su dobili.

Holidej je pogledom potražio Pirsu i Dugana, ali nije video ni jednog od njih...

Kolorado je odjednom neprimet-

no dao znak glavom Sajrusu i ovaj je naglo kleknuo na jedno koleno i krenuvši rukom ka leđima, zamahnuo istog sekunda kada se Kolorado mašio rukom za revolver.

Holidej je reagovao munjevitom brzinom i njegov „kolt“ je planuo. Taj pokret je bio tako brz da je nož jedva poleteo iz Sajrusove ruke kada ga je Holidejev metak pogodio u grlo. Cilj njegovog noža, rendžer Kato, bacio se glavačke preko ograde udubljenja u trenutku kada se oštrica noža zarila u stub iza njega.

Kada je svom težinom grunuo u Koloradu, revolver mu je već bio u ruci. Revolveraš je opsovao, pokušao da uzmakne i digne revolver, ali je metak odleteo uvis jer ga je Kat svojom težinom poneo i odbacio leđima na sto iza njega.

Onda se Katov revolver spustio na Koloradovu glavu i ovaj je mlitavo klónuo ispalivši nasumce još jedan metak. Kato se ispravio i spustio ruku sa revolverom. Osvrnuo se i pogledao Holideja, koji je stajao pored Sajrusa.

— Mrtav je — rekao je kratko i pogledao prema udubljenju. No, trgao se i žurno pošao tamo, a Kato je pogledao u istom pravcu.

U udubljenju je na kolenima klečao Ridžen, pritiskao grčevito grudi i iskašljavao krv.

— Pazite! — viknuo je neko i Holidej i Kato bacili su se na pod u trenutku kada je preko leptir vrata grmnula skraćena dvocevka, a sa bočnog prozora odjeknuo pucanj puške.

Holideju je odmah bilo jasno zašto Pirs i Dugan nisu ušli u salun sa braćom Braun. U magnovenju, iskočio je iz udubljenja i ispalio dva hica prema leptir vratima. Tada su odbila nekoliko krupnih iverki i neko je jeknuo, a zadimljena cev dvocevke nestala je iznad

vrata. Kato je palcem zategao obarač i iz dodatne cevi grunuo je pucanj patrona prema bočnom prozoru. Staklo i drveni okvir prozora razleteli su se na sve strane razneti desetinama krupnih olovniha kuglica.

Još se odjek pucnjeva nije utišao, a začuo se tutanj čizama po trotoaru. Holidej je odmah jurnuo ka leptir vratima i ispod njih se bacio na trotoar. Prevrnuo se jednom preko glave i dočekao se na koleno sa revolverom u ruci spremnim za paljbu. Ali, od Dugana i Pirsu nije bilo ni traga.

Ustao je i puneći revolver, vratio se u salun, gde je u udubljenju klečao Kato pored ranjenog Ridžena.

— Brzo lekara — viknuo je Holidej videvši Marloua i Vebera, koji su prilazili.

— Šerif će biti besan zbog štete i nereda koji ste napravili, Holideje — rekao je Marlou hladno zagladivši palcem sveže potkresane tanke brkove. — Da znate da ćete dosta platiti za ovoliku štetu — Holidej ništa nije odgovorio. Ušao je u udubljenje, gde ga je Kato dočekao odmahujući glavom.

Marlou je pokretom ruke pokazao telo Sajrusa Brauna.

— Iznesite ga oдавde — naredio je dvojici ljudi. Veber je zaklimao glavom i ćutke se udaljio. Vlasnik saluna je ledenim pogledom obuhvatio prisutne i nastavio. — Ukloňte se vi tamo. Propustite doktora Klejborna. Napravite prolaz kad vam kažem. Vi koji ste ovde možete ispiti po jedno besplatno piće. Ali, samo po jedno.

Neki suvonjav čovek srednjih godina, tmurnog lica, u košulji sa kratkim rukavima, noseći crnu torbicu, ušao je u salun. Bio je to doktor Klejborn. Bacio je samo kratak pogled na Koloradu, koji je

stenjao na podu i pritiskao glavu rukama. Kleknuvši pored ranjenika, doktor je otvorio torbicu i vadeći instrumente zagledao se u Ridžena.

— Je li... mnogo loše, doktore? — izustio je Ridžen s mukom, iskašljavajući krv na prsa košulje.

Klejbörn je bez reči radio, a onda je zastao i pogledao starca u oči. — Godine vam nisu veliki saveznik, gospodine.

— Gospodine? Do đavola... tako me već čitavu večnost... niko nije oslovio — izustio je Ridžen s mukom, na izgled zadovoljan uprkos jakom bolu. — Šta k... kažete doktore... da li ću otegnuti papke...?

Klejbörn je duboko uzdahnuo. — Učiniću što mogu, ali... ako biste želeli da vidite sveštenika, onda bi možda bilo... pametno da ga sada pozovete...

Ridžen je lagano klimnuo glavom i napregao se da mutnim očima nađe Kata i Holideja.

Kolorado je zastenjao i lagano seo. Marlou je namršteno gledao Holideja, a Veber je nadgledao dvojicu čistača koji su došli i poneli leš Saja Brauna. U salunu je vladala prilična galama od ljudi koji su se tiskali da se domognu besplatnog pića...

Doktor Klejbörn je stavio savijen ubrus ispod Ridženove glave i komadom vate natopljenim antiseptičnim sredstvom počeo da čisti ranjeniku ranu na prsima. Zauzet poslom, promrmljao je Holideju. — Sve što mogu da učinim to je da mu pomognem da lakše umre.

— Onda učinite makar to, doktore — rekao je Holidej ozbiljno.

— Čujte... — Ridžen je s mukom savladao kratak nalet kašlja i progovorio. — Oni zlatnici... bili ste vrlo blizu istine kada ste rekli

da sam našao... zakopano blago...

Njegove reči privukle su pažnju ljudi u blizini i Holidej se okrenuo i ugledao Kolorada Brauna, Marloua i doktora. Onda je ponovo posvetio pažnju Ridženu. Glas starog kopača zlata bio je slab i raspuknut, a reči su mu zastajale u grlu.

— Ja sam... našao Nestalu Sonoru — izustio je sa naporom.

— Nestalu Sonoru? — ponovio je Kato začuđeno. — Šta je to? Neki stari rudnik zlata?

Ridžen je s naporom zaklatio glavom levo desno. — To je karavan... karavan sa novcem... nestao pre četvrt veka... Troja kola krcata zlatnim i srebrnim novcem... nestao pre četvrt veka... Troja kola krcata zlatnim i srebrnim novcem... upućenim za Fort Končo. Ja sam tražio zlatnu rudu na terenu zvanom Mun Lajt kanjon. Verovatno da su jaki vetrovi oduvali naslage... peska. Peščane dune... su se pomerile i na jednom mestu... vetar je otkrio jedna kola. Pored njih i skelete... prostreljene strelama i... kuršumima...

— Čujte, ne mogu ovde da radim — prekinuo ga je odjednom doktor Klejbörn. — Kuršum je duboko i povredio je pluća, ali nije toliko loše kao što sam u početku mislio. Ako bih mogao da ga prebacim u moju ordinaciju, ja bih ga operisao i... Čujte, ne želim da pobuđujem ničije nade, ali... stari izgleda dosta čvrst. Postoji izvesna mogućnost da bi čak možda mogao... da se izvuče.

— Zar ambulanta ne bi bila bolja? — zapitao je Dok.

— Kad budem izvadio kušum, možda će biti — odgovorio je Klejbörn. — Ne želim da ga vučem daleko, a moja ordinacija je odmah

tu niže u ulici... Može li neko da ga prenese?

— Naravno — rekao je Holidej i pokretom glave dao Katu znak da sa jedne strane prihvati Ridžena. Nije želeo da bilo ko bude u starčevoj blizini za slučaj da Ridžen nastavi da priča o Kanjonu mesečine.

Kolorado je u međuvremenu seo i stenjući pritisnuo glavu rukama, Holidej i Kato su pažljivo podigli Ridžena i uputili se prema vratima. Marlou je glavom dao znak Veberu da pođe ispred njih i otvori im vrata. Dvojica prijatelja izneli su starca u noć i pohitali niz ulicu sa doktorom Klejbornom, koji je žurno koračao uporedo sa njima držeći na Ridženovim prsima komad zavoja pritisnut na ranu...

Kolorado Braun je s mukom ustao na noge i još uvek ošamućen zateturao se ispred šanka, na šta je Marlou još jednom glavom dao znak Veberu. Revolveraš je uzeo Kolorada za ruku i odveo ga do sporednih vrata. Tamo je jednim udarcem noge u Koloradovu stražnjicu izbacio protuvu u sporednu ulicu, a onda zatvorio vrata i vratio se nazad do Marloua, koji je seo za sto u udubljenju sa zamišljenim izrazom na licu.

— Ti si u ovim krajevima već dosta dugo, Vebe — rekao je krčmar tihim glasom, posmatrajući goste koji su se lagano razilazili od šanka noseći ka svojim stolovima besplatno dobijeno piće.

Veber nije rekao ništa očekujući da njegov gazda nastavi dalje.

— Jesi li ikada čuo za taj karavan Nestala Sonora?

— Postoje neke priče o tome.

Marlou je čekao da čuje još, ali revolveraš nije više ništa rekao. Marlou je na to razdraženo izustio. — Pa? Šta je to?

— Kao što reče ovaj stari, to je

neki karavan sa vojnim platama koji je bio poslat za Fort Končo, ali je nestao i nikada se više nije pojavio. Karavan je nosio šestomesečnu platu za garnizon u tvrđavi. Svi su mislili da su ljudi koji su pratili karavan podelili novac između sebe.

— Ali, izgleda da je karavan bio žrtva indijanskog napada, zar ne? Stari reče da su leševi izrešetani strelama — rekao je Marlou.

— Možda. Ali, to se, mora biti desilo daleko od njegove maršute. Kanjon mesečine nije ni blizu puta koji vodi za Fort Končo.

Marlou ga je oštro pogledao.

— Može biti da su obe teorije tačne. Možda je prateći odred pobegao sa tovarom zlata, a možda su ga onda Indijanci napali pre nego što su lopovi umakli.

— Ali, zašto bi Indijanci ostavili zlato netaknuto?

Veber je slegnuo ramenima. — Njih su sigurno mnogo više interesovale puške i municija. Sa zlatnicima, makar koliko vrednim, ne može se ubiti bizon... ni bledoliki.

Marlou je lagano klimnuo glavom. — A postoji li stvarno oblast koja se zove Kanjon mesečine?

Veber je klimnuo glavom.

— Znaš li gde je to?

Veber je ponovo klimnuo glavom.

— Možeš li me odvesti tamo?

— Ako bih morao.

— Moraš! — rekao je Marlou zapovednički. — I to hitno. Ja moram ovde da sredim nekoliko stvarčica, ali ti budi spreman da pođemo negde rano ujutru.

— Zar veruješ u priču one mato-re budale?

Marlou je izvadio iz džepa zlatnik koji mu je Veber nešto ranije dodao. Iz drugog džepa izvadio je isti takav zlatnik i podneo ih revolverašu pred oči.

— Kockar Mič koji radi kod jednorukog Džeka doneo mi je ovaj drugi zlatnik, a ti si mi doneo jedan. Zlatnici su potpuno isti. Na njima je utisnut datum od pre dvadeset pet godina. Pođi do šanka i proveri da li kod Honda ima još neki komad.

Veber je otišao i posle pola minuta vratio se sa još tri zlatna novčića. Svi zlatnici nosili su isti datum.

— Vidiš li ono malo S u gornjem kružiću osmice? — zapitao je Marlou pokazujući prstom. — To je oznaka kovnice San Antoan. Ta kovnica zatvorena je pre dvadeset godina. Sada više nećeš naći u optičaju ni jedan novac sa oznakom te kovnice. Ono što im je preostalo pretopili su u zlatne i srebrne poluge i sve to prebacili u državni trezor u Vašingtonu. San Antoan je, međutim, pre dvadeset pet godina radio samo za vojsku i kovao je novac za vojničke plate — na Veberov upitan izraz lica, Marlou se blede osmehnuo. — Znam to dobro jer sam pre mnogo godina bio poslat iz Njujorka da ispitam mogućnost pljačke zlatnih pošiljki iz te kovnice... Morao sam tada dosta da saznam o kovnicama i transportu zlata. A to je uključivalo i kovnicu u San Antoniju.

— Znači ti misliš da je stari uljez govorio suštu istinu? — rekao je Veber sa prizvukom iznenađenja u glasu, što je bilo retko za čoveka koji nije dopuštao da se njegova oscćanja iskažu ni na licu ni u glasu.

Marlou je digao šaku sa zlatnim novcem. — Svi ovi zlatnici potiču sa istog mesta. Starac je mislio da će umreti i nije imao razloga da laže. Prema tome, mi ćemo poći u taj kanjon i vратиćemo se bogati.

— I ostali su čuli šta je rekao. Marlou ga je hladno pogledao. —

Za njih ćemo se pobrinuti ako i kada to bude potrebno.

Veber je slegnuo ramenima, a Marlou ga je otpustio pokretom ruke i uputio se uz stepenice zveckajući zlatnicima u džepu.

Penjući se, osmehivao se u sebi. Veber nije imao pojma koliko mu je saznanje o zlatu bilo važno. Kao neka budala pokušao je da krivotvori knjige. Hteo je da skinе deo kajmaka sa lovine u „Veseloj devojci”. Ali, to mu nije uspelo... jedan od mladih knjigovođa primetio je grešku i nekom srećom pokazao to Marlou misleći da je omaška. Tom knjigovođi odmah posle toga desio se nesrećan slučaj. Pao je sa balkona pred zapregu teretnih kola i nastradao. Ali, to je Marlou bila dovoljna opomena... ako je neki nevešti početnik mogao da primeti krivotvorene brojke, onda knjigovođe grupe biznismena ne bi imale nikakvih teškoća da tu podvalu otkriju...

Morao je zato da bira... ili da beži ili da odmah vrati novac.

Bekstvo je bilo nemoguće jer bi ga ljudi gangsterskog udruženja pratili i našli ma kuda da ode, makar im za to trebale godine.

Ali, izgleda da mu se sada pružala šansa da taj novac vrati i da mu još uvek ostane dovoljno da ostatak života provede u luksuzu. Stoga ništa nije moglo da ga spreči da stavi ruke na to nestalo blago.

Ništa na ovom svetu. Čak i ako bi morao da put od saluna do izgubljenog zlata zaspe bezbrojnim leševima.

III

— Izgleda da će se izvući — rekao je doktor Klejborn pustolovu i malom rendžeru kada je izašao

iz ordinacije gde je pre toga operisao Ridžena. Odmahnuo je glavom sa nevericom. — I sam jedva mogu da verujem. Možda je trebalo da budem malo uzdržaniji u izjavama. Stari je izgleda dovoljno čvrst da se izvuče. Sad zaista sve zavisi od njega da li će ostati živ ili ne. Metak je prošao kroz pluća, ali nije ošteti ni jedan vitalni krvni sud i nadam se da sam uspeo da zatvorim svaki procep u plućima. Kada se probudi iz narkoze biće mamuran i biće mu mučno, ali sve govori u prilog toga da će ostati živ.

— To je sjajno, doktore — rekao je Holidej. — Nas dvojica osećamo se donekle krivi za to što se desilo. Naravno, na ulici smo se umešali u njegov obračun iz poštenih pobuda, ali posle toga braća Braun su u salunu hteli da se obračunaju sa mnom i Džonijem. Slučajno se desilo da je stari bio na putu zalutalog kuršuma.

— Pa mislim da biste mogli biti spokojni, gospodo. Posle ovoga ostaće nekoliko nedelja u krevetu i nešto kasnije, ali što pre, moraću da ga prebacim u ambulantu, ali vam tvrdim da će u bliskoj budućnosti moći ponovo da krene na put u taj Kanjon mesečine, ili kako je već nazvao to mesto, i da će tamo ponovo tragati za svojim zakopanim blagom.

Kato i Holidej su izmenjali poglede.

— Meni izgleda kao da ga je on već našao — rekao je Kat uzdržano.

Doktor Klejborn je nabrao obrve. — Zar vi verujete u priču koju je izbrbljao?

— Pa postojao je taj karavan sa platom, koji je kasnije dobio naziv Nestala Sonora — odgovorio

je Holidej uzdržano. — Bar postoji legenda o tome.

— Da, znam, ali u ovim krajevima kruže razne vrste takvih priča i legendi. Kruži i jedna priča o zlatnom rudniku nekog Jelou Džefa, za koju se pretpostavlja da ima najbogatiju zlatnu žicu na svetu. Postoji i legenda o nestalom blagu generala Santa Ane u oblasti Brasada. To su sve interesantne legende, to je tačno, ali su ipak samo legende, zar ne?

Holidej je ozbiljno pogledao lekara. — Možda je tako, doktore. Ali, činjenica je da je Ridžen častio pićem skoro pola grada i sve to platio novim sjajnim zlatnicima sa utisnutim istim datumom kovanja. Meni se čini da u njegovoj priči ima nečega.

Doktor Klejborn je visoko digao obrve. — Ne bih bio iznenađen da je to tačno, ako je tačno ovo što kažete o tim zlatnicima. U svakom slučaju, to je njegova stvar. Moja je dužnost da ga opet postavim na noge. Hvala vam na pomoći, gospodo.

Holidej i mali rendžer su klimnuli glavom u znak pozdrava i udaljili se. Kada je zatvorio vrata za njima, Klejborn je ponovo pogledao Ridžena, koji je još uvek spavao od hloroforma. Onda je lekar prošao kroz predsoblje do dela kuće u kojem je živio i tiho otvorio vrata jedne sobe na vrhu kratkog stepeništa. Na noćnom stočiću gorela je svetiljka i bacala mutnu narančastu svetlost na postelju u kojoj je ležala jedna mršava, bleđa usnula žena.

Klejborn je uzdahnuo, ušao unutra i zatvorivši vrata za sobom, ostao da je izvesno vreme posmatra. Da je nekim slučajem on našao taj karavan Nestala Sonora, Besi bi možda imala neku budućnost pred

sobom. Bio bi u stanju da joj pruži negu najboljih medicinskih stručnjaka, za koju je znao da joj je potrebna, bio bi u stanju da je odvede u Evropu i da potraži savet najboljih svetskih lekara iskusnih u pitanjima njene bolesti. Bio bi u mogućnosti da joj sve vreme omogućući potrebne bolničarke i uslugu koja bi joj bila neophodna da joj život učini koliko-toliko udobnim.

Da je on nekim slučajem našao izgubljeni nestali karavan!

Ili, srce mu je brže zakucalo pri pomisli koja se odjednom stvorila u njegovoj glavi, da je on nekim slučajem mogao da stavi ruku bar na jedan deo tog blaga.

Okrenuo se i žurno se vratio u sobu, gde je u postelji ležao Ridžen stenjući i mrmljajući nerazumljive rečenice, plod njegove borbe da se izvuče iz magle narkoze.

U salunu ispod Holidejeve sobe pustolov i mali rendžer ispijali su poslednju čašicu pred spavanje.

— Troja kola natovarena novcem — rekao je Kato tiho i zavrteo glavom. — To je prilična gomila para.

— Da, sećam se da sam pre nekoliko godina pročitao jedan novinski članak koji je taj događaj izneo u vidu interesantne priče. Tamo je pisalo da je karavan nestao u Sonora pustinji, mnogo milja severno odavde. Zvanično je saopšteno da je karavan zapao u pešćanu oluju i da je nestao. Ali, nikada niko nije do kraja pretražio tu oblast. No, nezvanično je kružilo mišljenje da su ljudi iz pratećeg odreda možda pobešli sa zlatom, a kola gurnuli negde u neku duboku jarugu — otpio je gutljaj i sa uživanjem mljacao jezikom. — Od-

ličan viski — rekao je i dodao. — Možda će Ridženov nalaz izmeniti zvaničnu istoriju.

Kato je nabrao obrve. — Takvo otkriće bilo bi višestruko interesantno. U svakom slučaju, jedno je sigurno... Ridžen nema pravo na taj novac, on pripada državi.

— Pravo na nagradu svakako ima — primetio je Dok.

— To da, ali ništa više. U svakom slučaju, pošto sam već saznao za njegovu tajnu, ne preostaje mi velika mogućnost izbora.

— O čemu to sad govoriš? — zapitao je Dok.

— O tome da moram poći da nađem taj novac.

— I kako to misliš da izvedeš?

— Mislim da to neće biti komplikovano. Ako se stari Ridžen izvuče, nekako bismo ga naveli da nas povede do tog Kanjona mesečine. Objasnićemo mu da je to državni novac i da će umesto cele sume dobiti samo nagradu. Mora se pomiriti s tim, uostalom on mi izgleda kao razlozan čovek.

Doku Holideju nije promaklo da je Kato nesvesno govorio u množini, kao da njegovu nameru da nađe novac deli i Dok Holidej. Naravno, nije reagovao na tu Katovu omašku. — Čini mi se da je u salunu bilo još dosta ljudi koji su čuli šta je Ridžen rekao. A troja kola kreata zlatnim novcem su nešto za šta se vredi pomučiti.

— Da. Kad si već pomenuo, Marlou, mi je izgledao zainteresovan.

— A i Kolorado Braun je već bio došao k sebi. Možda je još bio ošamućen, ali on ima četvore oči i uši kada je u pitanju laka lova.

Kato se počeošao po vrhu brade i povukao dim pre nego što je ugasio opušak cigarete.

— Ipak, Ridžen nije otkrio ni jedan detalj lokacije... Hoću da kažem, oblast tog kanjona je velika

kao prostrana pustinja. Biće vrlo teško utvrditi tačno mesto gde se karavan nalazi. Znaš i sam, Ridžen je izgleda na njega sasvim slučajno natrapao.

— To neće sprečiti druge da krenu u traganje — rekao je Holidej kratko. — Ako tako nešto imaju na umu, onda znaj da već kuju planove.

— I šta misliš, šta bi bilo najbolje da uradimo?

— Mi? Ne znam šta ćeš ti uraditi, jer kao rendžer imaš određene odgovornosti, ali ja ću svakako potražiti neku solidnu kockarnicu, gde bih mogao da odigram poštnu partiju pokera. Ovo do sada sve je bilo mlako i neinteresantno.

Kato ga je pogledao upola otvorenih usta, a onda zatreptao. Bio je iznenađen Holidejevom opaskom, ali samo za kratko. Naravno da nije mogao računati na Holidejevo učešće u potrazi za nestalim vojnim karavanom i omaška u načinu izražavanja nastala je kao spontani izliv njegovog podsvesnog priželjkivanja. Imati pored sebe čoveka kao što je Holidej u takvoj potrazi u pustinji, bila je neprocenjiva prednost. No shativši da od toga nema ništa, i protiv njegove volje na licu mu se ukazao izraz razočarenja.

— Ah, pa da, potpuno sam zabravio da ti nemaš veze s tim. Obaveza je moja. Moraću da se pripremim i da porazgovaram sa Ridženom. Misliš li da će Ridžen imati poverenja u mene i da će mi otkriti pravu lokaciju karavana. Konačno, predstaviću mu se.

— Mislim da hoće. Imao je dovoljno poverenja kad nam je otkrio da ga je našao. Nije morao ni to.

Kato je izgledao zabrinut. — Učinio je to u trenutku kad je mislio da će umreti. Možda će sada reagovati drukčije. Uostalom, isto po-

verenje izgleda da je gajio i prema drugima, jer je pred svima otkrio svoju tajnu.

Holidej je odrečno zavrteo glavu.

— Ne verujem da je bio svestan da u odaji ima još nekoga sem nas dvojice i lekara. Ne, ja mislim da će on hteti da pomogne. Ne izgleda mi kao pohlepan čovek. Verujem, da će se zadovoljiti nagradom.

— O kejj, kad ti kažeš, ti se bolje razumeš u psihologiju ljudi. Šta misliš, da li bi možda bilo bolje da obavestim komandu rendžera i da zatražim odred kao pomoć.

Holidej je sumnjičavo zavrteo glavom. — Ne verujem da bi to u ovoj fazi bilo moguće. Sem toga... obzirom da si na odsustvu, možda bi taj zadatak poverili nekom drugom. Ne, ako mene pitaš, ja bih ti savetovao da se noćas lepo odmoriš i još jednom razmisliš. Ako konačno odlučiš da se upustiš u taj poduhvat, onda ćeš ujutro imati dovoljno vremena za pripremu. A sad ispijmo, pa na spavanje. I ja sam umoran.

Kato je ćutke klimnuo glavom i ispio svoje piće. — Laku noć, Dok. Ako se ujutro ne vidimo, to će značiti da sam otišao.

Holidej mu je kratko mahnuo rukom i pošao uz stepenice. Na vrhu stepeništa je zamišljeno zastao. Zašto je rekao Katu da ne traži pomoć rendžera? Da li je za to imao i neke druge razloge a ne samo one koje je rekao?

Dosta dugo Holidej je ležao budan, zaokupljen razmišljanjem o događajima poslednjih nekoliko dana. Nije bio zadovoljan sa Ketrin, a još manje samim sobom. Dok mu je njeno ponašanje izgledalo logično, njegovo je bilo lišeno racional-

ne osnove. Šta ako mu je otkazala ljubav? To je bilo njeno pravo, a na ovom svetu postojalo je još mnogo žena, pa mu to razočarenje ne mora u sve drugo uneti ukus gorčine! Pošto je nekoliko puta promenio položaj u krevetu, prihvatio je tu ideju. Ali svejedno, još izvesno vreme nije mogao da zaspi pritešnjen ozbiljnim saznanjem da mu protekli dani nisu ni sada izgledali ništa zanimljiviji, a perspektiva ništa lepša. Morao je sebi da prizna da mu je bez Ketrin dosadno, a iz iskustva je znao da dosada za čovekov nervni sistem može biti pogubnija od najveće opasnosti. Na izgled neverovatno, ali tačno.

Onda mu je pred očima sinulo zbog čega je Katu dao savet da ne potraži pomoć rendžera. Od prvog momenta podsvesno je priželjkivao da se angažuje u traganju za Nestalom Sonorom i pomogne svom prijatelju! Sada kada mu je to bilo jasno, počeo je tu ideju sagledavati iz drugih, realnijih uglova. Posle nekoliko dana dosađivanja i lenčarenja, nije imao šta drugo da radi, a znao je da ga jedna sitna avantura može dobro razdrmati. Sitna avantura?! Sudeći o potencijalnim učesnicima, moglo se desiti da ne bude baš sitna. Ali, šta mari? U Dalasu više nije mogao da ostane, a nešto drugo pametnije nije imao u vidu.

Sa tim mislima je zaspao.

Sutradan je ustao vrlo rano i posle doručka potražio urednika dalaske „Gazete”. Ovaj je bio malo iznenađen Holidejevim zakasnelim interesovanjem za nestanak Sonora karavana, ali mu je ipak ispričao sve što je o njemu znao. A znao je dosta jer je pregledao archive iz tog vremena i razgovarao sa savremeniciima događaja. No, ništa od svega toga nije moglo

služiti kao tačan putokaz za nalaženje nestalog blaga. Karavan je očigledno bio mnogo skrenuo sa utvrđene maršrute. U zapisnicima su postojali podaci o broju pratilaca sa njihovim imenima, kao i tačan iznos poslatog novca, kako zlatnog tako i srebrnog. Većina zlatnog novca bila je u komadima od pet dolara. Novac je bio spakovan u gvožđem okovane, dobro zaključane kovčege koji su natovareni u troja kola pokrivena arnjevima. Hranu i vodu za prateći odred nosilo je deset mazgi koje su bile povezane jedna za drugu. Verovatno da je ta kolona mazgi privukla pažnju Indijanaca i navela ih da napadnu karavan.

To je bilo sve. Gde je karavan tačno iščezao, niko nije znao da kaže.

Tako je Ridžen ostao kao jedina nada za utvrđivanje tačne lokacije nestalog karavana.

Napustivši redakciju „Gazete”, Holidej je u gradskoj štali iznajmio dva brza izdržljiva konja naviknuta na putovanje kroz pustinjski predeo. Iznajmio je takođe dva tovarena konja za hranu, opremu i dodatne rezerve vode. Posle toga je u katastarskom birou iskopao sve mape Sonora pustinje, a posebno oblasti Kanjona mesečine, koje su tamo postojale. Po mapama je zaključio da traganje neće biti lako i da može potrajati nedeljama.

Ridžen im je, dakle, bio neophodno potreban. Samo on je znao bliže orijentacione tačke.

Ali, pre toga trebalo je obavestiti malog rendžera. Dok Holidej ga je zatekao u njegovoj sobi u pripremanju i Kato je bio iznenađen pre svega time što vidi Holideja tako rano u svojoj sobi, a još više se začudio kada je čuo njegovu odluku da u potragu pođe sa njima.

Posle prvog oduševljenja, on se uozbiljio.

— Moram odmah da ti kažem da ne verujem u neku posebnu nagradu, Dok, tome se ne treba nadati. Vojska nije baš mnogo darežljiva. Isplatiće samo procenat koji je predviđen za takve slučajeve, a na taj iznos Ridžen polaže pravo. Ako si mislio...

— Nisam ništa mislio — prekinuo ga je Dok. — I utuvi jednom sebi u glavu da me ne rukovodi uvek samo običan materijalni interes. A sad podimo. Sve je spremno za polazak i treba samo da svratimo da popričamo sa Ridženom.

Nekoliko minuta kasnije pustolov i njegov prijatelj zakucali su na vrata ordinacije doktora Klejborna, ali im niko nije odgovorio. Holidej je pritisnuo kvaku, ali su vrata bila zaključana.

— Verovatno je još u stambenom delu kuće — rekao je Dok i uputio se stazom oko kuće do zadnjih ulaznih vrata.

Ali, ni tamo na kucanje nije bilo nikakvog odgovora. Kato je pružio ruku pored Holideja i okrenuo jabuku brave. Vrata su se otvorila i skoro u istom trenutku začuli su neki slab ženski glas koji je dopirao sa vrha stepeništa.

— Barte... Barte... Gde si? Zašto mi ne odgovaraš?

Pustolov i mali rendžer izvukli su revolvere iz futrola i Holidej je dao rukom znak Katu da pođe uz stepenice i pregleda gornji sprat. Pokretom glave objasnio mu je da će on sam pregledati prizemlje i doktorovu ordinaciju.

Zgrčen i ispunjen iščekivanjem, Kato se lagano popeo uz stepenice. Sa odmorišta na vrhu stepeništa vodila su dvojica vrata i prva koja je otvorio otkrila su mu ono što je bila spavaća soba doktora Klejborna. Ta soba bila je prazna.

Slab ženski glas dopirao je iza sledećih vrata. Držeći zapet revolver u ruci, Kato je ušao unutra. Kada je prešao preko odaje i razmakao zavese na prozorima, žena se zagledala u njega očima razrogačenim od straha. Prišavši do noćnog stočića, Kato je dunuo i ugasio svetiljku koja je žmirila žuckastim plamenom.

— Gospodo, ja sam Džon Kato, rendžer države Teksas. Mogu li da vam pomognem? — odmah čim je ušao u sobu, Kato je mogao da vidi da je misis Klejborn invalid. Njena soba mirisala je na lekarije i bolnicu, i on se od toga nelagodno osećao.

— Moj muž, doktor Klejborn... Već više od pola časa ga dozivam, a on mi ne odgovara. On uvek dođe posle samo nekoliko minuta. Da li... da li se nešto desilo?

— To ne bih mogao da kažem, gospodo. Ja i moj prijatelj smo upravo maločas došli da vidimo doktora i začuli smo vaše dozivanje. No, nemojte brinuti. Nećemo dopustiti da vam se bilo šta desi.

— Ali, Bart... moj muž. Molim vas, nadite ga. Molim vas, gospodine.

— Učinićemo sve što možemo, gospodo. A trenutno, ako ima nešto čime vas mogu uslužiti...

— Džoni!

Holidej ga je dozvao iz prizemlja i Kato se trgao na oštar prizvuk u njegovom glasu. Zapazio je da je i žena u postelji zapazila njegovu oštrinu. Zbog toga se ljubazno osmehnuo.

— Odmah ću se vratiti, gospodo! Vi samo ostanite mirni.

Dok se Kato udaljavao prema vratima, ona je progovorila za njim.

— Negde u toku noći čula sam glasove muškaraca. Nisam tada o tome posebno razmišljala. Ljudi će

sto dolaze u kasne noćne sate da traže pomoć...

Kato je klimnuo glavom i još uvek, sa osmehom na licu izašao i preskačući po dve stepenice, sišao u prizemlje, gde je dozvao Holideja.

— Ovde sam — čuo se Dokov glas.

Kato je zatekao svog prijatelja u Klejbornovoj ordinaciji nagnutog nad doktorovim telom opruženim na podu.

— Gospode bože! — izustio je Kato. — Je li mrtav?

Holidej je odmahnuo glavom. — Ali je prilično gadno udaren po glavi — Holidej se odjednom uzbiljio. — Maločas sam pogledao u njegovu ambulantu pored ordinacije. Ridžena nema, njegov krevet je rasturen, a sve stvari su razbacane.

Kato je tiho zviznuo i palcem pokazao prema tavanici. — Misis Klejborn kaže da je u toku noći čula glasove nekih muškaraca... izgleda da je neko došao i odveo ga, zar ne?

Holidej je ozbiljno klimnuo glavom, a u tom momentu Klejborn je muklo zastenjao. — Da, sigurno Braun ili Marlou. Neko od njih je šćepao Ridžena sa ciljem da ga natera da mu pokaže put do Kanjona mesečine.

IV

Doktor Bartolomju Klejborn sišao je niz stepenice koračajući ukrućenim, nesigurnim nogama, nameštajući uz put sveže stavljen zavoj oko glave. Izgledao je vrlo rđavo, ali se ipak uputio ka dnevnoj sobi, gde su dvojica njegovih posetilaca nestrpljivo čekali da čuju šta će im reći.

— Jedna susečka je kod moje žene i za nju sada ne treba da bri-

nemo — rekao je lekar. — Ona je bila moja prva obaveza, gospodo, sam slobodan da odgovorim na vašto mi ne možete zameriti, a sada ša pitanja. Ali, pre svega osećam potrebu da uzmem nešto za okrep-ljenje.

Prošavši pored njih, došao je do malog ormarića za piće i nasuo tri čaše viskija. Mada je bilo dosta rano, pustolov i mali rendžer ispili su časicu sa Klejbornom i posle toga se udobnije namestio u sofi.

— Ko je to učinio, doktore? — zapitao je Holidej značajno.

— Onaj čovek koji je upola onesvešćen ležao na podu saluna kada sam ja došao — rekao je pogledavši Kata. — Čini mi se da ste rekli kako ste ga vi udarili po glavi?

Kato je klimnuo glavom. — Colorado Braun, Holideje.

— Je li bio sam, doktore?

— Ne, sa njime su bila još dva čoveka. Zakucali su na vrata moje ordinacije nešto posle ponoći... Mislim da je bilo oko jedan i petnaest ili nešto više, i kada sam izašao, video sam da ga ta dvojica pridržavaju da ne padne. Žalio se da mu se u glavi vrti i da mu poigrava pred očima. Pošto su to uobičajeni simptomi posle kontuzije glave, ja sam ih svu trojicu uveo u ordinaciju. Dok sam ja pregledao tog tobožnjeg pacijenta, nešto me je udarilo odpozadi po glavi i moram da kažem kako se posle toga ne sećam više ničega. Kada sam došao sebi, video sam vas, mister Holideje.

— Jedan i petnaest. To je prilično kasno, doktore. Zar ste u to vreme još bili na nogama?

Klejborn je pogledao Holideja u rog pacijenta da bih se uverio da oči. — Da, sedeo sam pored stamozda neće doći do nekih postoperativnih komplikacija.

Holidej je lagano zaklimao glavom. Odgovor mu je izgledao lo-

gičan. — I sigurni ste da je to bio Braun, je li tako?

— On i dvojica snažnih, krupnih ljudi.

— Pirs i Dugan... Hvala vam na pomoći, doktore. Nadam se da je sa vašom suprugom sve u redu.

— Šta nameravate sada da preduzmete? — zapitao je Klejborn kada su pustolov i rendžer ustali. — Čini mi se da sam napolju zapazio neke tovarne konje.

— Tačno, doktore. Iz ovih stopa krećemo u Kanjon mesečine — rekao je Dok. — Nadali smo se da ćemo od Ridžena dobiti pomoć uto-liko što bi nam on dao bliže orijentire za iznalaženje mesta nestalog karavana. Ali, izgleda da je i Braun imao istu kombinaciju u glavi. Šta mislite, kako će Ridžen podneti to putovanje?

Klejborn je sa žaljenjem odmahnuo glavom. — Neće biti dobro. U stvari, bojim se da će ga to ubiti. Pre svega, on je star, drugo, njegova rana je vrlo ozbiljna i da je imao vremena da se odmori i oporavi, siguran sam da bi preživeo i da bi mu se zdravlje potpuno vratilo. Ali, prinudno jahanje u pustinju u ovakvim uslovima i neposredno posle operacije... pa, kažem vam, to je isto što i ubistvo.

Pustolov i mali rendžer su se pogledali.

— Onda je bolje da ne gubimo vreme i da odmah pođemo za njima — rekao je Kato i obojica su žurno napustili odaju.

Klejborn je lagano prišao prozoru i kroz spuštene zavese bacio pogled do Kata i Holideja, koji su polahali svoje konje i vodeći za sobom tovarnu klijasad, krenuli sitnim kasom niz ulicu. Dok su se oni udaljavali, doktor je, grizući donju usnu, stajao pored prozora. Dodirnuo je rukom zavoj na glavi i namrštit se od bola.

Klejborn je prišao ormariću za

piće i nasuo sebi još jedan viski. Ispio je piće i izvesno vreme nastavio da se poigrava praznom časom, a onda ju je spustio na sto i izašavši iz sobe, lagano se popeo uz stepenice na gornji sprat oslanjajući se pri penjanju na ogradu stepeništa.

Došao je do vrata spavaće sobe svoje žene i provirio unutra. Neka žena, koja je sedela pored postelje, okrenula se ka njemu i prinevši prst usnama, dala mu znak da čuti.

— Zaspala je, doktore — prošaputala je.

Klejborn je bacio pogled na izmučeno lice svoje supruge i klimnuvši glavom, dao ženi rukom znak da izađe iz sobe. On ju je pričekao na odmorištu ispred vrata.

— Mnogo sam vam zahvalan na vašoj pomoći misis Tomason — rekao je Klejborn tihim glasom.

— Drago mi je što mogu da učinim nešto za vas, doktore.

— Da, da, verujem, i kao što rekoh, zaista sam vam zahvalan. Ovaj... mislim se da li ih vam mogao nametnuti, još jednu obavez, misis Tomason?

— Sve što mogu da učinim, učiniću, doktore, samo recite. Vi ste doneli na ovaj svet četvoro moje dece, a za to nam niste uzeli ni jednog jedinog centa. Zbog toga mislim da smo moj muž i ja vaši veliki dužnici. Prema tome, bilo šta da je u pitanju, vi samo recite.

Klejborn je klimnuo glavom, ali je i dalje izgledao donekle uznemiren. Čutao je neko vreme, a onda je užurbano progovorio.

— Misis Tomason, ja bih možda morao da za nekoliko dana... odem iz grada... To nikako ne mogu da izbegnem. Razlog mog odsustvovanja vrlo je važan, ali ja ne bih mogao da pođem ukoliko nisam siguran da će se neko o Besi svesrdno starati i voditi brigu o njoj.

Žena se osmehnula. — Doktore, vi samo podite i ni najmanje ne brinite za Besi. Ja ću se o njoj starati, nemojte o tome uopšte razmišljati. Ako ja ne budem mogla da budem stalno sa njom, poslaću moju najstariju kćer da joj bude pri ruci. Budite sigurni da joj ništa neće nedostajati i zato lepo budite spokojni i radite ono što morate.

Kleiborn se osmehnuo, a izraz olakšanja osvetlio mu je blede lice. — Hvala vam, misis Tomason, mnogo hvala. — Postaraću se da budete dostojno nagrađeni, to vam obećavam.

— O tome uopšte nemojte misliti, doktore. Drago mi je što mogu da vam uzvratim bar jedan deo dobrote koju ste nam učinili. A sada podite i završavajte vaše poslove. Ja ću se vratiti da sedim sa Besi — zastala je sa rukom na kvaki. — Ovaj... želite li da joj kažem kako ste na neko vreme otputovali iz grada?

— Ovaj... napisaću joj jedno pismo. Vas bih samo zamolio da joj ga predate... Hoćete li?

— Sve što kažete, doktore.

Žena se vratila u sobu i Kleiborn je sa olakšanjem odahnuo, a onda pohitao u svoju sobu i počeo da pakuje stvari koje će mu trebati na putu kroz pustinju.

Prvih nekoliko časova bilo je lako pratiti trag, ali već oko podne za Holideja i Kata nastale su prve teškoće. Trag je bio sve manje vidljiv.

*

— Zatiru trag za sobom — rekao je Kato stojeći pored svog konja dok je Holidej osmatrao teren prošaran razbacanim sitnim i krupnim stenama. — Ne vidim svrhu tome. Ako hoće da stignu do Kanjona mesečine, moraju ići ovim pravcem.

— To je samo opšti pravac, Džoni. Braun će sigurno pretpostaviti da ćemo mi poći za njim. Pretpostavljam da će negde skrenuti i da će pokušati da nas se otrese.

Kato je bacio pogled ka nepravilno nabacanim brdima. Brežuljci su bili goli, bez rastinja, stenoviti, stepenasto poredani i izbrazdani skrivenim kanjonima i uvalama.

— Jahanje ovakvim terenom neće Ridženu doneti ništa dobro.

— Braun neće mariti šta će biti sa Ridženom čim od njega izvuče podatke o lokaciji. Nadajmo se da će stari biti dovoljno mudar da mu ne kaže sve. Ako im sve odjednom kaže, oni će ga smesta ubiti.

— Da — rekao je Kato umorno. — Misliš li da je i Marlou umešan u ovo?

— Ne u društvu sa Braunom. Ako je rešio da nešto pokuša, onda će to učiniti sam, naravno uz Veberovu podršku. Šteta što nismo proverili da li je još uvek u gradu.

Kato je klimnuo glavom i pogledao Holideja ispod oka. — Pretpostavljam da si se oprostio i od ostalih koje je trebalo videti pre polaska?

Holidej je kratko uzdahnuo. — Nije bilo potrebe. U svakom slučaju, sada je najvažnije stići Brauna pre nego što usmrti Ridžena.

Vinuvši se u sedlo, Holidej je pokazao rukom prema severozapadu.

— Po mom mišljenju oni su otišli u onom pravcu i neće biti teško pratiti trag do brda, ali tamo je teren tvrd i kamenit, pa za njima neće ostati mnogo tragova. Uostalom, hajdemo, pa ćemo videti šta ćemo tamo naći.

Kato se složio, pojahao i onda su zajedno krenuli vodeći tovarne konje za sobom.

■

Ketrin Džindžerher je digla glavu sa knjige računa i zagledala se kroz prozor. Pogled joj je zamišljeno bludeo preko krovova negde u daljinu, a rukama puštenih na sto poigravala se olovkom kojom je dotle pisala. Posle nekog vremena nabrala je obrve i poluglasno izgovorila. — Nije čak došao ni da se oprostí...

Ta činjenica očigledno je više okupirala njene misli nego račun-ske stavke u knjizi. Zbrajanje cifara bio je rutinski, dosadan posao koji je mogao čekati i sutra, a raskid njenog odnosa sa Dokom Holidejem bio je svež događaj koji ju je pritiskao kao ogroman nepodnošljiv teret. Sada nije bila sasvim sigurna da je razumno postupila. Dok Holidej je bio tvrd orah, nepopravljivi samotnjak, možda čak beznadežno okoreli neženja, ali sada, pošto je prva oluja protutnjala, činilo joj se da je prema njemu bila previše odsečna. Postupila je plaho, u afektu, kao prava šiparica i što je više razmišljala, sve više je bila sklona da mu oprostí njegove greške, pa čak i onu laku šarenu ženu sa kojom ga je sinoć videla. Konačno, Dok je pravi muškarac, nije mu mogla zameriti što se tako ponašao ako mu ona sama nije pružila ni zrnice ljubavi. Prekovati ga zbog njegove muškosti, bilo bi zaista nerazumno, pa čak i surovo.

Ketrin je zabacila pramen kose sa čela i ustavši prišla ormaru sa odećom. Na brzu ruku obukla je pantalone za jahanje, meku flanelsku košulju i kožni prsluk, a u putnu torbu stavila je sitnu žensku opremu i nešto veša. Zatim je u kuhinji napunila dve čuturice vode i preko ramena prebacila jaknu za jahanje. Prolazeći pored prozora, bacila je još jedan pogled ka brdima na severu i otvorivši vrata, sišla niz stepenice u trgovinu.

Od kako joj je pre dve godine umro otac, ona je vodila sve poslove sa ne manje uspeha i to je, pored ostalog, bio razlog saletanja mnogih prosaca. Ona je to znala. Čak ni relativno poštenu Kris Večel u njoj je delimično gledao i bogatstvo. Jedino je Dok Holidej bio lišen materijalnih gledanja na njihov odnos i tražio je samo nju. Ostalo ga nije interesovalo. Zato je morala još jednom pokušati da ga zadrži.

Stari očev pomoćnik Patrik pogledao ju je začuđeno kada je rekla da ga ostavlja samog za dan ili dva. Još se više začudio kada mu je objasnila kuda ide.

— Gospode bože, pa to ne mogu da dopustim.

— Ne možeš me zadržati. Pate, ni po koju cenu. Uostalom, neću dugo odsustvovati. Stići ću ga već koliko sutra.

— Ali, mis Ketrin...

— Doviđenja, Pate, ne brini za mene. Brzo ću se vratiti.

Rekavši to, izašla je u dvorište i zatvorila vrata za sobom.

Trebalo joj je samo petnaest minuta da osedla konja i napuni bisesage hranom, a onda se vinula u sedlo i pojahala ka severu.

*

Kolorado Braun je gonio svoje ljude i Ridžena još dugo pošto je pao mrak. Ulogorili su se visoko na vrhu brdskog prevoja, ali je Kolorado za logor izabrao mesto skriveno između stena i dva oborena debila drveta. Bilo je to mesto koje je pružalo dobru zaštitu od eventualnih neprijatelja, ali i odlična osmatračnica sa koje se na daleko video put kojim su došli. Ako ih je neko pratio, onda je te noći morao da se ulogori u ravnicu... i logorska vatra lako bi se videla. Ako ništa drugo, bili bi upozoreni da im je neko na tragu.

Bacivši pogled na drugu stranu logora, gde je na jednom čebetu ležao ranjeni Ridžen. Kolorado je zaključio da je starac na izmaku snaga. Limeni tanjir napunjen pasuljem i suvim mesom ležao je pored njega, ali Ridžen nije pokazivao nikakvu želju da jede. Disao je šumno, krkljao, negde u dubini grudi, i ležao nepomično zureći u zvezde.

Dugan je ustao sa svog mesta, prišao Ridženu, istresao iz njegovog tanjira u svoj hranu i vrativši se nazad na svoje mesto, seo na oboreno deblo da bi potom halapljivo progutao ono što je uzeo. Pirs je pijuckao kafu i ukrućeno se micao. Još uvek je osećao posledice tuče i metka koji ga je okrznuo po čelu na vratima saluna. Bio je srećan što Holidej nije bio precizniji, u tom slučaju kuršum bi mu smrskao lobanju. Ovako je olovno tane samo oprljilo kožu iznad uha i čela, ali od tada on se stalno žalio na glavobolju, nesvesticu i maglu pred očima. Verovatno da je udar metka poremetio nešto u njegovoj glavi. No, Kolorado je smatrao da je sve u redu dokle god je bio u stanju da nanišani na one koji bi pošli njihovim tragom.

Kolorado je odjednom ustao i obišao oko vatre. Vrhom čizme čušnuo je Ridžena u rebra i čučnuo pored njega.

— Kako se osećaš, starino? — u tom pitanju nije bilo ni trunke iskrenog interesovanja, bio je to samo povod za počinjanje razgovora.

— Zlo mi je — izustio je Ridžen procepljenim glasom. — Osećam se zaista loše, mister.

— Oh, bićeš ti dobro. Ti si duravno staro kliuse. U svakom slučaju, sve što treba da učiniš to je da mi kažeš oznake pomoću kojih će u Kanjonu mesečine naći taj nestali karavan i odmah će te od-

vesti lekaru u Tuli i ostaviti njegovoj brizi dok ja sa momcima pođem dalje da nadem to blago. Neću te zavaravati time što bih ti rekao kako ćemo se vratiti nazad da ti donesemo tvoj deo, jer to sigurno nećemo učiniti. Ali, već samo to što ćeš moći da dobiješ odgovarajuću lekarsku negu trebalo bi da smatraš kao poštenu nadoknadu za ono što si nam dao... bar što se nas tiče. Eh? Šta kažeš na to, Ridžene?

Ridžen je s mukom okrenuo glavu i očima ispunjenim bolom pogledao svog sagovornika. — Kažem... da ćete me ubiti... bez obzira... na sve — izustio je grčajući.

— Do vraga, kakvog bi to smisla imalo. Ja hoću samo zlato. Kad ga se jednom dočepamo, mi ćemo zbrisati i ti nas više nikada nećeš videti. Nema tog predstavnika zakona koji će nas naći. Time što bih te ubio ne bih dobio ništa... a sigurno da time ni ti ništa ne bi dobio. Prema tome, zaboravi te gluposti, stari. Nemam nameru da te ubijem.

Ridžena je spopao žestok napad kašlja i Kolorado je nabrao čelo kada je na njegovim smežuranim usnama primetio sitne mehuriće krvave pljuvačke. Znao je dovoljno da bi po tome procenio da starac ponovo krvari iz pluća.

— Ubicete me... čim vam... oudem rekao — prokrkljao je stari kopač zlata.

— Hajde, hajde, pogrešno si shvatio, starče. Ne kažem da do sada nikoga nisam ubio, ali ja nisam krvolok. Svi oni koje sam poslao bogu na istinu gledali su me preko nišana zadimljenog pištolja. Ja nisam od onih koji hladnokrvno ubijaju iz uživanja. Zapamti to dobro. Ja ti ne želim zlo. Ne želim, takođe, ni da te plašim, ali moram da ti kažem kako ti je

nužno potreban lekar, čoveče. Ti to i sam znaš, jer se loše osećaš. Zašto mi onda ne kažeš te putokaze, a ja ću te poslati u Tulu sa Duganom ili Pirsom, važi? To je samo za tvoje dobro, stari.

Ridžen ga je pogledao očima iskorišćenim od napora. — Idi... do đavola — izustio je i zakašljao se.

Koloradovo lice se smrklo i on je stisnuo pesnicu. Zgrabio je Ridžena za prsa košulje i uspravio ga u sedeći položaj. Protresao ga je snažno i Ridžen se ponovo zakašljao. Kolorado je osetio da ga je nešto toplo pljusnulo po nadlatici ruke kojom je držao košulju. Pogledao je ruku i video mrlju sveže crvene krvi. Onda je lagano spustio Ridžena nazad na čebe. Kleknuo je na jedno koleno i uneo se starcu u lice.

— Ti umireš, stari. Znaš to dobro. Ako bih te prebacio u Tulu, imao bi možda neku šansu da preživiš. Ali, tvoje su šanse nikakve ako vrlo brzo ne dobiješ lekarsku negu... a jedini način da do toga dođeš je da mi kažeš sve što znaš o tom blagu u Kanionu mesečine.

Ridženovo telo se zatreslo od kašlja. Kašalj je posle izvesnog vremena prestao i Ridžen je ostao da leži nepomično, šumno dišući i zureći netremice u Kolorada.

— Mogu učiniti da ti smrt bude vrlo teška — rekao mu je Braun tiho. — Ne želim da tako bude, ali učiniću to ako budem morao.

Ridžen je lagano malo pomerio ruku. — Reći ću ti neke... oznake... onda me odnesite... u Tulu... pa ću vam reći... ostalo...

— Šta, lukavo matoro pseto — zaškriljao je zubima Kolorado. — Nisi u položaju da se pogađaš sa mnom. Ja postavljam uslove, a ti možeš samo da slušaš.

Ridžen je, sklopio oči. Usne mu

se nekoliko sekundi bezglasno micalo pre nego što je uspeo da izgovori reči.

— To je moj uslov.

Kolorado je stisnuo vilice, dograbio kamen sa zemlje i ljutito ga hitnuo preko vatre. Kamen je udario u stenu blizu Pirsu i uplašeni nitkov je skočio.

— On je u pravu. Kolorado — rekao je Pirs. — On postavlja uslove. Nama se ne sviđa to što kaže, ali ako ne prihvatimo, u rukama će nam ostati samo leš... i nećemo saznati oznake.

— Je li? A šta ako umre pre nego što stignemo u Tulu?

Pirs je slegnuo ramenima. — Bićemo i sa tim nepotpunim oznakama u boljem položaju nego sada.

Kolorado je opsovao. Bio je dovoljno pametan da shvati kako je ono što je Pirs rekao bilo logično, ali nije želeo da se povinuje starčevom zahtevu. Nije želeo da ga neko primorava na bilo kakav sporazum, pogotovo ako je to bio skitnica Ridženovog kova. Bacio je kratak pogled do Dugana.

— Šta ti misliš?

Dugan je slegnuo ramenima i nadlaticom obrisao usta. — U Tuli bismo mogli nabaviti još hrane.

Kolorado je opsovao i dodao. — Uvek misliš samo na tvoj ogromni želudac — zaključio je i još uvek ljut okrenuo se Ridženu, koji je ležao sklopljenih očiju. Tanka nit krvi slivala se sa ugla njegovih usana. — U redu, stari. Za sada ti vodiš glavnu reč. Daj mi prve oznake i odvešću te do Tule i lekara. Ali, pre nego što te unesemo u doktorovu ordinaciju, moraćeš da mi daš i ostale oznake pravca, iese li-čuo? I za tebe bi bilo bolje da oznake budu tačne.

Ridžen je klimnuo glavom i upola otvorio očne kapke.

— Postoji tamo jedna... gomi-

la kamenja... veličine jajeta. I velike crne stene... većinom ispućane, i iz njih se sliva nešto kao rda. Indijanci to mesto zovu Gnezdo duhova... to je na južnom kraju kanjona...

— Gnezdo duhova, o kej, to smo zapamtili. A gde se odatle nalazi zlato? — zapitao je Kolorado.

Ridženove sasušene usne razvukle su se u jedva primetan osmeh i on je lagano okrenuo glavu kao da njome odrečno odmahuje.

— T... Tula — izustio je s naporem.

— Moraš nam dati još neki putokaz — prasnuo je Kolorado.

— Tula — ponovio je Ridžen.

— Ako mi ne daš još neki putokaz, nećeš videti ni Tulu ni bilo šta drugo nego pakao — zaurao je Kolorado. — Poslednji putokaz zadrži za sebe, ali mora biti najmanje tri da bismo mogli da se orijentujemo, je li tako?

Pogledao je pri tom Pirsu i Dugana, ali su ovi samo slegnuli ramenima. Kolorado Braun je tiho izustio psovku, a onda se ponovo obratio Ridženu.

— Čuješ li me?

Ali, Ridžen je u međuvremenu izgubio svest. Kolorado ga je zgrabio za prsa, ali se Ridženova glava samo mlitavo zaklatila na tankom izduženom vratu.

Kolorado je uzdahnuo seo na svoje mesto. — Za tebe bi bilo bolje da nas nisi slagao, matora psiho, jer kunem ti se da ćeš cvileti i moliti me da te ubijem kada dođe vreme da svršim s tobom.

Ustao je i lako šutnuo Ridžena čizmom u bok pre nego što se udaljio da bi seo na kamen na drugoj strani vatrišta. Sedajući, uputio je Duganu gnevan pogled.

— Ti budi prvi na straži neko vreme.

Gorostas je zaustio da protestuje, ali se predomislio kada je pog-

ledao Koloradovo ubilački mračno lice; uzevši pušku, udaljio se u noć.

*

Holidej je spustio durbin i oprezno sišao u podnožje stene, gde ga je čekao Kato.

— Suviše je daleko da bih bio siguran — rekao je. — Sočiva nisu dovoljno dobra za noćno osmatranje, ali onaj slab odsjaj tamo na vrhu prevoja mogao bi da potiče od logorske vatre naložene između stena tako da se ne bi mogla videti. Onaj sjaj, to jest ako je to sjaj, izgleda dosta ujednačen i postojan, što bi moglo da znači kako je vatra dogorela i kako sjaj daje samo ugljevlje. To bi bilo objašnjenje.

Kato je zagundao. — To bi bilo nešto što liči na Kolorada. Logor na visini kako bi mogao da posmatra put iza njih. Zbog toga mi moramo da logorujemo bez vatre. Šta misliš da ostanemo ovde ili da krenemo dalje?

Holidej je malo razmislio i razmišljajući uzeo još jedno parče hleba i komad mesa.

— Mislim da bi nam više koristilo ako malo odspavamo. Sutra ćemo biti spremniji da prevalimo veće rastojanje.

— To mi odgovara — rekao je Kato prigušujući zevanje. Sjahao je i odvezao čebe sa svog sedla. — Spavaćemo u hladnom logoru bez vatre, ali sam se bar dobro nahranio i čeznem da se što pre opružim. Misliš li da bi trebalo da stražarimo?

— Mislim da ne treba. Ako je još neko pošao prema Kanjonu mesečine, taj bi trebalo da je ispred nas. Možda čak i ispred Kolorada.

Kato je upitno digao obrve. — Misliš li da je Marlou mogao poći tako rano?

Holidej je rasprostro svoje čebe

i seo da svuče čizme. — Zavisj od toga koliko žarko želi da stavi šape na zlato...

— I ako uopšte tako nešto želi. Holidej se ozbiljno osmehnuo, ali je tama prikrila njegov osmeh. — Čovek kao što je Marlou uvek želi da stavi šapu na ono što smatra lakim plenom. On je sad sigurno negde na putu za Kanjon mesečine. Pa lepo, slatko spavaj i sanjaj, amigo. Sutra pre zore čeka nas putovanje.

Kato je glasno zamumlao, zamoćao se u ćebad i nastavio da se meškolji sve dok nije našao dovoljno udoban položaj da zaspi.

•

Marlou i Veber su takođe logorovali bez vatre, negde između mesta gde su se zadržali Holidej i mali rendžer, i mesta gde je logorovao Kolorado Braun.

Njih dvojica nisu krenuli iz Dalasa ni približno onako rano kao što je Holidej mislio, ali ipak dovoljno rano da vide kako Kolorado i njegovi ljudi izlaze iz kuće doktora Klejborna sa spetljanim Ridženom. I Marlou je takođe nametavao da otme starog istraživača zlata i da ga prisili da ih odvede do mesta zakopanog blaga, ali ga je Braun u tome preduhitrio.

Veber je bio za to da silom srede račun sa Braunovom bandom jer se uzdao u svoju nadmoć u baratanju revolverom, ali ga je Marlou uhvatio za ruku.

— Ne, Vebe — rekao je. — Pusti ih neka idu. Neće ni posumnjati da će neko tako brzo poći za njima. Možda će negde u toku sutrašnjeg dana početi da se osvrću očekujući Holideja, ali neće ni pomisliti da im je neko drugi mnogo bliži od Holideja. Pustimo ih neka

idu, a mi ćemo za njima. Pustićemo da nas odvedu pravo do zlata.

— Ali, Holidej će biti iza nas — predložio mu je Veber.

— Naravno. Ali, mi ćemo paziti na put iza nas i trudićemo se da ostanemo dalje od obe grupe, i Braunove i Holidejeve. Kolorado nije baš mnogo obdaren mudrošću, ali je zato bezobziran. On će od starog Ridžena izvući podatke o putokazima do zlata, a mi treba samo da ga pustimo da nas odvede do njega. Je li ti jasno?

Veber je samo slegnuo ramenima. — Kako god ti kažeš.

Do tog trenutka sve je išlo tako kao što je Marlou predviđao.

Za sobom nisu videli Holideja i Kata, a uspeali su takođe da ostanu van domašaja pogleda Koloradove bande. Iz svog skrovišta posmatrali su Dugana i Pirsu, koji su, idući prerijom, brisali njihove tragove za sobom.

Vlasnik saluna je smatrao da neće proći mnogo vremena dok Kolorado natera Ridžena da mu kaže mesto gde se nestalo blago nalazi. Ako i kada na putu nadu starčev leš, znaće sigurno da je Kolorado taj cilj postigao.

Marlou i Veber su sedeli u mraku i ćutali. Bio je to logor ćutanja. Marlou je imao malo šta da kaže i više je voleo da razmišlja o tome šta će sve moći da učini sa tolikim zlatom nego da razgovara sa Veberom.

Revolveraš je, opet, bio od onih ljudi koji se zadovoljavaju da ostanu sami sa sobom. Od običnog razgovora on je više voleo razgovor revolverima.

Marlou je računao da će pre nego što se ova avantura završi Veber imati mnogo prilika da na taj način kaže svoju reč.

Jer, Marlou nije želeo da blago deli ni sa kim.

Čak ni sa Veberom.

V

Stari Ridžen je znao da nikada neće živ stići do Tule.

Nije tako mislio zbog toga što se osećao rđavo zbog rane ili zbog napornog putovanja. Znao je jednostavno da ne može verovati Braunu i njegovim ljudima ništa više nego što bi se mogao pouzdati u tovarnu mazgu.

Do toga momenta igrao je sa njima poštenu igru. Gnezdo duhova bilo je jedno od putokaza koji su vodili do nestalog blaga. Ali, taj putokaz bio je beskoristan bez ostalih. Kolorado je bio u pravu kada je rekao da su im potrebna najmanje tri putokaza, tri orijentacione tačke koje će ih odvesti do mesta izčezlog karavana, ali Ridžen nije imao nameru da im ostane dva putokaza otkrije.

Nije bio potpuno bez svesti onda kada je Kolorado govorio misleći da starac ne čuje. Dok je revolveraš razgovarao sa ostalima, Ridžen je osluškivao i čuo je dovoljno da proceni kako nikada neće stići do lekara u Tuli ili bilo gde.

Koloradov plan bio je da ga dovede do predgrađa Tule ako već to bude morao i da onda zahteva od Ridžena da mu da i druge oznake pre nego što ga odvede lekaru. Ali, Ridžen je znao da će istog onog trenutka kada Braunu kaže ono što ovaj želi, biti mrtav čovek u Tuli ili van nje, jer su zlikovci nameravali da ga liše života i da odiašu.

Zbog toga je smatrao da ništa neće izgubiti ako pokuša da pobegne iz logora. Ukoliko pre, utoliko bolje.

Ako ostane u logoru, najviše čemu se mogao nadati bilo je naporno iahanje do Tule i smrt. Ovako teško ranien možda neće stići daleko, ali će tim pokušajem poreme-

tit i Koloradove planove. Čvrsto je verovao da će neko uskoro poći za njima i Ridženu je bilo svejedno da li će to biti Holidej i Kato, ili Marlou, ili bilo ko drugi, jer je znao da će, bez obzira ko to bude bio, doći u sukob sa Braunom. Pustolov i mali rendžer da bi ga sprečili da se dočepa zlata, a Marlou isto to samo iz drugih razloga. Bila je to Ridženova poslednja karta i starac je nameravao da je odigra.

Ležao je na svom ćebetu u utihlom logoru primećujući da je od logorske vatre ostala samo gomila užarenog ugljevlja. Dugan je završio svoju smenu straže i sada je ležao zavijen u ćebad. Jedan čas pre toga Pirs ga je zamenio i Ridžen je jasno čuo kako grdosija tiho hrče u stenama levo od njega. Niko u logoru nije očekivao bilo kakve neprijatnosti i Pirs je grabio malo sna dok mu je to moguće.

To je Ridženu odgovaralo.

Pa ipak, skoro da se predomislio kada je video koliko ga je boia koštalo da odbaci pokrivač sa sebe. Samo od tog malog napora skoro da je izgubio dah u pokušaju da priguši napad kašlja. U ustima je osetio ukus krvi, no uprkos svemu, starac je bio odlučniji nego ikad da pokuša bekstvo.

Izgledalo mu je da ga smrt čeka u svakom slučaju, bez obzira šta bude pokušao. Pa dobro, mislio je, ako već mora da umre, onda neka to bude sa nekim ciljem. A najbolji cili koji je tog trenutka mogao da postigne, bio je da zadrži Kolorada Brauna.

Uspeo je nekako da se okrene na stranu i dohvati patrljak suve grane koji je izvirivao iz debla. Ručka mu je bila slaba i on se naprezao, stenjao, grcao i uzdisao, sve vreme strepeći da će probuditi spavače. No, santimeter po santi-

metar, uspeo je da se digne na kolena.

Uspeo je to posle napora koji su, kako mu se činilo, trajali časovima i onda je hripajući ostao naslonjen mlitavo na deblo. Krv mu je u ušima tutnjala kao vodopad, zaglušujući sve druge šumove sem otkucaje srca. Nije mogao tačno da kaže da li Pirs još uvek hrče, da li Braun i Dugan još uvek mirno leže, a nije imao dovoljno snage ni da dignu glavu i da se osvrne.

Ošamućenost i bol su se postepeno stišali, tako da je smogao dovoljno snage da obuhvati deblo i pokuša da preko njega prebaci desnu nogu. Posle tri pokušaja to mu je i uspelo, a onda je s naporom prebacio i levu. Naprežući zgrčene ruke, prebacio je preko balvana i svoje mršavo telo. Prevaljao se na drugu stranu debla i pao na vrat. Vrat mu se izvio, nešto mu je krcnulo i pred očima mu je blesnula eksplozija svetlosti. Zastenjao je, izgubio svest i svom težinom skliskao se na tlo kao bezoblična mlitava masa. Ridžen nije znao koliko dugo je tu ležao, ali kada je konačno otvorio oči, ležao je na leđima. Posle izvesnog vremena prisetio se šta se dogodilo i šta je nameravao da izvede. Uspeo je da dignu glavu dovoljno visoko da baci pogled nazad u logor.

Braun i Dugan su još uvek spavali zamotani u ćebad. Kada je uspeo da za nekoliko sekundi zadrži dah, a to je bilo najviše što je mogao sa svojim ranjenim plućima, začuo je Pirsu, koji je i dalje hrkao na svom stražarskom mestu.

Ridžen se umorno spustio na zemlju, ali je ipak uspeo da se osmehne krajem usana.

Svega mu na svetu, uspeo je ono što je hteo! Ogromno deblo nalazilo se između njega i njegovih mučitelja. Sada je trebalo samo da nečujno otpuzi u noć. Ali kada je po-

kušao da se dignu na ruke i kolena, shvatio je da je to lakše reći nego ostvariti. Od razdirućeg bola u prsima zamalo što se nije onesvestio. Pokušao je da puzi na laktovima i kolenima, ali i to je bilo isto tako mučno.

Stari kopač zlata počeo je da proklinje sebe što je takav bedan slabik. Nije se prebacio preko debela i napravio takav podvig samo zato da bi ostao da leži tu gde je i da bi ga ujutro Braun našao. Tako mu svega na svetu, sigurno ne! Nameravao je da nekako, bilo kako, pobegne iz logora.

Za to je postojao samo jedan način, da se kotrlja.

I to ga je mnogo koštalo. Ali ipak, oslonio je čizmu na deblo, stisnuo zube i jednom rukom pritiskajući rane na prsima, odupro se nogom i istovremeno zgrčio telo. Okrenuo se na lice, zatim na drugi bok, opet na leđa i tako napravio prvi krug. Ali, za dalje nije imao više zaleta. Ponovo se vratio na leđa.

Ali ipak, bio je prešao skoro dva metra.

Sledeći put prevalio je isto rastojanje. U trećem pokušaju stigao je do kratke padine i tu je klizao i kotrljao se skoro četiri do pet metara pre nego što se zaustavio.

No, do tada je bio skoro potpuno iscrpen i morao da u usta stavi zgužvani kraj košulje kako bi prigušio kašalj koji ga je potresao.

Od jakog kašlja i zatvorenih usta krv ga je skoro ugušila, ali on je uspeo da je ispljune, da se pribere i našavši ponovo oslonac za noge, da se opet okrene.

Bila je to sudbonosna greška.

Ridžen nije mogao znati da je došao do ivice prevoja. Nadao se da je padina blaga i da će moći da kontroliše kotrljanje. Ali, nije bilo tako. U kotrljanju je dospeo na

okomitiju, a uz to na potpunu padinu planine.

Poslednji pokret telom doneo ga je do ivice malog ispusta na koji se pre toga suljnuo, a odatle je usledio pad skoro dvanaest stopa pre nego što je udario o tvrdo tlo. Nehotice je kriknuo od bola i izgubio svest, a zatim je nastavio da se kotrlja najpre preko jedne oble stene, a onda dalje niz okomitu liticu sve dok se konačno, uz resko lomljenje kostiju, nije zaustavio na jednoj velikoj steni nalik na jabuku.

Ali, tada za Ridžena više ništa nije bilo važno. Bio je već mrtav...

*

Pirs se probudio i od snažnog udarca čizme u slabinu otkotrljao se od svog ležaja pre nego što je bunivnim glasom izvalio gadnu psovku. Skočio je da dohvati pušku pokušavajući da se okrene i vidi ko ga napada, kada je dobio i drugi udarac čizmom... ovoga puta u lice. Ošamućen od toga, zatresao je glavom da dođe sebi i osetivši ukus krvi u ustima, napregao se da se uspravi na ruke i noge.

Treći udarac nogom pogodio ga je u stomak i on se zgrčio, zasteknuo i svet pred njegovim očima utonuo je u maglu.

Posle izvesnog vremena bol je uminuo, a nečiji grubi prsti šćepali su ga za kosu i bacili mu glavu. Izbuljenim očima Pirs je pred sobom ugledao Braunovo gnevno lice i preteću zamahnutu pesnicu iznad svoje glave.

— Prliavi, glupavi gade — zaur-lao je Braun. — Pustio si' ga da pobegne.

Prodrmusao je Pirsu držeći ga za kosu i opalio mu nekoliko šamara dlanom i nadlanicom, a onda ga na kraju sa gadanjem odgurnuo.

Zadihan od napora, dišući šumno kroz gnevno raširene nozdrve, Braun je počeo da šeta gore-dole, škripeći zubima u nastojanju da obuzda bes i ne potegne „kolt“ i na licu mesta jednim metkom usmrti Pirsu.

Trgao se, okrenuo i munjevito pružio ruku ka revolveru kada se u logor probio Dugan dišući ubrzano od napora zbog penjanja uz padinu.

— Jesi li ga našao? — izustio je Braun resko.

Dugan je odmahnuo glavom. — Nisam, ali našao sam gde se stro-poštao sa litice.

Braun je opsovao i dobacio Pirsu ubilački pogled. Zatim se opet okrenuo Duganu. — Misliš li da je još živ?

Gorostas je slegao ramenima. — Činji mi se da bi bilo pravo čudo ako jeste. Izgleda mi da je skliznuo sa vrha litice... verovatno da u mraku nije video ponor, pa se stro-poštao pravo u dubinu. Dole su samo stene i ako je tamo, onda je sigurno pao negde između njih — skrenuo je pogled do natmurenog Pirsu, kome je iz nosa curela krv. — Mora biti da si čvrsto spavao, ortače.

Pirs ga je gnevno pogledao. — Nemoj i ti da počinješ.

Kolorado je odjednom potegao „kolt“ i Pirs se sledio kada je osetio dodir hladne metalne cevi na potiljku.

— Ustaj, mazgovčino.

Pirs je tromo ustao još uvek brišući raskrvavljene usne komadom krpe, ne skidajući pri tom pogled sa zapetog obarača Braunovog „kolta“.

— Sad ćeš ti lepo da siđeš dole i nađeš Ridžena. Donećeš ga ovamo bilo da je mrtav ili živ. Jasno? Hoću da ga vidim... njega ili ono što je ostalo od njega.

— Ali, padina je okomita kao ponor.

Braun je prislonio cev revolvera Pirsu na čelo i sa razdaljine od nekoliko desetina santimetara pogledao ga u oči.

Pirs je progutao pljuvačku i klimnuo glavom. — O keј... O keј,

— Pokaži mu gde je pao — naredio je Braun Duganu i ovaj je pokretom glave dao znak Pirsu da pođe za njim izvan logora. Stisnutih usta i mrgodnog lica, Braun je pošao za njima.

Na ivici padine Dugan je zastao i pokazao mesto gde je Ridžen skliznuo u dubinu.

— Gospode bože! — izustio je Pirs bez daha. — Da sidem dole, trebaće mi jak konopac.

— Onda idi i donesi ga — izdrao se Braun. Pirs je klimnuo glavom i laganim korakom uputio se nazad u logor. Braun je digao pogled do Duganovog lica. — Ako je pao odatle, Ridžen je do sada sigurno mrtav.

— To i ja mislim. Nema potrebe slati Pirsu dole, zar ne?

Braun je stisnuo usne. — Sići će dole i doneće ovamo njegov leš. I tebe bih naterao da siđeš da si ti bio taj koji je zaspao na straži.

Dugan je skrenuo pogled u stranu i začutao. Spavao je skoro sve vreme dok je bio na straži, ali je imao sreće. U toku njegove smene ništa se nije desilo.

Odjednom se iz pravca logora začulo lomljenje suvih grana i kroz žbunje se trčeći probio zadihani Pirs. U velikoj žurbi on je stigao do mesta gde su ova dvojica stajali i pokazao rukom negde iza sebe.

— Prašina! Dolaze dva konjanika.

Braun je izlio bujicu pogrda i on i Dugan pohitali su uz padinu i otrčali sa Pirsom ka logoru. On ih je odveo do jedne stene i pokazao

im rukom u pravcu odakle su juče dojahali.

Dugan je šakom zaštitio oči od jutarnjeg sunca. Braun je prilagodio sočiva na svom durbinu.

— Tačno, dva konjanika. Prašina je suviše gusta i jutarnje sunce smeta da vidim ko su oni, Ali, verovatno da su to Holidej i onaj njegov mali ortak. O keј, zauzmite položaje kao što smo planirali. Dočekaćemo ih ovde u zasedi. Ja idem da osedlam konje, a onda se vraćam.

*

Ali, konjanici nisu bili Holidej i Kato, već Marlou i Veber.

Njih dvojica jahali su pravo u Braunovu klopku.

Marlou je pretpostavljao da su do tada Braun i njegovi pratioci već davno digli logor i da se već nalaze na drugoj strani planinskog masiva. To je bio jedini razlog što se nisu nimalo trudili da ne dižu toliki oblak prašine za sobom. Ali i da su hteli, ne bi mogli mnogo učiniti jer je put bio pokriven slojem najfinije sitne prašine.

Obzirom na to, on i Veber su uz uobičajene mere predostrožnosti pojahali uz padinu držeći se sredine puteljka koji je vijugao između kamenja i peska nanetih odronima i tu i tamo krupnih stena koje su izvirivale iz tla. Tragove nisu morali da traže. Braun je morao preći uspon baš na tom mestu, jednostavno nije bilo drugog puta preko planine na desetak milja levo i desno.

Otorilike na polovini uspona konji su usporili hod i jahači su ih poterali cik-cak linijom uz padinu. No, tada su se već uveliko nalazili na čistini... a u tom momentu Kolorado i njegovi pomagači su otvorili vatru.

Prvi plotun odjeknuo je kao je-

dan produženi tresak. Pucnji su grmnuli jedan iza drugim skoro u istom deliću sekunde. Veberov konj je njisnuo i kleknuo zadnjim nogama ier ga je vreo kuršum opržio po sapima. Od naglog pokreta Veber se zaljuliao na jednu stranu. Promena raspodele težine poremetila je ravnotežu i konj se prevrnuo i uz divlji njisak kliznuo niz padinu. Iskusni profesionalac Veber se pre toga nagnuo na drugu stranu, vešto izvukao noge iz uzengija i istovremeno potegao pušku iz futrole, a onda se bacio na padinu.

Dodirnuvši tlo, počeo je da se kotrlja, zatim se klizao nekoliko stopa, ali je brzo usmerio svoje kretanje ka zaklonu iza jedne niske stene. Tek što se našao u zaklonu iza nje, repetirao je pušku i pripucao ka grupi stena na prevoju.

Njegovi pucnji prekinuli su ritam složnih plotuna sa vrha i sada su samo sporadični pucnji ometali Marloua, koji je to iskoristio i polegnuvši po konjskom vratu, poterao životinju mamuzama preko padine.

Punom brzinom ujahao je u šumarak kržliavog žbunja, odmah skočio iz sedla i ošinuvši konja šeširom po sapima, poslao ga dalje. Konja nije trebalo dva puta podsticati. Nastavio je trk padinom i usporio kada je kosina ostala strmija.

Kuršumi sa vrha prevoja zasuli su Marlouov zaklon od žbunja i on se pripio uz zemlju. Puzeći ispod gustog šiblja, došao je do jednog otvora u granju i digao pušku ka gore. Ispalio je prema vrhu prevoja nekoliko hitaca onoliko brzo koliko je mogao.

Sve tri puške okrenule su se prema njemu i kuršumi su ponovo počeli rešetati šiblje. Marlou je pokrio glavu rukama štiteći se od

pokidanih grančica i trnja. Jedno olovno tane otkinulo je komad kore samo nekoliko santimetara od njegovog lica.

Veber je iskoristio taj trenutak, kleknuo na jedno koleno i pažljivo nanišanio na čoveka koga je ugledao između dve stene. Opalio je, repetirao, ponovo opalio, repetirao i drugi put, i treći metak ispalio u busijaša u trenutku kad se on zaneo unazad.

Bio je to Pirs. Od pogotka kuršuma on se najpre trgao, a zatim se lagano presavio u pojasu, pošao glavom napred kao da skače u vodu, a onda glavačke pao preko grudobrana i počeo dugačak vratloman pad niz strminu.

Marlou je kao opčinjen posmatrao let tela koje je klizalo niz liticu, ali je profesionalac Veber taj trenutak iskoristio da promeni položaj. Paljba sa vrha prevoja bila je prestala ier su dvojica preostalih ubica gledali kako njihov saučesnik pada u ponor.

Veber je bio prešao skoro polovinu rastojanja do vrha prevoja pre nego što su oni to primetili. Onda ga je Braun spazio i okrenuvši se, mahnito pripucao držeći kundak puške oslonjen na kuk. Jedan ispaljeni hitac bio je srećno naciľjan i kuršum je pogodio sedefnu dršku Veberovog „kolta“ na levom bedru. Sedefna drška se raspršala u stotinu komada, a udar taneta okrenuo je revolveraša za trista šezdeset stepeni. U okretu, on je pao na padinu kliznuo naniže i počeo da se kotrlja. No, uspeo je da osloni nogu na jednu stenu i da prekine klizanje, a Marlou je istovremeno pripucao štiteći ga od paljbe sa vrha. Za to vreme Veber se pribrao i skočio ka jednom oborenom deblu pucajući u skoku ka zaklonu na vrhu.

Braun je ustuknuo zaslepljen prašinom i sitnim komadićima kreč-

njaka odblijenih kuršumima ispaljenim sa padine. Duganu je šesir odleteo sa glave ponet jednim od kuršuma ispaljenih iz Marlouove puške, a jedno tane okrnulo ga je po obrazu. On je kratko pogledao Brauna, a onda se okrenuo i potrčao ka logoru, gde su ih čekali osedlani konji. Braun je ostao na položaju samo dok je Marlou ispraznio magacin svoje puške, a onda potrčao za Duganom. Obojica su se istovremeno vinuli u sedlo i Dugan je zgrabio vodice tovarnog konja.

Trzajem vodica okrenuli su konje i poterali ih iz zaklona, okrenuvši se duž prevoja. Dugan je jahao napred i bio je već skoro prešao opasnu zonu kada je Veberova puška odjeknula i jak trzaj ga skoro izbacio iz sedla. Trzaj je bio praćen prodornim konjskim njiškom. Dugan se osvrnuo. Tovarni konj bio je pogođen. Životinja je posrnula, a onda se preko glave strmoglavila sa prevoja ne pustivši više ni glasa.

Dugan je već bio zamakao u bezbednost šipražja na drugoj strani brda kada je Braun, pognut nisko po sedlu, poterao konja preko brišanog prostora praćen kuršumima koji su mu fijukali oko ušiju. Begunci su znali da su srećni što su još živi.

Na drugoj strani padine Veber i Marlou potrčali su da stignu do svojih konja.

— Odlično si gađao, Vebe — doviknuo mu je Marlou.

Revolveraš je nešto promumlao pazeći kako silazi niz padinu, pitajući se uz put da li se njegov konj pri klizanju povredio. Konj je zaista bio povređen, leva prednja noga bila mu je prignječena, a rana od metka na sapima ozbiljno je krvarila. Životinja je sem toga na više mesta bila zagrebana i izubijana. Gurajući "vinčesterku" u futrolu, revolveraš je opsovao i vi-

nuo se u sedlo. Konj je njišnuo u znak protesta, ali ga je Veber divljački podbo mamuzama i ošinio ga šeštrom po ušima terajući ga da krene. Životinja je oprezno pošla hramljući na levu nogu i kada je Marlou dojahao, Veber je ozbiljnica sedeo u sedlu.

— Grom i pakao! Nećeš moći da jašeš tu kljusinu — rekao je Marlou.

— Ne brini ništa za prokletu mrcinu — rekao je Veber i izlio bujicu retkih psovki. — Pogledaj šta je ona psima napravila sa mojim „koltom“.

Marlou je znao da je Veber jako privržen svojim revolverima i sa dozom opreznosti odgovorio. — Ne brini, korice revolvera mogu se popraviti, ali ovaj konj te sigurno neće daleko odneti.

— Jahaću ragu dok ne padne na zemlju, ako ne bude drukčije — promumlao je Veber.

— To ti neće mnogo vredeti. Najbolje bi bilo da krenemo za Tulu i tamo nabavimo jednog novog konja. Video sam da si pogodio njihovog tovarnog konja. Ne bih zbog toga bio iznenađen ako bi se i Kolorado uputio za Tulu da se tamo snabde novim tovarom namirnica.

Veber je lagano klimnuo glavom i još tednom pažljivo razgledao polomnjenu dršku svog revolvera. Usne su mu bile mrzovoljno stisnute. Odgovaralo bi mu ako bi se u Tuli sreo sa Braunom i Duganom.

Tada bi neko morao da plati što mu je uništio finu dršku njegovog revolvera.

VI

Kada su Holidej i Kato dojahali na poprište zasede i razgledali tragove, bilo im je jasno šta se tu dogodilo.

Sa izvesne udaljenosti čuli su odjek pucnjave i brzo poterali konje. Kada su stigli na lice mesta, pucnjava je već davno bila prestala, a od učesnika okršaja nije bilo ni traga.

— Dva konjanika — rekao je Kato razgledajući trag koji je cik-cak linijom vodio uz brdsku kosinu. — Jedan je ovde skočio iz sedla a drugi tamo dalje. Rekao bih da je ovaj ovde bio oboren metkom ili je sam skočio kada je njegov konj bio pogođen. Na stenama ima tragova nečije krvi.

— Onaj drugi čova uspeo je da se dočepa šipraga — dodao je na to Holidej. — Džoni! Tamo je neko telo. Upravo dole nešto desno od tebe. Zaglavljeno je između jednog oborenog debela i nekih stena. Vidiš li ga?

Kato je morao da pređe deo padine pre nego što je mogao da vidi mrtvog čoveka, a zatim se spustio do podnožja i našao se pred Pirsovim lešom... i lešom jednog tovarnog konja.

— Neko je ostao bez hrane i vode — rekao je Kato.

Holidej je ćutke klimnuo glavom i nastavio lagano da jaše između stena u podnožju padine, pitajući se sve vreme da li je još neko bio pogođen u tom okršaju. Okršaj se po njegovoj računici zbio između bande Kolorada Brauna, te Marloua i Vebera sa druge strane. Holidej nije potcenjivao Vebera. Znao je dobro da je taj revolveraš jedan od najopasnijih ljudi čija noga hoda Divljim zapadom, čovek koji je za sobom do tada ostavio čitavu kolonu svežih humki. A Veber nije bio od revolveraša-lovacu slave. Da je bio takav, onda bi sigurno postao mnogo poznatiji nego Bili Kid ili Vajld Bil Hikok i mnogi drugi legendarni revolveraši koji su u to vreme kružili zapadnim

granicama. Bio je čudan čovek taj Veber, razmišljao je Dok. Prava usamljena zverka. Bilo ga je teško naljutiti i izazvati, ali kada bi se mašio svojih „koltova“, onda je bio brz kao munja.

Holidej je otkrio da je jedan od Veberovih revolvera oštećen jer je na padini našao nekoliko komada razbijene sedefne drške. Znao je da je to razljutilo revolveraša više nego bilo šta drugo.

— Hej, Dok! — doviknuo je Kato pokazujući rukom na gomilu škrljica na kraju jednog koritastog dugačkog udubljenja u peščanoj površini padine koja je označavala da se tuda nešto kotrljalo. — Tamo je stajao neki ozbiljno ranjen konj. Na stenama ima tragova krvi i dlake. Vidiš li trag? Konj je ozbiljno povređen i neće daleko odneti svog konjanika.

Holidej je klimnuo glavom. — Razmišljao sam baš o tome da onaj koji je izgubio tovarnog konja sa kompletnom zalihom hrane, mora da je ispario odavde glavom bez obzira, praćen kuršumima koji su mu fijukali oko ušiju, jer bi u suprotnom bar pokušao da spase namirnice. To je verovatno bio Braun, a Marlou i Veber su ga pucnjama oterali sa prevoja. Bio bi lud ako pokuša da zađe u pustaru bez odgovarajuće zalihe namirnica. Mislim da će morati da svrati u Tulu. To je najbliži grad.

— Da. A čovek koji jaše onog ranjenog konja takođe će morati da pođe tamo. Taj konj ga sigurno neće preneti preko pustinje.

— Hmmm... Kako mi izgleda, stvari se u Tuli mogu gadno zakuvati. Mislim kako bi bilo najbolje da se i mi tamo uputimo.

Kato se složio i oni su jašući obišli oko podnožja padine tražeći drugi trag koji bi vodio ka vrhu. Tako se desilo da su u podnožju

litice našli Ridženovo smrskano telo.

Ozbiljnih lica. umotali su leš u čebe i privezali ga na leđa jeanog tovarnog konja. Životinji se nije dopadao težak vonj ustajale krvi i smrti, ali se posle izvesnog vremena privikla na njega i dvojica prijatelja uputila su se uz padinu ka prevoju, a onda duž njega nastavili put pravcem koji će ih odvesti u Tulu.

Doktor Bart Klejborn nije bio naviknut na jahanje. U Dalasu je obično išao pešice do svojih pacijenata ili lakim kolima ako su njihove kuće bile nešto udaljenije. Nije mu se sviđalo da duže vreme sedi u sedlu i bio je uveren da mu je koža na unutrašnjoj strani butina bila oderana.

Proveo je jednu vrlo neudobnu noć u otvorenoj preriji okrećući se i prevrćući se na svom ležaju ne smo zbog neravnina zemljišta na kome je ležao već i zbog toga što je bio zabrinut za Besi. Znao je da će misis Tomason pažljivo voditi brigu o njoj ali ako bi se desilo da doživi jedan od njenih napada... Klejborn se samo mogao nadati da će misis Tomason imati dovoljno vremena da dozove doktora Slouna.

Besi je bila snaga koja ga je pokretala. Zlato i velike količine novca nikada nisu interesovala Barta Klejborna. U toku školovanja morao je da radi jer su njegovi roditelji bili siromašni. Pošto je vrlo rano napustio roditeljski dom, on se prihvatio raznih fizičkih poslova da bi mogao platiti knjige i jednu vlažnu sobu u neposrednoj blizini fakulteta. Od svojih rodi-

telja nikada nije tražio pomoć, ali oni su mu povremeno slali po neki dolar koji su uspeli da zaštede. On sam nije bio u stanju da im kasnije uzvрати i to ga je već mnogo godina bolelo.

Godinu dana pre završetka studija, majka mu se razbolela od velikih boginja i umrla. Otac joj se pridružio samo nekoliko nedelja kasnije, a on nije bio u stanju ničim da im pomogne. Bio je to teret koji će morati da nosi do kraja života. Isto kao i Besina zagonetna bolest, koja ju je držala prikovanu za krevet.

Zlato je moglo to stanje da izmeni. Jednom, ako bi imao dovoljno novca...

Znao je da se ne može meriti sa ljudima kao Braun, Marlou i njegov revolveraš Veber. Ali, on je znao nešto što drugi nisu znali. Znao je put do Kanjona mesečine. Ako bi samo bio u stanju da izdrži ovaj tempo jahanja, možda bi na cilj stigao prvi.

Kada jednom pređe planinski lanac, trebalo je da naiđe na jedan drugi, retko korišćen put, koji je vodio kroz ravnicu vulkanskih stepa prošaranih gdegdje retkim komadima slanog peska i koji je trebalo da ga odvede do same jugozapadne ivice prostranstva nazvanog Kanjon mesečine, koji je u stvari bio prostrana dolina velika kao i osrednja pustinja. Ostali će verovatno poći normalnim, uobičajenim putem kroz pustinju Sonora i prići će Kanjonu mesečine sa jugozapada. Ako se sve bude dobro odvijalo, trebalo je da tamo stigne jedan, a možda i dva dana pre drugih. To bi mu dalo dovoljno vremena da nađe novac i uzme dovoljno zlata za svoje potrebe.

Kada to učini, napustiće tu oblast istim putem kojim je i došao, preko ravnice od vulkanske lave i retkih tanjirastih proplanaka sla-

negospoljčano u suprotnom pravcu.

To je bilo moguće zbog toga što je doktor Klejborn znao nešto što drugi nisu znali.

Znao je tačan položaj nestalog karavana sa zlatom.

Zbog svog jahačkog neiskustva, doktor je imao dosta muke da usmeri svog konja uz planjinsku padinu ka prevoju na vrhu. Uz put je video sveže tragove gde je nešto, ili neko, klizio niz šljunkovitu kosinu, ali ti tragovi za njega nisu imali nikakvo značenje. On je bio gradski čovek i nije bio vičan čitanju tragova. Nije mogao ni da pomisli kako je neko pre izvesnog vremena tu izgubio život.

Umesto da svog konja usmeri ka vrhu cik-cak linijom, doktor Klejborn je pokušao da ga natera pravo uz padinu. Konj je već bio umoran od neiskusnog jahača i žestoko se tome opirao. Ne znajući šta da učini, a budući da se bojao da će mu se konj otetiti i pobeći, Klejborn je grubo zario mamuze konju u slabine i ošinio ga vodičama po vratu pokušavajući da ga tako, kao i glasnim povikima, natera da pođe uzbrdo.

Jedan kraj vodiča slučajno je zakačio životinju po oku i ona je žestoko trgla glavu i udarila doktora Klejborna u lice baš u momentu kad se on nagnuo napred u sedlu.

Doktor Klejborn je čuo krckanje nosnih kostiju i osetio toplinu krvi koja je potekla iz slomljenog nosa. Oštar bol preneo se kroz vilice i usne do potiljka. Tvrda konjska glava pogodila ga je između očiju i kada je počeo da klizi iz sedla, doktor Klejborn je bio samo upola svestan. No, instinktivno je zategao vodiče i svom težinom povukao nazad konja koji je, već dignute glave, sada pod ostrim uglom izvio i vrat.

Rezultat toga bio je da je Klejborn, padajući na strminu, povukao za sobom iz ravnoteže i konja, i ovaj je pao preko njega. Ošamutio se kada je životinja svom težinom pritisnula njegovu nogu i kada su mu se pod teretom u meso zarili vrhovi oštrog kamenja.

Razdirući bol prostrelio ga je kroz telo i pre nego što je stigao do mozga, on je čuo krckanje slomljenih kostiju.

Bio je već bez svesti kada se životinja prevaljala preko njega i očajnički zagrebala kopitama da bi našla oslonac pod sobom. Konj je kliznuo još nekoliko metara pre nego što je uspeo da stane na noge i da se uspravi na jednoj uzanoj ravnoj kamenoj platformi. Malo je nedostajalo da klizne dalje sa te platforme, ali je našao dovoljno oslonca da spreči dalji pad. Dok se prašina razilazila, konj je stajao podrhtavajući celim telom, frkćući, trepući povređenim okom i tresući glavom.

Klejborn je ležao opružen na padini pod žarkim zracima sunca.

Ketrin Džindžerher ga je tako našla skoro četiri časa kasnije. Njen konj je laganim kasom došao do padine i nekoliko puta zarzao od zadovoljstva što je našao društvo, a Ketrin ga je, odsutna duhom, pomilovala po vreloj suvoj gubici pre nego što je kleknula pored Klejborna da vidi je li živ.

Sa zaprepaščenjem ga je prepoznala i odmah komadom maramice natopljene u vodu oprala njegovo krvavo lice. Posle izvesnog vremena on je otvorio oči, ali je prošlo nekoliko minuta pre nego što je mogao da usredsredi pogled i progovori.

— Mislim da vam je noga slomljena, doktore — rekla je Ketrin zabacivši na potiljak svoj mali šešir — Bojim se da ću morati da

vam je utegnem pre nego što podemo dalje.

Klejbourn je zatreptao i konačno klimnuo glavom. — Sad se prisećam šta se desilo... — njegovo bledo lice je ostalo ozbiljno, a onda uplašeno.

— Šta... Šta nije u redu? — zapitala je Ketrin, i sama donekle uznemirena njegovom iznenadnom reakcijom.

— Ja... Oh, vi to ne biste razumeli, mis Džindžerher... — zatim se na njegovom čelu ukazala duboka crta. — Ali, šta vi ovde radite? Ne znam zašto se već ranije nisam iznenadio što vas ovde vidim.

— Pa bili ste tek upola svesni. Što se tiče mog prisustva ovde, ja pokušavam da stignem neke moje prijatelje. Mister Holideja i mister Kata. Nadala sam se da ću ih do sada stići, ali moj konj je sinoć uspeo da se oslobodi konopca kojim sam ga sapela i jutros mi je zadao mnogo muke pre nego što sam uspeła da ga uhvatim.

Klejbourn je nabrao obrve. — Holidej i Kato? A... Znate li kuda su oni pošli? Pošli su u pustinju, znate li to?

— Znam. Uputili su se do nekog mesta koje se zove Mesečina ili tako nešto. Kao što sam rekla, nadala sam se da ću ih stići pre nego što zađu u pustinju.

— I ja sam pošao tamo — rekao je Klejbourn pažljivo motreći promene na njenom licu i pokušavajući da dođe do daha svaki put kada bi ga talas bola od slomljene noge zahvatio celim telom. — A znate li... Ovaj... Zbog čega su se oni uputili u Kanjon mesečine?

Ona ga je bez ikakve zabune pogledala u oči. — Znam, doktorice, ali mislim da u ovom trenutku nisam ovlašćena da o tome govorim.

On je uspeo da se osmehne slabim smeškom. — To je sasvim u

redu, mis Džindžerher. Znam sve o nestalom karavanu sa zlatom i o starom Ridženu. U stvari, vrio je verovatno da o tome znam više nego Holidej i Kato... Ili svi ostali.

— Ostali? — zapitala je Ketrin i nešto ju je odjednom steglo u grlu. — Ko su ti ostali?

— Kolorado Braun je sigurno jedan od njih. On je oteo sirotog Ridžena iz moje kuće. Mislim da je Marlou, krčmar iz „Vesele devojke“, takođe negde ovde. A naravno, on nigde ne ide bez svog revolveraša Vebera.

Ketrin se uozbiljila. — Sad shvatam. Oni su bili prisutni u salunu kada se Ridžen izrekao o tom blagu. Oh, znam sve, čula sam. I šta vi mislite, da su Holidej i Kato pošli da taj novac nađu i vrate ga državi Teksas?

— Da, znam baš to. Holidej mi je to rekao.

Klejbourn je počeo da izbegava devojičin pogled i ona je naprala obrve.

— A u čemu je vaš interes, doktorice?

Doktor Klejbourn je uzdahnuo: — Moram da priznam kako je moj interes čisto lične prirode. Želeo sam da dođem do izvesne količine tog zlata kako bih svoju ženu mogao da odvedem kod specijalista u Evropi, jer sam se nadao da joj oni možda mogu pomoći, mis Džindžerher. Ali sada, sa slomljenom nogom, ja sam ispaao iz trke. Da li bih mogao da tražim od vas da... Da mi pod mojim uputstvima previjeta i podvezete nogu... i da skrenete sa puta toliko da me ostavite u Tuli, gde bih mogao dobiti odgovarajuću medicinsku pomoć?

— Naravno da možete, doktore — rekla je Ketrin bez kolebanja. — Biće mi drago da to učinim za vas.

— Hvala vam. Zauzvrat, ja ću vama reći ono što ostali ne znaju — potražio je pogledom za trenutak njeno lice, a onda nastavio. — Ja tačno znam gde se blago nalazi. Znam putokaze i znam kraći put do Kanjona mesečine.

— Odakle vi sve to znate?
— zapitala je Ketrin.

On se bledo osmehnuo. — Kada se Ridžen vratio svesti od anestezije, ja sam ga jednostavno sve to pitao. Vi nećete verovati kad vam kažem šta sve ljudi pričaju kada dođu k sebi iz narkoze. Bojao se da sam iskoristio stanje tog starca i da sam od njega izvukao ono što pri sasvim čistoj svesti ne bi rekao. Ali svejedno, bio je toliko ljubazan da mi je rekao sve što je znao. Ja zaista nikada ne bih izneverio njegovo poverenje. Hteo sam da uzmem samo toliko koliko je potrebno da pomognem Besi. U stvari, kasnije, kada se potpuno osvestio, on je ponudio da mi otkrije kako da nađem blago i da sa mnom podeli deo nagrade. Ridžen nije gramziv čovek. Siguran sam da mi ne bi zamerio ako vam pod ovim okolnostima dam informacije koje će vam trebati, mis Džindžerher. On će sigurno više voleti da vaš prijatelj Holidej stigne do tog blaga nego da ga uzmu Braun ili Marlou.

Ketrin se složila s tim. — Dobro, o tome ćemo detaljnije razgovarati kada stignemo u Tulu i kada vas smestim u postelju.

— Molim vas za još jednu ljubaznost. Da li biste mogli da za mene organizujete prevoz do Dalasa... I to što pre? Zabrinut sam zbog Besi...

Ketrin se osmehnula. — Pretpostavljam da ću moći. A sada, potražiću nešto što bih mogla da iskoristim za stezanje noge, a onda ću pokušati da vam ne pričinam suviše bola kad je budem utezala.

Klejbourn ju je ispratio pogledom, a onda se zagledao u nebo pripremajući se za strašan bol koji će morati da pretrpi kada mu Ketrin Džindžerher bude nameštala i utezala nogu...

VII

Koloradu Braunu se nije dopadalo što ih prate Marlou i Veber.

On i Dugan bili su prilično odmakli napred, ali su s vremena na vreme zapažali oblak prašine koju su ova dvojica dizali jašući za njima. Braun je znao da ih Marlou i Veber ne mogu lako stići jer ih sada ne usporava tovarni konj koga su izgubili, ali to je za njih bio i značajan minus jer su ostali bez potrebnih namirnica.

To ga je zabrinjavalo, a Dugan mu je nagovestio da je jedino što u toj situaciji mogu učiniti, da odu u Tulu i pribave nove zalihe.

Dok su odmarali konje na jednom uzvišenju, Braun je prineo durbin očima i pažljivo osmotrio put iza njih. Činilo mu se da već dosta dugo nije video oblak prašine za njima. Po prirodi je bio sumnjičav čovek i mučila ga je strepnja da Marlou možda primenjuje neki trik na koji nije računao. Prešao je pogledom kroz durbin predeo oko njih i put kojim su došli, a onda se kretanje durбина zaustavilo. Kolorado je doterao sočiva, gledao kroz durbin izvesno vreme, a onda se zacerekao.

— Gle, neka me nosi vrag... Veber jaše na istom konju sa Marlouom.

Dugan je pljunuo i počeo da čačka zube čačalicom od zašiljenog drveta. — Onda ćemo im lako umaći.

Kolorado je zamišljeno nabrao obrve. — Možda. Mislim da ćemo sigurno stići u Tulu pre njih, ali pitanje je da li ćemo imati dovolj-

no vremena da pribavimo sve što nam treba i da odemo iz grada pre nego što oni stignu.

— Hoćeš da ih ponovo sačekamo u zasedi?

Braun je skoro razdraženo odmahnuo glavom. — Neće ponovo uleteti u zasedu. Ali, možda bismo ipak mogli da ih sredimo. Ti si dosta dobar strelac sa puškom i mogao bi možda da pokušaš sa svojom „springfildkom“. Na kojoj udaljenosti misliš da bi mogao da oboriš Marlouovog konja?

To pitanje izgleda da je iznenadilo Dugana, ali je on ipak bez razmišljanja prišao svom konju i iz futrole na sedlu izvukao pušku teškog kalibra. Zatim je zavukao ruku duboko u bisage i izvadio otuda malu kartonsku kutiju u kojoj je nekada držao metke za „vinčesterku“. Braun je sve vreme ćutao dok je Dugan otvarao kutiju i uklonio neki pamučni uložak. Na svetlosti sunca mutnim metalnim sjajem blesnula su dva metka superteškog kalibra. Dugan je uzeo jedan između palca i kažiprsta i digao ga blizu Braunovog lica.

— Veliko ubrzanje i domet. Specijalno punjenje. Trebalo bi da može da ubije krupnu divljač na rastojanju od... otprilike... šeststotina do šest stotina pedeset metara.

Braun se osmehnuo. — Odlično. To bi nam dalo dovoljno vremena da umaknemo izvan domašaja njihovog oružja. Misliš li da bi mogao odatle da ga pogodiš?

Dugan se osvrnuo po uzvišenju. — Možda bi ovo bilo najbolje mesto. Kada budu izašli iz onog šipražja, naći će se na sasvim otvorenom terenu. Ako se popnem do onog tamog prevoja, pretpostavljam da bih mogao pogoditi konja kad budu prolazili pored one plitke uvale u ravnicu — osmehnuo se iznenada. — A ako bih nanišanio malo više i pogodio jednoga od njih, mislim da bih,

obzirom na to kako jašu na istom konju i kako se kuršum ovog punjenja cepa pri udaru u metu, verovatno jednim jedinim metkom obojicu skinuo sa konja.

— Ostavi se sad jahača — presekao ga je Braun. — To je suviše rizično. Mogao bi da ih promašiš i onda bi sve propalo. Obori ti konja pod njima i biće sve u redu.

Dugan je slegnuo ramenima, ispraznio magazin puške i abacio u cev metak sa specijalnim punjenjem. Zatim je u jednom žbunju našao granu manje-više pravu, dugačku oko dve stope, sa rasklom na vrhu. Lovačkim nožem odsekao je granu, zaoštrio kraj suprotan od raskla i ukopao ga u zemlju dve stope ispred brdskog prevoja. Zatim je legao na prevoj i pustio cev teške puške u rasklu.

Dugan je zabacio šešir na potiljak i žmirkajući osvrnuo se oko sebe, a za to vreme Braun je stajao i nestrpljivo grickao donju usnu. No, znao je koliko je taj hitac bio važan. Imali su mogućnost da ispale samo taj jedan hitac, koji je morao pogoditi metu.

Meškoljeći se na svom mestu, strelac je dugo nameštao kundak puške na rame, a onda je pažljivo nanišanio...

Mada je očekivao pucanj, Braun je poskočio kada je puška posle nekoliko sekundi grmnula kao top. Od udara kundaka Dugan se trgao unazad. Pucanj je kao grmljavina preplavio ravnici i odbio se od brda ugušujući Braunovu povuku.

— Do đavola! Promašio si!

Dugan je još uvek ležao i trljao rame i obraz. Digavši glavu, pogledao je konja u ravnici sa njegovim dvostrukim teretom. Dok je on gledao, konj se neprimetno zaneo u stranu i Marlou je zategao vodice... a onda je životinja poskočila čitav metar unazad i srušila se na zemlju kao da joj je neko odjednom sasekao sve

četiri noge. Oba konjanika pala su na put.

Braun je iznenađeno otvorio usta gledajući iskolačenim očima ošamućene konjanike koji su instiktivno otpuzali u udubljenje u zemlji. Konj je, međutim, ležao nepomično.

Dugan je poskočio, bacio šešir u vis i neobuzdano kliknuo. — Jiiiii! Sto mu gromova, mislim da je rastojanje veće od polja milje.

— Do davola, ovako nešto nikada nisam video — rekao je Braun gledajući zadivljeno svog gorostasnog pratioca. — Čuo sam da je tako nešto moguće i da se događa, ali prvi put to vidim svojim očima — obgrlio je Dugana oko ramena i potapšao ga rukom. — To je bio vraški precizan hitac, prijatelju.

Dugan se široko osmehnuo. — Ostao mi je još jedan metak.

— Sačuvaj ga za sada — rekao je Braun odsečno. — Nema smisla utrošiti ga sada na njih. Nećemo imati problema da odemo iz Tule pre nego što oni stignu. Dok oni dođu do grada, mi ćemo već biti u pustinji na pola puta do Kanjona mesečine.

Pojahali su konje i krenuli ivicom prevoja ne ustežući se da se javno pokažu, znajući da su daleko van domašaja Marlouovog i Veberovog oružja.

To isto popodne Holidej i Kato naišli su na krčmara i njegovog revolveraša. Oni su se umorno vukli putem ka Tuli natovareni džakovima sa hranom, čaturama sa vodom i svojim oružjem.

Kada su pustolov i mali rendžer naišli, oni su se sklonili i stali pokraj puta. Veber je stvari koje je nosio premestio u levu ruku, a desnu spustio blizu svog „kolta“, onog sa neoštećenom prškom. Holidej mu je dobacio jedan komad sedefa koji

je tog jutra našao na planinskoj padini.

— Možda će ti biti potrebno ovo da zalepiš dršku, Vebere.

Revolveraš nije ništa rekao, niti je pokušao da dohvati bačeni komadić, već je samo hladno pogledao Holideja.

— Vas dvojica zaista satirete konje — umešao se sada i Kato naslanjajući se rukom na jabuku sedla, pri čemu je ozbiljno pogledao Marloua. — Ovaj poslednji na koga smo naišli bio je raznet kao da ga je granata udarila. To je morala biti puška teškog kalibra.

— Kolorado Braun. I možda Dugan — rekao je Marlou smrknuo. — Ne znam kako su to uspeli. Bili smo skoro pola milja daleko od vrha kada je otuda nešto strašno grunulo. Mahinalno sam trgao vodice da konja skrenem u stranu i kunem se da stvarno ne znam šta nas je to pogodilo. Učinilo mi se kao da je nešto diglo konja zajedno sa nama sa zemlje i bacilo nas unazad čitav metar. Konj je pao, a mi smo se sunovratili na put.

Pustolov i mali Rendžer su izmenjali poglede. — Šta ti misliš o tome, Džoni? — zapitao je Dok.

— Možda je u pitanju „šarpovka“. Jedino drugo oružje koje bi bilo sposobno da primi tako snažno punjenje moglo bi biti marke „remington specijal“ ili naročito prepravljena stara „springfield“ puška.

— Dugan koristi „springfield“ pušku — rekao je Veber tihim glasom. Kato je lagano zaklimao glavom. — Mora biti da je imao metke sa duplo većom količinom eksploziva kada je uspeo da toliko dobaci i da konja onako usmrti.

Veber nije rekao ništa, ali je Marlou lako pobledelo. Suvim jezikom liznuo je tanke usne.

— Čini mi se da bi nas dvojica mogli da jašemo na vašem konju, bar do Tule, šta kažete?

Pustolov i rendžer su se zagleda-

li, a onda su obojica pogledali svoje sagovornike. Onda su se glasno nasmejali i Holidej je palcem pokazao preko svog ramena.

— Već imam jednog putnika. Zove se Ridžen.

— On je mrtav. Za njega je svejedno ako ga istovarimo i ostavimo da neko vreme pričeká — rekao je Marlou.

Holidej je zažmirio očima, zategao vodice i petama dodirnuo bokove svog konja. Konj je lagano pošao...

— Radije bih na tovarnom konju nosio mrtvacá čiji se zadah oseća do neba nego što bih dopustio da mi zaprljate sedlo, Marlou.

Veber je pružio ruku ka svom „koltu”.

— Ni makac! — upozorio ga je Kato i okrenuvši se, Veber je izbuljio oči u okruglu cnu cev Katovog velikog „kolta”.

Stiskajući vilice i škripeći zubima, Veber je odmakao ruku od drške „kolta”.

Na to je Kato pojahao napred i iznenada spustio cev teškog „kolta” Veberu na glavu. Od udarca ovaj se pružio na zemlju. Marlou je pružio ruku ka pušci, ali je Kato mamuznuo konja i došavši do njega, tresnuo ga vrhom čizme u glavu. Vlasnik saluna je pao i bolno zastenjao.

Kato je mirno nastavio da jaše i sustigao Holideja.

— Od ove dvojice nismo napravili prijatelje — rekao je.

— I zbog toga neću moći da spavam — odgovorio je Holidej podrugljivo i obojica su brže poterali konje i odjahali putem ka Tuli.

U blizini Tule Kolorado Braun se predomislio. Odlučio je da ne svraća u grad.

On i Dugan uz put su naišli na jednu šumu i presekavši kroz nju,

skrenuli malo sa puta za Tulu i naišli na jedno uzvišenje odakle se pružao pogled na malu dolinu. U dolini se nalazio ranč: koliba od brvana sa kaminom i dimnjakom zidanim od kamena izvađenog iz reke, upola izgrađena staja i štala tek sklepana od starih crvotočnih dasaka. Konji i goveda pasli su na bogatim pašnjacima.

Dva konjanika zategla su vodice i Kolorado je palcem zabacio šešir na potiljak i počeo da zavija cigaretu.

— Ovo je prijatan prizor za umorne oči. Tamo dole su odmorni konji i hrana koja kao da čeka na nas.

Dugan ga je oštro pogledao ispod oka. — Iz dimnjaka se diže dim. To znači da u kući ima nekoga.

Braun je kresnuo palidrvce i pripalio cigaretu, odbijajući guste dimove na ugao usta. — Pa šta?

Dugan je začuđeno digao obrve, a onda slegao ramenima. — Da... Mogli bismo uštedeti sebi dugo jahanje do Tule.

— Onda hajdemo.

Braun je poterao konja prave prema kući. Iz brvnare je iznenada na zadnja vrata izašao neki čovek i sa puškom u rukama zastao u dvorištu. U dvorištu iza njega pojavila se neka žena stara oko četrdeset godina i radoznalo pogledala u pravcu nenadanih posetilaca.

Čovek sa puškom digao je ruku. — Nemojte prilaziti bliže; stranci. Bar ne u ovo doba dana.

Duge senke već su se širile dolinom i zlikovci su zategli vodice.

— Polako, mister — rekao je Braun osmehujući se. — Nismo nameravali da vas plašimo. A još manje vas, gospodo — dodao je dodirnuvši vrhovima prstiju obod svog šešira. — Bilo nam je drago što smo naišli na nekog živog. Zalutali smo. Dolazeći putem prema Tuli, mora biti da smo negde pogrešno skrenuli, verovatno negde u onoj gustoj

šumi kroz koju smo prošli. I sad ne znamo gde smo.

— To je moglo da vam se desi — rekao je rančer spuštajući lagano pušku. Glas mu je za nijansu zvučao manje sumnjičavo i on je dodao. — Dosta ljudi izgubi u toj šumi put za Tulu. Ako želite, ja ću vam pokazati gde ste pogrešno krenuli.

— Bili bismo vam mnogo zahvalni ako biste to učinili — rekao je Braun još uvek sa slatkim osmehom na usnama. Onda je digao nos i pomirisao vazduh. — Gospodo, smeo bih da se zakunem da ovaj miris dolazi od tek pečene pite od jabuka. I od dobro zgotovljenog jela. Moram da zamolim za oprostaj što mi creva krče kao crkveni hor. Vidite i sami da smo ostali bez tovarnog konja... Na planini nam je pao sa puta na dno jedne klisure... Tako da od juče u podne nismo ništa okusili. Ovi primamljivi mirisi, koji dopiru iz vaše, kuhinje navode čoveka da mu voda pljušti iz usta — rekavši to, ispravio se, zategao opasač za jednu rupu i pogledao domaćina. — Pa, gospodine, ako vi možete da izdržite ovaj božanstven miris koji u čoveku budi neutoljivi apetit, onda podite i pokažite nam taj put i mi vas nećemo dugo zadržati od večere koja vas čeka. Ako sad pođemo, šta mislite da bismo mogli da stignemo u Tulu?

— Paaa... Ne znam u stvari... — zaustio je domaćin, a u tom trenutku njegova žena je izašla iz kuće brišući ruke o primitivnu kecelju napravljenju od džaka za brašno.

— Vajte, ova gospoda sigurno umiru od gladi, a mi u kući imamo obilje hrane za večeru. Mogli bi večerati sa nama i kada završimo, biće još uvek dovoljno vidno da im pokažeš put za Tulu ako hoćeš.

Farmer je oštro pogledao svoju ženu. — Čekaj, Eli, ne znamo o...

— Gospodo, ne morate nas dva

puta pozivati — osmehnuo se Braun silazeći s konja, a Dugan je odmah pošao za njegovim primerom. — Ne morate kad hrana ovako divno miriše.

Žena je porumenela od zadovoljstva, a njen muž je bespomoćno odmahnuo rukom. Zakoračio je u stranu i propustio dva stranca da uđu u kuću.

Braun i Dugan su se po dva puta poslužili onim što im je ponuđeno i ženino lice je sijalo od zadovoljstva zbog njihovog zdravog apetita. Rančer je govorio malo i jeo je mehanički.

— Gospodo, ovo jelo je bilo zaista izvrsno — rekao je Braun i odmićući stolicu, popustio opasač za nekoliko rupica. Dugan je nadlaničom obrisao mast sa brade i kada je Braun ustao, uzeo šolju sa kafom za sobom. — Voleo bih da dobijem još jednu šolju vaše izvrsne kafe. Ne, ne, gospodo, vi samo sedite. Mogu i sam da se poslužim. Sem toga, vi ste, dok ste spremali večeru, sigurno dugo stajali. Vi se samo lepo odmarajte...

— Pa dobro, hvala — rekla je žena.

Odmah zatim je prodorno vrisnula jer je strahovit pucanj prolomio tišinu prostorije i lice njenog muža raspršlo se na sve strane. Udar kuršuma bacio ga je preko stola kada mu je Braun ispalio hitac iz pištolja u potiljak.

Dugan je skočio i zgrabio ženu. Njene noge kao da su otkazale i ona je užasnuto klonula, zagledana u krvave ostatke njenog muža.

— Ubij je, a onda dođi da mi pomogneš da osedlamo odmorne konje — rekao je Braun ravnodušno vraćajući svoj revolver u futrolu pošto je prethodno stolnjakom obrisao krv sa cevi. Digao je pogled videvši da Dugan nije izvukao revolver. — Rekoh ti, ubij je.

— O do đavola, Kolorado, ona je

baš zgodna žena — odvratio je Dugan smeškajući se.

Braun ju je letimice pogledao, a onda pokretom glave mahnio ka vratima ostave. — Onda požuri — rekao je oštro. — Ja ću dotle spakovati nešto hrane.

— Hoćeš i ti malo? — promumlao je Dugan vukući ka spavaćoj sobi ženu, koja se vrišteći opirala.

Braun se kratko vreme kolebao, a onda se ošmehnio. — Naravno. Ali nemoj je mnogo mučiti. Ne mogu da podnesem namučene ženske.

Dugan je sevnuo očima, povukao ženu kroz vrata i gurnuo je na stari gvozdeni krevet. Braun je u ostavi našao prazan džak od brašna i počeo ga puniti konzervama, suvim mesom i drugim namirnicama ne obazirući se na prigušene jecaje i stenjanje, koji su dopirali iz druge sobe.

Kato je pogledao pretučenu, onesvešćenu ženu na postelji i usne su mu se gnevno stisnule u oštru tanku crtu.

— Još je živa... Ali, to je sve što se može reći — rekao je govoreći glasom jedva čujnijim od šapata.

Stojeći pored kreveta, Holidej je opipao ženin puls i pažljivo podigao očni kapak na podnadulom i modrom licu. Zatim je to isto učinio i sa drugim okom. Beonjače se nisu pomerile. — Izgleda jako loše. Biće dobro ako nema prelom lobanje. Čini mi se da joj je vilica naprsila.

— Životinje! — zaškrgutao je zubima Kato dok su mu oči gorele od gneva. — Sve, sve, ali ovo nisu morali da učine.

Ni Holidej ni Kato nisu bili ljudi koji će gubiti vreme u praznim pretnjama. Nije bilo potrebe da jedan drugome to saopšte, ali za njih dvojicu Braun i Dugan su bili mrtvi ljudi. Oni su još uvek hodali zemljom, ali su već bili živi mrtvac.

— Moraćemo da je što pre odnesemo do lekara, Džoni.

— Zar ne bi ti mogao da joj pomogneš? Izgubićemo mnogo vremena, a ja bih hteo da što pre podemo za Braunom — predložio je Kato ozbiljno.

— Povrede su teške i tu je potreban lekar i lekovi. Kad je zbrinemo, obojica ćemo poći za njima.

Kato ga je pogledao i iz njegovih očiju Holidej je pročitao žestinu njegovog gneva. — Zaista žarko želim da ih šćepamo — dok je to govorio, stiskao je prstima dršku svog revolversa.

U jedna stara rasklimana kola upregli su konja iz korala. Mrak se brzo spuštao, ali oni su nabacali jastuke u kola i onoliko koliko su mogli, udobno smestiti povređenu ženu. Zatim su njenog muža umotali u ćebe i stavili ga na zadnji deo kola zajedno sa Ridženovim telom.

Holidej je poterao kola, a Kato je jahao iza njih vodeći tovarnog konja za povodnik.

Kada su stigli u Tulu, bio je već mrak i gradske ulice bile su osvetljene svetiljkama čija se svetlost ogledala u baricama na kolovozu. Ispred jedne kuće sa čijih zidova je opala boja visila je tabla koja je označavala da je to lekareva ordinacija. Kada je na Holidejevo kucanje došao i otvorio vrata, doktor je na sebi imao kecelju i izgledao je zbunjeno.

— Doneli smo vam jednu povređenu ženu, doktore — rekao mu je Dok. — Pretučena je i silovana. Tu su i dva leša. U pitanju su muškarci.

Lekar je zaprepašćeno zavrteo glavom.

— Šta se to, do đavola, večeras desilo sa ovim svetom? Deset godina ja se vučem ovim od sveta zaboravljenim mestom lečeći dečije krajnike, boginje, vadeći zube i po-

rađajući žene. A onda, iznenada, jedne jedine večeri dobijam...

— Hoćete li je primiti ili ne? — zapitao je Holidej nestrpljivo. — Žena je teško povređena.

— U redu, u redu, mladiću, samo obuzdaj nerve. Upravo sam jako zauzet, u tome je stvar — pogledao je kratko prema kolima. — Ove mrtve odvezite dole Džou Slokumu, pogrebniku. To je pola bloka dalje niz ulicu. A ženu ću primiti i pregledati u mojoj ordinaciji.

— Ja ću naći pogrebnika — rekao je Kato.

Holidej je klimnuo glavom i prišavši kolima, digao onesvešćenu ženu i uneo je u kuću dok je Kato poterao kola sa leševima do pogrebnika. U ordinaciji Holidej je držao svetiljku dok je lekar pregledao ženu.

— Teška kontuzija, ali nema preloma lobanje. Ne mogu trenutno mnogo da učinim za nju. U susednoj sobi nameštam prelomljenu nogu jednom mom kolegi. Moram najpre to da završim.

— Samo vi podite, doktore. Ja ću u međuvremenu očistiti krv sa nje i pripremiti je za previjanje kad se vratite.

Kada je lekar pošao ka susednoj prostoriji, na vratima se pojavila jedna žena. — Dok!

Pustolov je digao glavu i zagledao se u iznenađeno lice Ketrin Džindžerher.

— Pomislila sam da je to tvoj glas — rekla je Ketrin i smešeći se pošla žurno ka njemu.

Holidej je delić sekunde stajao kao opčinjen, a onda je raširio ruke i uzeo je u naručje.

— Šta ti, kog vraga, ovde radiš?

— zapitao je. Glas mu je odzvanjao zadovoljstvom kada ju je odmakao od sebe da bi je bolje obuhvatio pogledom.

Ketrin mu je ukratko ispričala šta ju je pokrenulo na put i završila re-

čima. — I tako sam donela ovamo doktora Klejborna da bi mu lekar propisno namestio nogu. Dok, moram ti nešto reći. Klejborn mi je priznao da je razgovarao sa starim Ridženom neposredno pošto se on vratio svesti iz narkoze. Doktor Klejborn tačno zna kako da nađe mesto gde je nestalo blago i zna drugi, kraći put do Mesečine. On mi je rekao pravac... ali, sigurna sam da će tebi isto to mnogo detaljnije objasniti ako misliš da bi trebalo da znaš.

— Naravno da bi trebalo da znam — rekao je Holidej i pokazao onesvešćenu ženu. Ukratko je ispričao Ketrin kako su je on i Kato pronašli.

Prekinuli su razgovor kada se doktor vratio u sobu brišući sa ruku zrnca stegnutog gipsa.

— Dobro, to je sređeno. Onesvestio se od bola.

Kada se lekar nadneo nad onesvešćenu ženu, Holidej je zapitao. — Koliko će vremena proći pre nego što se osvesti, doktore? Morao bih da razgovaram sa njom.

— Mislim da će doći k sebi za sat ili dva. No, teško je reći. Biće najbolje da pričekate. Možete sedeti u mojoj čekaonici.

Holidej je klimnuo glavom i pošao ka vratima, a onda se obratio Ketrin, koja je šakom prikrila zevanje. — Šta nameravaš sada?

— Oh... Mislim da bih možda mogla da pođem sa vama. Bila bih vam korisna.

Još pre nego što je završila, Holidej je već odrečno odmahivao glavom. — Ne, Ketrin, žao mi je. Žao mi je, ma koliko da bih želeo da budemo zajedno. Suviše je opasno. Mislim da bi bilo najbolje da se vratiš u Dalas.

Ketrin je nabrala čelo, ali je Holidej ostao nepokolebljiv i ona je na kraju popustila i ponovo zevnula.

— Strašno sam umorna i ne mo-

gu više da se prepirem s tobom. Dok — rekla je. — Doktore, ima li nešto što bih mogla da učinim da vam pomognem pre nego što odem u postelju?

— Pa, ima, ali to biste mogli samo ako imate jake nerve. Ova žena je strahovito zlostavljana i moram prema njoj primeniti rigorozan tretman. Treba je očistiti i spolja i iznutra.

Ketrin se sledila, ali je hrabro stisnula usne i klimnula glavom. — Učiniću što mogu, doktore.

— Odlično. Pre svega, trebalo bi da je dobro očistimo antiseptikom.

Ketrin je zasukala rukave i Holidej se udaljio i seo u čekaonicu. Kato je stigao nešto posle toga i Holidej mu je ukratko ispričao sve što ga je interesovalo.

Prošlo je više od jednog časa pre nego što je umorna Ketrin izašla u čekaonicu da im poželi laku noć. Izgledala je umorna, ali još više potresena zbog svega što je videla i što je poslednjih dana doživela.

— Ispratiću te do hotela — rekao je Dok.

Ketrin je odmahнула glavom i blago se osmehnula. — Ne, ostani ovde. Dok. Ja mislim da će se doktor Klejborn verovatno uskoro ovesti. Biće bolje da budeš tu da ga eventualno nešto pripitaš. Ja ću biti u hotelu „Federal“. Hoćeš li da vam tamo rezervišem sobe?

— Pa mogli biste — rekao je Kato gledajući Holideja. — Nama je potreban odmor, a još više našim konjima. Ako se preko noći dobro odmorimo, sutra ćemo moći brže da putujemo i nadoknadićemo taj gubitak vremena.

Holidej se složio i Ketrin je umornim korakom izašla. Sišla je niz stepenice sa verande doktorove kuće, uzela rukom vodice svog i

Klejbornovog konja i laganim korakom pošla ka gradskoj štali vodeći za sobom umorne životinje...

*

Bio je već mrak kada su sa vrha jednog uzvišenja Marlou i Veber ugledali svetlosti Tule. Išli su posrećući od umora i s mukom su izašli do tog uzvišenja pošto su već davno pre toga odbacili Marlouovo sedlo i opremu, koji su im otežavali kretanje, i zadržali samo svoje oružje i čuturice sa vodom.

Bili su umorni, izgrebani, pocepani, jadni. U njima niko ne bi prepoznao onu dvojicu konjanika koji su dva dana pre toga pošli na put. Veberu se vrtelo u glavi od Katovog udarca, a ni Marlou se nije osećao mnogo bolje.

Bili su pocepani, prliavi, gladni i na smrt umorni.

Bez i jedne reči zastali su da osmotre udaljenu svetlost, a onda su teturajući nastavili zajedno niz padinu, uz krajnji napor da ostanu na nogama sve do prvih gradskih kuća. Tu su se skliokali na verandu zatvorenog telegrafskog ureda koji je bio premešten u drugo, lepše zdanje i ostatke vode iz svojih čuturica ispili i sručili sebi na glavu.

— Imaš li novca? — zapitao je Veber promuklim glasom posle izvesnog vremena.

Marlou je klimnuo glavom liznuvši suve ispucale usne. — Da, na sreću imam nešto. Sem toga, ovde poznajem dva čoveka, Starkija i Felona, par nevaljalaca koji se mogu za male pare kupiti... Angažovaću ih da nam pomognu...

Veber je slegnuo ramenima. — Da, ali i oni će sigurno tražiti svoj deo... Deo jednak našem.

— Nema ničeg lošeg u tome što će oni to hteti. Da li će dobiti, to je drugo pitanje. Njih dvojica su obič-

ni probisveti, bezvredni tipovi. Ra-
de u gradskoj štali, koliko znam.

Veber je klimnuo glavom. — Pa
šta čekamo? — upitao je i umorno
ustao. Marlou je pošao za njegovim
primerom i njih dvojica su, vukući
noge, pošli lagano niz ulicu ka grad-
skoj štali...

Prošavši kroz široko otvorena ve-
lika dupla vrata, ugledali su jednu
mladu ženu koja je stajala držeći
dva jahaća konja i razgovarala sa
nekim krupnim čovekom malo is-
krivljenog nosa. Štalski momak sta-
jao je naslonjen na ogradu jednog
boksa i slušao uputstva mlade de-
vojke klimajući glavom da je sve
razumeo, što je trebalo da znači ka-
ko će sve biti i urađeno.

— To je Starki — došapnuo je
Marlou kada su se on i Veber upu-
tili ka tom čoveku. No tek što su
napravili nekoliko koraka, Veber je
zastao, zgrabio Marloua za ruku i
žurno ga uvukao u jednu praznu
pregradu.

— Šta je sad, do đavola, šta to
radiš?

— Tiho — šapnuo je Veber. —
Ona devojka.

— Devojka? — odgovorio je Mar-
lou takođe šapatom. — Pa šta?

— To je Ketrin Džindžerher. Ho-
lidejeva devojka.

Marlou je nabrao obrve. — Šta?
— okrenuo se i izvirivši iznad ogra-
de boksa, pogledao u pravcu gde je
stajala devojka sa štalskim mom-
kom. Devojkju je mogao da vidi sa-
mo iz profila u trenutku kada je
pružala vođice ravnodušnom Starki-
ju. — Sto mu gromova, u pravu si
— promrmljao je tiho. — Šta li
ona ovde radi, da mi je znati?

— To je veza sa Holidejem — re-
kao je Veber.

Vlasnik saluna je lagano zakli-
mao glavom i zamislio se. — Da,
da. Sve je u vezi sa njim — no, po-
sle nekoliko sekundi oči su mu zasi-
jale. — Čuj, imam jednu zanimljivu

ideju, Vebe. Mislim da sam našao
način kako da pustolova i onu malu
rendžersku vašku uklonimo s puta.
Na fini način možemo ih sprečiti da
nas ometaju, a da se mi skoncentri-
šemo na Brauna i Dugana.

Tek što je završio rečenicu, Mar-
lou je izašao iz pregrade na uzani
prolaz između boksova i podbočio se
rukama o kukove zatvarajući put
Ketrin, koja je išla ka njemu.

Starki je britko okrenuo glavu
ka njemu i odmah prepoznao Mar-
loua, koji mu je dao znak razum-
ljiv samo pokvarenom i na svako
zlo spremnom probisvetu. Ridokosi
je odmah spremno klimnuo glavom
i pustivši vođice konja koje mu je
Ketrin predala, nečujnim korakom
pošao za devojkom. Veber je izašao
iz pregrade i stao pored Marloua,
tako da je uzani prolaz bio potpu-
no zatvoren. Ketrin je zastala, po-
gledala najpre jednog, a zatim dru-
gog čoveka ispred sebe, i po izra-
zu njenog lica videlo se da ih je
prepoznala. Digla je začuđeno obr-
ve ne shvatajući šta bi to trebalo
da znači, ali još uvek bez straha
na licu i u pogledu. Čuvši neki šum
iza sebe, trgla se i okrenula, da bi
je istog trenutka stegao ledeni grč
jer je ugledala ridokosog grdosiju
koji joj se ozbiljnog lica približa-
vao s leđa. Konji koje mu je pre
toga predala na brigu, šetali su
slobodno prolazom. Sa strepnjom u
očima ona se obratila Marlou.

— Šta... Šta ovo treba da zna-
či, mister Marlou?

Ovaj se samo osmehnuo zado-
voljnim osmehom i u istom trenu-
tku Starkijeve ogromne, snažne ru-
ke obuhvatile su je oko struka i
njegova šaka zatvorila joj je usta
pre nego što je uspela da krikne.

VIII

Od prvog momenta kada se probudio iz nesvestice, doktor Klejborn je bio sasvim bistar, pri čistoj svesti. Bol u nozi bio je vrlo jak, ali nešto slabiji nego pre i podnošljiv.

— Nadam se da ste raspoloženi za jedan mali razgovor, doktore, jer nam je potrebna vaša pomoć — rekao je Dok Holidej.

— Naravno da jesam. Pretpostavljam da ste već razgovarali sa mis Džindžerher?

— Da. Ona nam je rekla dosta zanimljivih stvarčica. Na primer, da znate gde se nestalo blago nalazi i da znate drugi, mnogo kraći put do Kanjona mesečine. Pretpostavljam da to što ste joj rekli nisu prazne reči?

Klejborn ih je pažljivo posmatrao i njegov pogled preleteo je od Holideja do Kata i obrnuto. Očigledno da je u sebi proračunavao kako da postupi. — Predložiću vam jedan dogovor...

— A ja opet ne mogu da vam obećam nikakav dogovor — rekao je Kato odlučno. — Nestalo blago je državna svojina i to mora ostati. Žao mi je, znamo sve o vašoj ženi, ali...

Klejborn je stisnuo usne. — Ja moram da dobijem deo tog novca jer je to za nju neophodno. Ako vi niste u stanju da mi garantujete, recimo, deset hiljada dolara, ja ću onda... pa da budem otvoren, onda nemojte od mene očekivati...

Holidej se lagano spustio na ivicu postelje. — Sasvim shvatamo kako se vi osećate, doktore, i ne sumnjam u to da biste veoma korisno i plemenito upotreбили novac koji bi vam država dala. Ali, morate znati da su mogućnosti ograni-

čene. Postoji samo uobičajena nagrada nalazaču i to je sve. Ako nam kažete pravac i orijentire, nagrada će biti vaša.

— Toliko možemo da garantujemo — dodao je Kato.

Klejborn je izgledao razočaran i zamišljen. — A da li će to biti deset hiljada dolara? Najmanje je toliko potrebno da Besi dobije odgovarajuće lečenje i naravno sve ono što pre toga dolazi... preglede lekara i ostalo.

— Ako želite da budem potišten, onda moram priznati da ne znam koliko će to biti — rekao je Holidej. — To pre svega zavisi od zakonskih propisa i običaja koji se u takvim slučajevima praktikuju. Ali, na drugoj strani, ma koliko da bude, to će još uvek biti znatno bolje od zatvora, koji bi vam inače sledovao.

Klejborn se trgao. — Zatvora? Zašto? Ništa nisam učinio!

— Time što odbijate da nam date podatke o državnom novcu, vi u izvesnom smislu onemogućavate zvaničnu istragu koju ovaj čovek vodi — naglasio je Holidej. — Mogli biste biti optuženi za ometanje organa vlasti u vršenju službene dužnosti.

Klejborn je pocrveneo. Znao je da nema drugog izbora nego da sarađuje. Nade koje je do tada gajio bile su sada znatno dalje, ali svejedno, izbora nije bilo. Konačno je klimnuo glavom.

— Želite li da zapišete ili možda nacrtate mapu?

Holidej je uzeo notes i Klejborn je počeo da mu diktira opisujući detaljno put od Tule, koji bi im uštedeo mnogo milja i prelazak kroz najteži deo pustinje, koji bi im inače još predstojao. Pišući podatke, Holidej se u sebi osmehivao.

Sreća im je bila naklonjena jer je postojala velika šansa da na cilj ipak stignu prvi.

Kada je završio, doktor Klejborn je bio sasvim iscrpljen od napora i pustolov i njegov mali prijatelj ostavili su ga da se odmara pošto su mu prethodno obećali da će dobiti nagradu ili bar njen najveći deo.

Otišli su u hotel „Federal” i probudili portira koji je spavao u sobičku do portirske lože. Probuden iz sna, portir je ustao i zatrepao očima, ali je mahinalno zategao prsnik i namestio mašnu i manžetne.

— Gospodo...?

— Mi smo Holidej i Kato. Pretpostavljam da su sobe za nas nešto ranije rezervisane — rekao je Dok.

Portir je nabrao obrve i uzevši bliže sebi knjigu gostiju, pogledao u spisak. Onda je digao pogled i odlučno odmahnuo glavom.

— Bojim se da moram da vam kažem kako sobe nisu rezervisane, gospodo. Za današnji datum nema nikakve rezervacije na ime Holidej i Kato — portir se zadovoljno osmehnuo. — Ali, nema potrebe da brinete, gospodo. Imamo dosta soba na raspolaganju. Želite li da...?

Zastao je u pola rečenice kada je video izraz Holidejevog lica.

— Ovaj... Zar nešto nije u redu, ser?

— Od kada ste vi večeras na dužnosti? — zapitao je Dok.

— Od zalaska sunca...

— Zar mis Džindžerher nije rezervisala sobe za nas? Večeras, pre nekoliko časova, kada je iznajmila sobu za sebe?

— Mis Džindžerher, ser? Mislim da je tu nešto...

Ponovo je uzeo registar gostiju i počeo da čita odmahujući sve

vreme glavom. — Žao mi je, ser. Nikakva mis Džindžerher nije uzela sobu u ovom hotelu. Može biti da ste došli u pogrešan hotel...?

— Je li ovo jedini hotel „Federal” u gradu? — upitao je Kato odmereno.

— Jeste, ovo je jedini hotel „Federal”, ali bojim se da nije nekim slučajem...

— Mis Džindžerher je devojka oko dvadeset pet godina stara, visoka oko sto sedamdeset pet, tamnosmeđe kose, ima na sebi jahaće pantalone, prsnik od jelenske kože i mekanu flanelsku košulju. Možda je u međuvremenu navukla i jaknu, kožnu jaknu — dodao je Dok. — Odelo joj je mnogo prašnjavo.

Portir je odrečno odmahnuo glavom. — Žao mi je, gospodine, niko ko bi odgovarao tom opisu nije večeras iznajmio sobu u ovom hotelu. U stvari, imamo samo tri gosta, tri kauboja, i oni su došli posle mog stupanja na dužnost. To je sve.

Holidej se pogladio šakom po vilici i brižno nabranog čela udaljio se od portirske lože.

— Hvala — rekao je Kato portiru i pošao za Holidejem ka vratima. — Jesi li siguran da je sasvim određeno rekla da će doći ovamo?

— Da. Hotel „Federal”. Ona je to jasno rekla, a ja sam dobro čuo — začutao je. — Verovatno da je pre toga odvela svog konja u štalu — pokazao je rukom otvorena dvokrilna vrata štale na drugoj strani ulice. — Može biti da se u međuvremenu predomisli. — Najbolje bi bilo da se odmah raspitamo tamo preko puta.

Obojica su žurno izašli iz hotela i uputili se ka ogromnim dvokrilnim vratima.

Na polovini prolaza između pre-

grada Holidej je bacio pogled i spazio Ketrininog konja u jednoj pregradi. Rukom je dodirnuo Kata i žurno se uputio ka konju.

— Štalare! — doviknuo je glasno.

Odjednom su sa tavana za seno grmnula dva pucnja i kuršumi su proleteli pored njihovih glava.

Holidej se bacio na levu stranu, dok je Kato skočio na desnu, svaki u po jednu otvorenu pregradu. U međuvremenu, sa tavana je grmnula skraćena dvocevka i snop tanadi otkinuo je kišu iverki sa ograde pregrade. Nekoliko sitnih komadića drveta ogrebalo je Holideja po rukama i licu, ali je Holidej ipak izvirio iza zida pregrade i ispalio dva hica prema tavanu. Gore ispod tavanice lebdeo je gust oblak barutnog dima odmah pored ivice tavana, ali Dok nije mogao da vidi gde se strelci nalaze.

Katov teški „kolt“ je dva puta zagrmio i tanad su otkinula komade drveta sa lestvica. Duboko u senci tavana neko se kretao i žurno menjao položaj. Zatim je neko ispalio tri uzastopna brza hica iz puške prema mestu gde se skrivao Kato. Holidej je ugledao plamičak iz cevi i opalio. Začuo se nečiji krik, psovka i nekoliko sekundi kasnije jedna puška je zvečeći pala na štalski pod.

Konji u pregradama počeli su se propinjati i njišteći udarati zadnjim i prednjim nogama u drvene zidove pregrada. Pred štalom začuli su se glasovi ljudi i Holidej je jurnuo prolazom da bi promenio položaj i zauzeo poziciju u jednom pregratku bliže lestvicama preko kojih se penjalo na tavan. U trku je ispraznio revolver u pravcu tavana za seno i konačno je jednim skokom preskočio stazu između pregrada i šćućurio se u zaklon iza drvenog zida. Skraćena dvocevka

je ponovo grmnula i snop olova izrešetao je noseći stub pregrade i skoro ga prebio na dva komada.

U tom trenutku na prolaz je iznenada iskočio Kato držeći obema rukama svoj masivni „kolt“. Istog trenutka kad se našao na čistini, nanisao je i opalio. Patron sa olovnim punjenjem je grmnuo kao grom i sa tavana je poletelo seno i pleva kao da ih je poneo neki iznenadni nalet snažnog vetra.

Istovremeno je odjeknuo prigušeni krik i telo nekog čoveka zgrčeno u pojasu preletelo je preko ivice tavana. Uz potmuo udar telo je tresnulo na zemlju i ostalo da leži bez pokreta.

Tek što je ispalio hitac, Kato je skočio nazad u zaklon pregrade, a iz šestometka odjeknula su dva uzastopna pucnja i meci su se zarili oko njega. No, sada je Holidej razabrao gde se nalazi njegova meta i opalio metak iz „kolta“, zatim zategao obarač i ponovo opalio.

Kuršumi su probili tanki drveni pod tavana i neki čovek je jeknuo, uspravio se u mraku i teturavim korakom pošao napred saplićući se o naslage sena. Došavši do ivice, srušio se na vrh lestvica, instiktivno se uhvatio za njih i kliznuo naniže. No, težina tela poremetila je ravnotežu lestvica, one su se okrenule i zajedno sa ranjenikom odvojile od tavana i poletele na drugu stranu. Uz tup udar stepenice su udarile o zid štale, a telo ranjenog čoveka poletelo je sa tavana i palo na sredinu prolaza... Čovek je ostao da leži na zemlji previjaјуći se i stenјуći od bola.

— Ti izadi napolje i pobrini se za gomilu, Džoni — rekao je Holidej žurno svom prijatelju, pokazavši rukom prema grupi ljudi koja je tiskajući se izvirivala kroz velika dvokrilna vrata. On sam

pohitao je ka ranjeniku. Bio je to Marlouov pomagač, rido-kosi lupez Starki. Starki je još bio živ, ali blizu izdisaja. Oba Holidejeva metka su ga pogodila, jedan u trbuh a drugi u grudi, i oba su bila smrtonosna.

Pustolov je zabacio palcem šesir sa čela i kleknuo pored samrtnika. Pruživši ruku, dohvatio je Starkija za rame i prodrmusao ga.

— Ja tebe ne poznajem, mister. Zbog čega si pokušao da mene i mog prijatelja ubiješ iz zasede?

Starki je s naporom okrenuo glavu i već staklastim očima zagledao se u Holideja. Njegove usne, već sa tragovima krvave pene na uglovima, nekoliko puta su se bezglasno pomerile pre nego što je Holidej uspeo da razabere jedva čujne i jedva razgovetne reči.

— Marlou... — rekao je rido-kosi.

Holidej je klimnuo glavom. — On je tebe i tvog ortaka najmio da se pobrinete za nas?

Starki je jedva приметно klimnuo glavom.

— De... devojka...

Holidej u prvom momentu nije bio siguran da to što je čuo nije samo šum krkljanja u samrtnikovom grlu, ali je Starki još jednom uspeo da izgovori istu reč i tek tada pustolov je shvatio i nabrao čelo.

— Ketrin Džindžerher?

Starki je klimnuo glavom. — Hteo je da vam veže ruke. Ne možete pratiti Marloua... jer će je on... ubiti...

Holidej je energično klimnuo glavom dajući mu time na znanje da je razumeo njegove reči. — Ti i tvoj ortak bili ste samo dopunsko obezbeđenje, jer je on znao kako ću doći ovamo da potražim devojku?

Starki je počeo da klima glavom,

ali ga je kašalj prekinuo i on se čitav minut grčio i gušio u kašlju prskajući sitne kapi krvi Holideju po pantalonama i čizmama.

— Je li on pošao prema Kanjonu mesečine? — zapitao je pustolov oštro.

Starki je bez reči zurio u Holideja i nije odgovorio iako mu je Holidej nekoliko puta postavio isto pitanje. Zatim su mu se očni kapci lagano sklopili. Holidej je uzdahnuo i digao glavu jer je prolazom između boksova, vukući noge, lagano prilazio stari gradski lekar. Prišavši do ranjenika, kleknuo je i opipao mu puls, a zatim slegnuo ramenima i ustao.

— Od njega više ništa nećete saznati — rekao je. — Vi i vaš prijatelj napravili ste našem pogrebniku dobru zaradu od kako ste došli u grad, Holideje. Ako još neko vreme ostanete u gradu, neko će morati da u pomoć pozove oblasnog šerifa. U stvari, to bi već sada trebalo da učinimo.

Holidej ga je bez reči slušao puneći magacin svog revolvera.

— Samo napred, doktore. Kada on dođe, mi svakako nećemo biti tu. No ako imate nekih pritužbi, možete ih uputiti na štab rendžera u Ostinu — pokazao je rukom prema Katu. — Ovaj čovek je rendžer, predstavnik zakona.

Čupave obrve starog lekara iznenadeno su se digle. — Šta kažete, rendžer...? A, sada mi je sve jasno. Ona mlada žena koja mi je pomagala vaša je poznanica i to sigurno ima neke veze sa vašim dolaskom ovamo. No, bez obzira, kažem vam da je ta devojka izvrsna bolničarka.

Holidej je ostavio starog lekara zabavljenog svojim pričama i izašao do otvorenih dvokrilnih vrata, gde je stajao Kato sa nekolicinom građana.

— Marlou je šćepao Ketrin. Učinio je to sa namerom da nam veže ruke kako ne bismo mogli da ga pratimo. Ova dvojica u štali bili su mu samo dopunsko obezbeđenje.

Kato je napucao usne. — I šta nameravaš da radimo?

— Da podemo za njima, šta bismo drugo? Pošto imamo Klejbornovu trasu, trebalo bi da se brže krećemo nego Marlou. Ujedno, možda bi nam se u tom slučaju pružila prilika da nešto učinimo i oslobodimo Ketrin iz njegovih ruku.

— A šta ćemo sa Braunom i Duganom? Oni su ispred nas i verovatno će stići na cilj pre nas — predočio mu je Kato.

— O njima ćemo razmišljati kada stignemo u Kanjon mesečine... Sad je Ketrin moja najveća briga.

— Hoćemo li odmah da podemo?

Holidej je kratko vreme razmišljao, a onda odmahnuo glavom. — Ja ne bih to radio. Sada, po mraku, teško da možemo naći put koji nam je Klejborn dao. Bolje da se odmorimo, pa ćemo onda po danu i sa odmornim konjima nadoknaditi to što smo spavanjem izgubili.

— To mi izgleda pametno — rekao je Kato.

•

Pustinja je već skoro pobedila Kolorada Brauna.

Sada je znao gde je pogrešio... Bio je toliko lud da pokuša da pustinju pređe danju, po najvećoj vrućini. Bio je toliko nestrpljiv da stigne do Mesečine i počne potragu za zlatom da je o pustinji i opasnostima koje su u njoj vrebale jedva razmislio. Kada su on i Dugan stigli do njene ivice, on je jednostavno nastavio dalje proklinjući svog konja kome su noge propadale kroz tanku peščanu skramu i vičući na Dugana da pazi i ne ispušta vodice tovarnog konja.

Posle dosta vremena mučnog gaganja kroz suvi glib, uspeli su da za sobom ostave nanose slanog peska i zadu u pravu pustaru, ali su noge njihovih konja bile toliko izgrebane i odrane sitnim, ostrim slanim kristalima da su morali da utroše deo dragocene vode da ih operu. No tek što su prebrodili jednu opasnost, nastala je druga. Podne sa suncem u zenitu pritiskalo je neizdržljivom žegom, a sunce ih je nemilosrdno peklo neprekidnim toplotnim udarima, pa su i konjanici, kao i konji, skoro oslepeli od njihovog bleska. A onda je, kao da se diže iz okeana treptave jare, pred njima iskrsnulo nešto, neodređenih obrisa i providno. Braun je ugledao siluetu nečeg sivog, prozirnog kao sablast ili nešto slično. Izgledalo je kao da se to nešto pokreće, da se povećava i smanjuje, a u dva maha to što je video kao da je potpuno nestalo.

Posle izvesnog vremena zavesa od izmaglice treptave jare razredila se toliko da su taj čudni predmet mogli da razaberu kao veliku zupčastu stenu koja se sa tla dizala pravo uvis. Bila je to samo obična stena, ispucala i izbrazdana zubom vremena, bez ikakvog rastinja, ali i takva je bila dovoljno visoka i bacala je veliku senku. Baš to spaslo je život Braunu, Duganu i njihovim konjima.

Fosrući i spotičući se od umora, dovukli su se u senku stene i skljkali na zemlju da bi tu predremali celo posle podne. Da nisu naišli na taj zaklon i da su nastavili da hodaju kroz popodnevnu žegu, činilo im se da bi im mozak provrio u lobanjama. No u svakom slučaju, vrlo verovatno neko od njih, ili možda svi, ne bi dočekali živi dolazak mraka.

U zalazak sunca Braun se ispeo do vrha stene, a za to vreme Du-

gan je naložio vatru i pripremio večeru. Uprkos durbinu kojim se služio, Braun nije bio sasvim siguran, ali mu se činilo da je negde daleko na ivici slane peščane pustinje zapazio neko kretanje. Od užarenih kristala dizala se i dalje suviše velika toplota i od poigravanja ugrejanog vazduha bilo je teško sa sigurnošću razabrati predmete u daljini, ali Braun je računao da jedini pouzdan način razmišljanja nalaže pretpostavku da se tamo radilo o konjanicima. Može biti da su se Marlou i Veber na neki način dočepali konja, ili su to možda bili Holidej i Kato. U svakom slučaju, ako bi kretanje u pustinji bilo stvarnost a ne optička varka, to je značilo da mogu očekivati neprilike.

Posle večere krenuli su dalje kroz pustaru orijentišući se prema zvezdama na vedrom tamnom nebu. Po njima odredili su opšti pravac prema Kanjonu mesečine i kroz noćnu tamu nastavili što su brže mogli.

— Kada budemo prešli preko, lako ćemo naći put i do samog klanca — objašnjavao je Braun Duganu dok su jahali kroz prohladnu pustinjsku noć. — Ako budemo imali vremena, mi ćemo odmah početi da tražimo blago. Ali, ako zapazimo neki oblak prašine iza nas, što će značiti da nas gonioци sustižu i ako ti gonioци budu previše blizu da bi nam to odgovaralo, mi ćemo im onda postaviti zasedu. Samo, ovaj put ne sme biti promašaja. Oduvaćemo kuršumima sve, i ljude i životinje, i ostavićemo ih da budu hrana lešinarima. Jedino tako bićemo sigurni.

Dugan je iskrivio usne u zao smeh i potapšao šakom kundak svoje teške puške. — Još uvek imam jedan metak sa specijalnim punjenjem.

— Znam, ali ovaj put nećemo ih gađati sa velike daljine. Pustićemo ih da nam priđu na običan pusko-met. Ne smemo sebi dopustiti ni najmanju grešku. Da bismo našli blago, možda će nam biti potrebno dosta vremena, a ako nam neko bude za vratom, mi vremena nećemo imati. A sve što se na brzinu radi, to je kuso i zato ovoga puta moramo problem rešiti temeljno i jednom za svagda.

Braun je ozbiljno zaklimao glavom. Dugan je pripadao onoj vrsti ljudi na koje se čovek mogao osloniti ako ih ima pored sebe. Dugana se nije ticalo koliko će puta povući obarač i koliko će smrtonosnih metaka ispaliti na cilj ako mu to omogućava da dobije ono što želi.

U tom raspoloženju nastavili su da jasu ka Kanjonu mesečine.

IX

Predstojeći prelazak pustinje obeshrabrio je i uplasio Ketrin Džindžerher.

Ležala je u logoru na ivici slane peščane pustinje i posmatrala kako se bleđa sivkasta svetlost dana na istoku lagano širi ivicom horizonta i osvaja sve veći i veći deo tamnog neba. Taj bleđi sjaj izgledao je tako ujednačeno ravan i bez uočljivih granica kao da dolazi sa nekog drugog sveta. Ležala je vezanih ruku i nogu, umorna od uzaludnih napora činjenih u toku cele noći da se oslobodi veza.

Odmah u početku noći pokušala je da trljanjem o stenu prestruže konopce na rukama, ali uspela je samo da izgrebe i povredi kožu na zglobovima. Ketrin je bila gipka devojka jer je uvek u privatnom životu radila telesne vežbe za održavanje vitke linije i savitljivosti udova. U jednom momentu poku-

šala je da prstima odveže konopce koji su joj vezivali ruke, ali su konopci bili tako čvrsto vezani da je samo polomila nokte bez ikakvog rezultata. Posle izvesnog vremena, od stiska konopca i slabe cirkulacije krvi ruke su joj potpuno utrnule i nije ih više osećala kao svoje.

Marlou i Veber spavali su sa druge strane male logorske vatre koju su zapalili i ona je pomišljala da spusti ruke blizu vatre i konopce pritisne na žar. Ali, nije imala hrabrosti za to. Znala je da ne bi mogla da izdrži bol pečenja živog mesa, čak ni ako bi na kraju tog pakla bila nagrađena mogućnošću da pobjegne i spase glavu...

Od iscrpenosti je zapala u neku vrstu dremeža i probudila se na vreme da vidi prve predznake dolazećeg novog dana na istočnom nebu. Mrzela je pustinju. Ne tako davno, kada je putovala diližansom, desilo joj se da je diližansa zalutala u peščanoj oluji i to je zamalo koštalo života sve putnike i posadu diližanse, uključujući i četvoropreg snažnih konja. Mrzela je onu suvu, kristalno blistavu žegu, nedostatak vode i stravičan osećaj dehidriranosti tela... A iznad svega, najviše je mrzela onaj ubistveni neprekidni blesak užarenog sunca, koji je palio oči i prodirao sve do mozga.

Ketrin je poskočila kada se Marlou odjednom pomerio i seo na svom ležaju. Krčmar je bacio pogled na nepomičnog Vebera i pogladio šakom neobrijano lice.

— Vebe?

— Budan sam — rekao je revolveraš tiho i odbacivši čebe sa sebe, otkrio da je sve vreme spavao sa „koltom“ u ruci. Pogledao je netremice devojkicu. — Budan sam već više od jednog časa.

Marlou je bezvoljno promumlao.

— Hajde da nešto prezalogajimo, pa da krenemo pre nego što sunce pripeče — ustao je sa ležaja i obišavši oko vatrišta, došao do Ketrin. — Odvezaću ti ruke kako bi mogla da se umiješ i ostalo. A onda ćeš nam pripremiti neki dobar doručak, važi? Ti to znaš. Treba dobro da se nahranimo jer je ovo poslednja prilika da pojedemo čestit zalogaj sve dok ne predemo pustinju.

Ketrin je uradila ono što joj je rečeno i nije ni pokušala da pobjegne mada je pokušala da sakrije jedan kuhinjski nož koji je bio uvijen zajedno sa suvim mesom. Veber je to primetio i jednostavno je prišao i pritisnuo joj ruku čizmom kada je pokušala da nož sakrije ispod svog šešira koji se nalazio na zemlji. Pogledao ju je ledeno hladnim očima i lagano pojačao pritisak noge toliko da je Ketrin imala utisak da će joj šaka i zglavak biti zgnječeni na kamenom tlu.

Marlou je nepomično stajao i posmatrao kako se ona uvija i grči, da bi na kraju kriknula od bola uzaludno pokušavajući da izvuče ruku ispod snažno pritisnute revolveraševe čizme.

Veber ju je i dalje držao pritisnutu nogom, ne skidajući sve vreme pogled ledenih očiju sa njenog lica. Tek posle nekoliko sekundi on se sagnuo i uzeo nož ispod njenog šešira. Onda ju je ravnoću udario nadlanicom po licu i ona je pala na leđa, a iz naprsle usne počeo joj se slivati tanak mlaz krvi.

Ta pretnja, a Ketrin je znala da to nije samo gola pretnja, bila je dovoljna da je odvraća od svakog nepromišljenog poteza.

— Tamo dalje na istoku ima jedna visoka, velika stena — rekao je Marlou. — Hoću da do podne stignemo tamo. Ako ne stignemo

da se zaklonimo u njen hlad, žega i sunčani zraci će nas sigurno usmrtiti. Koliko je meni poznato, ta stena nudi jedini zaklon od sunca između peščane pustinje i Kanjona mesečine. Kad stignemo tamo, odmorimo se u hladu do zalaska sunca i krenućemo kroz pustaru prema Kanjonu mesečine po noći. Noć će biti zvezdana i hladovita, pogodna za putovanje. Posle toga možemo računati da smo ono najteže prebrodili, Vebe.

— Ispred nas su još uvek Braun i Dugan, a mi ne znamo tačno gde se nalaze — predočio mu je na to Veber, ozbiljniji nego ikada. Usne su mu bile izvijene u zao, zlokoban grč.

— To je dobro. Pustićemo ih da za nas obave deo posla, a onda ćemo se pojaviti i preuzeti stvar u svoje ruke.

Veber je zadovoljno klimnuo glavom. To mu je zvučalo sasvim prihvatljivo.

— Nadajmo se da su Starki i Felon sredili onu dvojicu, pustolova i rendžera — rekao je.

Marlou se osmehnuo krajem usana i letimice pogledao Ketrin. — Njih dvojica su vrlo vešti da nekome postave zasedu, ali ako su Holidej i Kato uspeli da im izmaknu, mi još uvek u rukama imamo jedan krupan adut.

Ketrin se smučilo od načina kako ju je Marlou pogledao. Znala je da ova dvojica zlikovaca nisu nimalo sentimentalni i da će je ubiti bez obzira kako se stvar bude završila. Sem možda...

U izvesnom smislu, saznanje o toj neumitnoj sudbini, sa kojom se morala suočiti, bilo je za nju izvesno olakšanje. To je značilo da ništa neće izgubiti ako pokuša da pobjegne... ili bar ako pokuša da osujeti Marlouove planove. Bilo šta da postigne što bi Holideja i Kata

odvratilo da ulete u neku novu zamku, bilo bi već veliki uspeh. Čak i ako bi pala mrtva, to bi im samo olakšalo položaj. Više ne bi imali razloga da strahuju za nju i tada bi Marloua i Vebera sigurno stigla zaslužena kazna.

Razmišljajući o tim mogućnostima, gledala je kako pored njih promiču milje naslaga blistavog kristalnog peska i kako sve više zalaze u pustaru čija je slika podrhtavala u treptavoj jari.

•

Kada su sutradan rano ujutru Holidej i Kato izjahali iz grada, stari lekar je nešto čeprkao u svom vrtu. Holidej je priterao konja do ograde i zapitao ga o stanju dvoje njegovih pacijenata.

— Klejborn će se vratiti u Ostin još danas popodnevnom dilizansom — rekao im je doktor. — Što se tiče žene... E, ona će izvesno vreme morati da ostane na lečenju.

— Mislite li da će sa njom biti sve u redu?

Doktor je slegnuo ramenima. — U fizičkom smislu ona će se oporaviti. Za izvesno vreme. Što se tiče njenog psihičkog stanja, nisam siguran da će sve ići tako glatko. Već zapažam neki čudan odsjaj u njenim očima. To mi ne sluti na dobro.

— Je li svesna?

— Da, svesna je... ali odbija da komunicira sa okolinom, neće da govori. Do sada nije progovorila ni jednu reč i sve vreme samo zuri pred sebe. To mi ne sluti na dobro. Mislim da bi joj sada bila neophodna neka ženska osoba sa kojom bi mogla otvoreno da progovori... možda da se izjada i da iz sebe izlije gorčinu patnje. Znam jednu ženu u gradu za koju mislim da bi odgovarala toj svrsi. U sadašnjem stanju stvari mislim da bi

bilo glavno navesti pacijentkinju da se otvori, da izlije bol i jad.

— Čuo sam nešto o tome, doktore, i prepustain je vašoj umesnosti — rekao je Holidej i kratkim pokretom ruke pozdravio doktora. Zaum je mrgodnog lica odjario za Katom, koji je već odmicao vodeći tovarnog konja za sobom. Bio je gnevan. Vredelo bi ako bi mogao da Kolorada Brauna pogleda preko nišana. Sada mu izgubljeno zlato nije više tako važno, neka ga nosi vrag. Zeleo je samo da sa lica zemlje nestane zver koja je mogla razoriti i uništiti život jednog ljudskog bića... Pred očima mu se pojavila slika njegove Ketrin, koja se nalazila u vlasu Marloua, životinje ništa manje nego što je Kolorado Braun. Tek sa velikim naporom uspeo je da tu sliku odagna ispred svojih očiju.

Put koji im je Klejborn opisao prolazio je u širokom luku oko grada i pružao se u severnom pravcu, da bi onda zavio prema zapadu, kasnije blago skrenuo ka jugozapadu i konačno, posle dosta pređenih milja, zavio sasvim prema jugu.

Taj put najvećim delom obilazio je pustinju, ali bilo je delova gde se moralo preći preko kamenitih goleti.

Negde oko podne stigli su do jednog takvog dela i odblesak užarenog sunca na kamenitom tlu zapazio se još jedan čas pre nego što su putnici došli u njegovu blizinu. Posmatrajući predeo pred njima, Holidej je zabacio šešir više na čelo.

— Lep komadić pakla. Sad treba da odlučimo da li ćemo odmah poći ili da sačekamo kasno popodne i pređemo pustinju noću.

Kato je klimnuo glavom i pogladio se rukom po vilici.

— Put skreće. Misliš li da bismo ga mogli pratiti noću?

— Mislim da ćemo morati — rekao je Dok lagano. — Pogledaj kako jara podrhtava — sjahao je, zagazio u pesak i zaronio rukom u dubinu.

— Pesak je mnogo vruć. Imaćemo muke sa konjskim nogama. Moraćemo da sačekamo dok malo zahлади. Džoni.

— A kako bi bilo da potražimo neki zaobilazni put?

Holidej je osmotrio predeo oko pustinje. — Da, mogli bismo preći deo puta, a onda bočno preseći preko pustare.

Plan im je bio da krenu ivicom brežuljkastog terena koji je ivičio pustinju. Ali ih je teren sastavljen od oštih stena odveo dalje u brda nego što su želeli. U jednom momentu oni su se našli dosta visoko i daleko od ravnice.

— Ne valja — rekao je Kato zagledajući mapu. — Izgleda da smo uzalud gubili vreme... Teren mi nije izgledao tako nezgodan.

— Daj da još jednom pogledam tu mapu — rekao je Dok i zagledao se u skicu predela. — Daa... Ovde smo pogrešili, vidiš? Skrenuli smo na sever oko ove velike stene sa sedlastim vrhom i izbili smo na prevoj. Jahali smo onda prevojem i pošli uzbrdo. Ako sada pređemo negde prevoj, još uvek ćemo biti sasvim blizu pustare... Negde ovde.

Pokazao je prstom mesto na mapi i Kato je klimnuo glavom. Vratili su se nazad nekih pola milje i tako izgubili nekoliko časova. Sunce se već klonilo zapadu.

Posle još jednog časa pustinja se počela naglo hladiti i tragači su založili vatru, pripremili sebi obilnu večeru i dosta jake kafe, jer nisu nameravali da se više zadržavaju dok ne pređu pustinju.

Proverili su svoju opremu i otresli prašinu sa odela. Želeli su da prelazak preko pustinje bude što lakši i udobniji za njih i konje. Pošto su konjima dali nekoliko gutljaja vode iz čaturica i poslednji put proverili opremu i oružje, pojavili su i pošli na noćni prelazak slane pustinje.

Iza tog dela pustare nalazio se Kanjon mesečine. Kanjon mesečine, nestalo blago... i Ketrin Džindžerher.

*

Kanjon mesečine bio je ogroman, prostirao se na mnogo stotina akara ravnog terena okruženog izlomljenim, neprohodnim planinskim masivom, mestimično prošaranim izukrštanim zmijolikim nizovima stena i gomilama krupnog i sitnog kamenja.

Vetar je počeo da nosi pesak sa pešćanih duna. Zatim je počeo da duva u krug i da pravi vazdušne vrtloge, tako da je ubrzo nad celim kanjonom, koji se pre mogao nazvati prostranom kotlinom, lebdeo crvenkast oblak sitne pešćane prašine.

Jara zagušena prašinom ubrzo je postala gusta i svakog časa postajala je sve gušća. Sunce je žarilo sa neba, temperatura je rasla i vetar je počeo tiho da zavija kroz tesne plitke kanjone i preko zupčastih kamenih prevoja. Taj šum sve više je ličio na tiho jaukanje, koje je sve jači vetar nosio ka planinskim liticama.

Sa sve jačim jaukanjem vetra, sve više peska dizalo se sa pešćanih duna zasipajući padine, a najfinija prašina dizala se dalje uvis, da bi kasnije prekrila ceo ogroman kanjon.

Na jednom izlomljenom uzvišenju Braun i Dugan su zategli vodice svojih konja prekrivenih prašinom i potocima znoja i zagledali

se u oblake sitnog peska nošenog olujnim vetrom.

— Kako ćemo, do đavola, naći taj karavan u ovom paklu? — zapitao je Dugan brišući slanu prašinu sa svog sivog lica. Njegove crne oči izgledale su još crnje i tvrđe na sivkastoj beloj površini prašnjavog lica.

— Vreme će se raščistiti — rekao je Braun samouvereno. — Nisam prešao ovoliki put da bih dopustio da me nešto malo prašine omete — nakašljao se i pljunuo šumno, očistivši grlo pre nego što je uzeo čaturicu sa vodom i promućkao usta. — Prešli smo pola pustinje, progutali smo vagon prašine i zlato je negde tu, u blizini. Peščana oluja neće me sprečiti da ga se dočepam. Ako bude potrebno, čekaćemo.

Dugan je izgledao sumnjičav, ali je bio spreman da prihvati Braunovo gledište. Bili su suviše blizu bogatstva da bi odustali bez borbe.

Oslonivši se rukama na kuk, obojica su se okrenuli u sedlima i pogledali predeo kroz koji su prošli.

Odjednom, Dugan se ukočio.

— Pogledaj tamo — rekao je pokazujući prstom.

Braun je zažmirio, izdigao se u uzengijama i zaklonio rukom oči od sunca. A onda je ugledao ono što mu je Dugan pokazao... Jedva se naziralo kroz koprenu peščane izmaglice. Opsovao je i uzevši iz bisaga durbin, obrisao sočiva i prišeo durbin očima.

— Tri konjanika, do đavola.

— Tri?

Dugan je nabrao obrve i pružio ruku za durbin. Pažljivo je osmotrio pokretne mrlje u daljini.

— Jedno je žena.

— Žena? — zapitao je Braun začuđeno. — Ko?

— Suviše je daleko da joj razaberem lice, ali jedno je sigurno že-

na — Dugan je vratio durbin Braunu. — Idu pravo ovamo. To su sigurno ili Marlou i Veber ili onaj pustolov Holidej i rendžer.

Eraun se počeo vrhom kažiprsta po bradi.

— Ako su to Holidej i Kato — rekao je lagano — onda je moguće da je ta žena Ketrin Džindžerher.

Dugan ga je oštro pogledao. — Do đavola, ne verujem da bi oni bili tako ludi da tu devojkicu dovedu ovamo, u ovakav pakao.

— Možda ne bi... ali ona je vrlo svoeglava i svojevoljna osoba. Ide tamo gde se njoj sviđa nimalo je nije briga šta neko drugi kaže.

Dugan je naduo obraze i lagano zavrteo glavom. — Ako si ti u pravu, onda smo mi u opasnosti.

— Možda i nismo — rekao je na to Braun. — Najverovatnije da to nije Ketrin Džindžerher, ali ako jeste... Imaćemo u rukama taoca koji će nam garantovati bezbednost. Moći ćemo na miru da tražimo blago, bez straha da će nam neko prići i pokušati da nas spreči da predemo granicu pošto pronademo blago... Naravno, ukoliko je se dočepamo.

Dugan je još uvek izgledao sumnjičav. — To mi se ne sviđa, Kolorado. Sve mi se čini da ćemo se uvaliti u veliku nepriliku.

— Samo ti sve prepusti meni. Prvo treba da zaustavimo te konjanike. Tek posle toga videćemo ko je ta žena i videćemo kada i gde da krenemo.

Dugan se bezglasno osmehnuo. — Biće mi osobito zadovoljstvo da raznesem Holideja ovim metkom sa specijalnim punjenjem.

— A meni će biti osobito zadovoljstvo da to vidim — rekao je Braun ozbiljno. — Ali ne sa ovako velikog rastojanja. Moglo bi se desiti da pogodimo samo jednog, a da nam drugi pobegne sa devojkicom.

Hoću da ih obojicu sredimo. I sređićemo ih bez obzira ko su... Naravno i devojkicu, ako nije Ketrin Džindžerher. Jasno?

Dugan je bez reči klimnuo glavom. Već je vadio svoju „springfildku“ iz futrole na sedlu i osmehivao se pri pomisli šta će učiniti kuršum teškog kalibra ispaljen iz metka sa specijalnim punjenjem.

X

Približivši se prstenastom lancu planina, za koji su znali da okružuje teren nazvan Kanjon mesečine, Marlou i Veber su usporili hod svojih konja.

Ketrin Džindžerher jahala je između njih i kada su usporili, oni joj nisu dozvolili da izbiže na čelo kolone. Veber se pružio i dohvatio vodice njenog konja, a ona je bila suviše iscrpljena da bi nešto protestovala.

Bila je zabrinuta što se Holidej do tada nije pojavio. Marlou je nekoliko puta zastao da osmotri put iza njih; tamo nije bilo nikakvih znakova da ih neko prati. Vlasnik saluna bio je zadovoljan i potvrdio je Veberu da je njegova ideja o ostavljanju Starkija i Felona bila mudar potez.

— A gde su onda oni? — zapitao je Veber. — Trebalo je da dođu za nama i obaveste nas šta su uradili.

Marlou se zlobno osmehnuo. — Nisam rekao da će oni ostati živi. Verovatno su poginuli. To je meni sasvim svejedno, u stvari više nam odgovara!

Veber je slegnuo ramenima, ali se Ketrin učinilo da je izgledao nespokojan. Veber je bio oprezan čovek i više bi voleo da ima siguran dokaz da su pustolov i rendžer mrtvi. To joj je davalo izvesnu nadu, ali brinula se da je Marlou verovatno u pravu. Najverovatnije da

su pustolov i mali rendžer poginuli u štali...

Pred njima se dizao planinski lanac koji je okruživao Kanjon mesečine, a iza njega nalazilo se blago. Kako su se primicali, sve više je izgledalo da Marlou postaje slep za sve drugo sem za tu činjenicu. Hteo je da odmah predu na drugu stranu, ali je Veber bio oprezniji i upozorio vlasnika saluna da su Braun i Dugan ipak negde u blizini.

— Sem toga, imaju onu vražju dalekometnu pušku — dodao je.

Marlou je osmotrio brdski prevoj durbinom i odmahnuvši glavom, pružio durbin Veberu.

— Nema ničega. Oni su sigurno već u dolji i traže zlato. Braun neće utrošiti ni trenutak vremena motajući se po brdima.

— Ja bih utrošio — rekao je Veber.

— Svakako. Ali, Braun nije tako oprezan kao ti. Hajdemo. Vidim jedan put ka prevoju — Marlou je uzeo vodice Ketrininog konja i zagledao se u njeno smrknuto lice. — Od sada budi pametna, mala damo. Radi ono što ti se kaže, pa ćeš možda ostati živa.

Stigavši na polovinu padine, Veber je usporio i izvukao pušku iz futrole. Marlou je jahao napred, a Ketrin između njih, i u tom poretku oni su nastavili uzbrdo ka planinskom prevoju.

•

U Kanjonu mesečine besnela je prava peščana oluja. Vetar je zavijao i stenjao kroz pukotine u stenama uvala, a prašina i sitan pesak kovitlali su se u ogromnim vazдушnim vrtlozima koji su dizali čitave tone prašine sa tla ogromne doline.

Neprekidna reka finog peska tekla je preko vrha prevoja i pretvarala se gdegdje u minijaturne gle-

čere koji su se niz padine slivali nazad u dolinu ili na drugu stranu. U tom uskomešanom moru pojedine dune i brda peska dizali su se i bivali prenošeni na neka druga mesta. Poznavaoći tog kraja nazivali su tu pojavu „Pokretna brda”.

Te noći mnoge peščane dune u mesečini promenile su svoj položaj nošene snažnim vetrom koji se svakog minuta pojačavao.

Holidej i Kato jahali su zgrčeni i pogureni na sedlima. Vetar im je duvao u leđa. Ali, sitne čestice peščane prašine nalazile su rupe kroz njihove maramice i dospevale u nozdrve i grlo stvarajući u njihovim ustima bljutav ukus blata...

Holidej se nagnuo u sedlu i dohvatio Kata za ruku. Prišao je ustima sasvim blizu Katovom uhu i viknuo da bi nadjačao urlanje vetra.

— U ovakvoj oluji nemoguće je naći orijentacione tačke. Najbolje bi bilo da potražimo neki zaklon i sklonimo se dok oluja prođe.

— Klejborn je rekao da je Ridžen bio mišljenja da oluje ovde mogu duvati danima — doviknuo mu je Kato i negove reči poneo je nalet urlajućeg vetra.

Holidej se zgrčio zaklanjajući lice od naleta peska koji je bockao kao hiljade sitnih iglica.

— Peščana brda se premeštaju i kada se oluja stiša, sve će izgledati drugačije. Najviše me brine što možda nećemo moći da nađemo Ketrin. Ukoliko je duže ostavimo sa Marlouom, utoliko je veća verovatnoća da će joj se nešto loše dogoditi. Možemo u ovoj oluji jahati nedeljama, a da ne nađemo nikakav trag od njih.

Kato je klimnuo glavom i pod maramicom koja mu je zaklanjala lice njegove usne su se ogorčeno stisnule. Kad bi samo mogao da

zna gde će se pojaviti kad pređu pustinju.

— Ako stignemo do brdskog prevoja, naći ćemo se iznad pešćanih oblaka, pa ćemo moći da vidimo — rekao je Kato.

— Ali, možemo polomiti vratove ako se po ovom kijametu budemo penjali. Ne preostaje nam ništa drugo nego da se sklonimo dok ovo ne prođe.

— To bi trebalo da uradimo, Holideje. Ali, mene strašno kopka da se dočepam prevoja, ako je s tobom isti slučaj.

Holidej se osmehnuo ispod maramice. — Hvala, amigo. Sa malo sreće videćemo ih kad se pojave.

Pošli su kroz pešćanu oluju ka zupčastim siluetama brdskog prevoja, ali kada su počeli da se penju, vetar je odjednom prestao. Možda su nekim slučajem naišli na džep tišine, na mali procep u uskovitlanoj besnoj oluji.

Odjednom su začuli snažan potmulo pucanj koji je dolazio sa vrha i širio se celom dužinom prevoja. Odmah iza tog potmulog treska odjeknuo je kratak prodoran krik, koji je mogao biti jauk vetra, ali isto tako i krik umirućeg čoveka.

Pustolov i mali rendžer izmenjali su poglede i ponovo poterali konje uz padinu, ali brže, ostavljajući tovarnog konja iza sebe, svesni da će on naći sebi zaklon i skloniti se dok bura prođe.

Ležeći između stena, Dugan je držao kundak „springfild” puške čvrsto pritisnut uz obraz i posmatrao Marloua, devojkicu i Vebera, koji su se približavali iz pustare.

Malo iza i nešto iznad njega u stenama je čučao i Braun sa krajem cevi svoje „vinčesterke” oslovnjene na stenu pred sobom. Sitna prašina padala je iz vazduha.

— Prvo smakni Vebera — rekao je Braun. — On je opasan.

— Ne, više... nije — rekao je Dugan slažući reč po reč dok je ciljao kroz nišan na revolveraša. Držeći prst upola zategnut na okidaču, on je uzdahnuo, do polovine ispuštio vazduh iz pluća, zatim zastao i pritisnuo okidač do kraja. Istog trenutka grunuo je potmuli tresak i Duganovo ogromno telo bilo je odbačeno sa stene nekih desetak stopa unazad. Udarivši u stenu iza njih, Dugan se skljkao na tlo i Braun je užasnuto pogledao Duganovo raskomadano lice... i komad zatvarača puške koji je virio iz njegovog čela iznad desnog oka. Dugan je očigledno bio mrtav, ali da je njegovo telo još jednom uzdrhtalo i okrenulo se na stomak. Iz njegove raznete glave pocurela je krv praveći na pesku sve širu crvenu lokvu.

Braunu je zazvonilo u ušima i on se odjednom osetio ošamućen i slab. Pogledao je tamo gde je maločas ležao Dugan sa svojom „springfild” puškom.

Ogromna puška bila je raskomadana, a komadi razbacani na širem prostoru. Stari naboj sa specijalnim punjenjem bio je ovoga puta preterano nabijen barutom i eksplodirao je u cevi.

To je upozorilo Vebera i Marloua, i Braun je odjednom shvatio da je, izašavši iz zaklona, sasvim otkriven. Zgrabivši vodice Ketrininih konja, poveo ga je u zaklon. Veber je istog trenutka primeo pušku ramenu, ali je Braun već bio u zaklonu. Puška je grmnula, ali je metak samo napravio ogrebotinu na steni. Šok od iznenadne Duganove strašne smrti zbunio je Brauna i on više nije bio u stanju da pravilno razmišlja. Ispalio je jedan za drugim nekoliko hitaca, ni-

padinu, a onda, skačući s kamena na kamen, potrčao ka svom konju.

Veber je mamuznuo svog konja da krene uz padinu. Ugledavši Brauna opalio je hitac za njim i digao prašinu sa begunčevog šešira. Braun se pognuo i pao, i puška mu je ispala iz ruku. Sledeći Veberov metak odbacio je pušku dalje i Braun se preko nekih stena glavačke bacio u zaklon.

Veber je jurnuo ka konjima i hladnokrvno ih pobio. Sada više nije bilo mogućnosti za bekstvo, sem u Kanjon mesečine i peščanu oluju.

Braun se bezobzirce sjurio niz padinu i praćen Veberovim kuršumima koji su mu zviždali oko ušiju, nestao u uskovitlanim oblacima peščane prašine.

Marlou je sustigao Vebera vučući za sobom Ketrininog konja. — Moramo ga uhvatiti — izustio je resko. — Ne smemo ga pustiti da ostane na slobodi. Mogao bi nas pobiti iz zasede.

Veber je klimnuo glavom i ubacio metak u cev puške. — Ja ću poći za njim. Ti preseči nizbrdo i pazi da ga sačekaš ako se pojavi.

— O ke, ali dobro pogledaj pre nego što opališ — doviknuo je Marlou za revolverašem koji je bez odgovora nestao u oblacima prašine. Marlou se onda obratio Ketrin. — A sad ću da ti vežem ruke za sedlo. gospodice, ne bih hteo da te izgubim pre nego što budem siguran da od tebe više nemam nikakve koristi.

Ketrin je pokušala da se odupre, ali ju je Marlou ošamario nadlaničom i stručnjački joj vezao ruke za jabuku sedla. Zatim je poveo njenog konja tamo kuda je Veber nestao i pošto se kratko dvoumio, pojahao niz padinu u peščanu oluju.

Holidej i Kato stigli su do prevoja, gde je bilo znatno vidljivije. Izronivši iznad gustih slojeva prašine, Holidej je ugledao konjanike kako zamiću u peščani oblak stotinu metara niže od njega.

Odmah je prepoznao Ketrin i primetio da je vezana za sedlo.

I Kato ju je video i davši Holideju rukom znak „napred”, poterao svog konja niz padinu u Kanjon mesečine.

Ugledao je takođe nešto što mu je ličilo na čoveka u hodu... Pošto se stušio nekoliko stotina stopa. Braun je skrenuo desno i tim pravcem išao trideset metara, a onda ponovo krenuo naniže. No, odjednom se iz oblaka peska pojavilo nešto. Neka tamna silueta koja se ustremila pravo ka njemu.

Braun je zažmirio i razabrao čoveka na konju sa ogromnim revolverom u ruci. Ubica je potegao svoj „kolt” i opalio, ali je pucanj „kolta” bio prigušen grmljavinom Katovog metka sa specijalnim punjenjem.

Pun snop tanadi pogodio je Brauna u grudi. Udar je bacio njegovo telo dva metra unazad, a glava je klonula na polomljenoj raskomadanoj kičmi.

Braun je bio mrtav pre nego što je dodirnuo tlo i Kato je zategao vodice, ali nije mogao da zaustavi konja da ne nagazi na telo. Rendžer se nagnuo u sedlu i osmotrio ogromnu ranu koja je zjapila na Braunovim grudima, a onda je mirno izbacio praznu čauru i stavio nov patron.

Pucnji revolvera uzbunili su ostale. Već skoro na dnu padine, Veber je zategao vodice i skrenuvši konja, poterao naviše. Marlou je stao, a onda je i on pošao u pravcu zvuka vukući Ketrin za sobom.

Ona se osmehnula. Pucnji su za nju značili da Holidej i Kato nisu

poginuli u zasedi. Jahala je radosna u duši, naprežući ruke u želji da se oslobodi i nešto pomogne.

Nije joj pošlo za rukom da oslobodi ruke, ali je naglo podbola svog konja petama i poterala ga na Marlouovog konja, koji je išao ispred nje. Vlasnik saluna nije očekivao iznenadni sudar. Kriknuo je i ispao iz sedla kao izbačen iz kaptulta. Vrtlozi peska su ga sakrili i Ketrin je kolenima poterala konja niz padinu.

Marlou je nastavio da se kotrlja i tumba niz padinu trudeći se uzaludno da zaustavi pad...

Veber je čuo Marlouov krik i trzanjem vođica usmerio svog konja uz padinu. Životinja je kratko njisnula jer ju je po licu ošinio nalet vetra i peska. Pokušala je da se okrene i pođe nazad, ali ju je Veber nemilosrdno gonio napred tražeći žmirećim očima neki znak o svom prijatelju.

I Holidej je bio privučen krikom i došavši u blizinu kritičnog mesta, ugledao je siluetu nekog konjanika koji je jahao ka njemu. Cev njegovog revolvera se digla i kažiprst se spustio na okidač. U poslednjem trenutku uspeo je da za nekoliko santimetara skrene u stranu i kuršum je zamalo promašio zaprepašćenu Ketrin. Ona je kratko kriknula i istog momenta konji su im se sudarili. Oba konja su se uspravila na zadnje noge i pala na stranu. Ketrin je padajući još jednom kriknula, a Holidej je uz tup udar pao na zemlju. Nizbrdica ga je ponela i on se počeo kotrljati, ali je uspeo da se zadrži i dohvati Ketrin.

Držao ju je čvrsto nekoliko trenutaka, a onda je okrenuo i počeo da joj odvezuje ruke. Na njenu sreću, pri padu konja konopac se smakao sa jabuke sedla.

Nešto niže na padini Veber je čuo devojčin krik i pucanj Holidejevog revolvera. Okrenuo je konja u tom pravcu i ugledao siluetu nekog čoveka u zakovitlanim oblaci-
ma peska. Silueta je opalila na Vebera hitac iz revolvera i Veber se sagnuo i odgovorio hicem iz puške. Senka se trgla i od udara olova okrenula se oko sebe, a Veber je opalio još dva hica u telo.

Tek kad je zaustavio konja porred leša, shvatio je da je ubio Marloua. Stisnuo je usne. U tom trenutku kamenčić se skotrljao niz padinu. Istog momenta on je okrenuo pušku u tom pravcu i kroz koprenu peska ugledao je dve osobe. Nije moglo biti nikakve zabune. Bili su to Holidej i devojka.

Holidej je primetio Veberov pokret i levom rukom grubo odgurao Ketrin na zemlju dok je desnom rukom potegao revolver. Njegov „kolt“ je dva puta planuo i Veber se kao polomljen prevrnuo preko konjskih sapi. Uz tup udar pao je na pesak i pokušao da se pridigne, zureći sa nevericom u pustolova. Ali, bio je suviše slab i suviše blizu smrti da bi bio sposoban za dalju borbu. Srušio se na zemlju i kada je Holidej sa rukom oko devojčinog struka zastao iza njega, Veber je bio mrtav.

U tome je i Kato dojahao!

— Ja sam sredio Brauna — obavio je mirnim glasom.

— Onda su svi sređeni — rekao je Holidej i osmehnuo se umornoj i klonuloj Ketrin. — A što se tiče blaga — dodao je zureći u kovitlave vrtloge peska — ono sada potpuno pripada pustinji. Kada se ova peščana oluja završi, nestali karavan biće zakopan ispod trideset stopa peska. Nećemo ga naći, to je izvesno. Verovatno ga nikada niko neće pronaći.

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

TI SAMO MISLIŠ NA DANAS!
NIKAD NE RAZMIŠLJAŠ OTOME
ŠTA ĆE BITI SUTRA!

U PRAVU JE...

7-29

IDI STAVI OVO BURE
NA LED.

DICK BROWNE

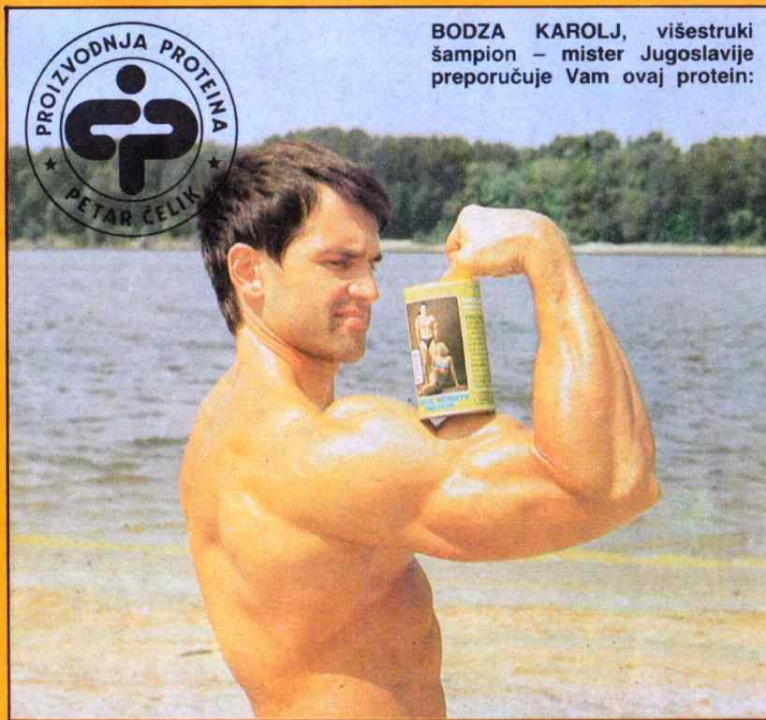
© King Features Syndicate, Inc., 1977

ORIGINAL MUSCLE DENSITY PROTEIN

Garancija za uspešan trening

Da bi čovečije telo bilo u stanju da sačuva funkcionalne sposobnosti, neophodno mu je potrebna dovoljna količina vrednog proteina. Upotrebom prevelike količine hrane, opterećuje se probavni sistem, a posledica toga je stvaranje naslaga potkožnog masnog tkiva. Da bi se ovo izbeglo, te da bi telo bilo snabdeveno svim neophodno potrebnim hranljivim materijama u DOVOLJNOJ KOLIČINI, od strane stručnjaka se preporučuje hrana u koncentrisanom obliku.

Količina proteina koja je neophodna sportistima raznih disciplina, nije ista. Oni koji žele da razviju veliku mišićnu masu i snagu, kao građivni materijal moraju u organizam unositi veću količinu proteina. Zajedničko za sve sportiste je da 20 do 30 odsto svih kalorija moraju pokriti iz belančevinskog dela ishrane. Dve trećine belančevina moraju biti životinjskog, a jedna trećina biljnog porekla. Zato čuvene atletske zvezde čak izjavljuju da je sportski uspeh do 80 odsto vezan za način ishrane i upotrebu proteina.

BODZA KAROLJ, višestruki šampion – mister Jugoslavije preporučuje Vam ovaj protein:

MUSCLE DENSITY PROTEIN je biološki hranjivi koncentrat prijatnog ukusa kojeg koriste kako atletske zvezde, tako i svi oni koji žele da povećaju sportski rezultat i budu mišićaviji.

MUSCLE DENSITY PROTEIN obezbeđuje telu one građivne materije bez kojih se ne može zamisliti izgradnja mišićnog tkiva. Ujedno aktivira fermentni sistem kojim se određuje iskorišćavanje belančevina. Time se ubrzo povećava uspeh u treningu.

Prilikom određivanja sastava ovog proteina posebno je posvećena pažnja tome kako bi se postigao prijatan ukus i sačuvalo kvalitet delotvornosti.

MUSCLE DENSITY PROTEIN je zdrav i ne izaziva nikakva štetna propratna dejstva, čak ni onda, kada se duže vreme koristi u nekoliko puta većim dozama. On pomaže skidanju potkožnog masnog tkiva, stvaranju mišićavog oblika tela, očuvanju snage i veličine mišićne mase, a neprevaziđen je u razvoju mišićne definicije.

MUSCLE DENSITY PROTEIN
možete naručiti na adresu:

PROTEIN

21400 BAČKA PALANKA

Šumska br. 50, pp. 97

Tel.: (021) 741-446, 744-720, 745-747

PLAĆANJE POŠTARU PRILIKOM PRIJEMA!